

ДАНИЕЛ СТИЙЛ ПОД ПРИКРИТИЕ

Превод от английски: Елена Чизмарова, 2015

chitanka.info

На любимите ми деца Бийти, Тревър, Тод, Ник, Сам, Виктория, Ванеса, Макс и Зара. Вие сте най-голямата ми благословия, обичам ви повече, отколкото може да се опише с думи. Нека предизвикателствата пред вас бъдат преодолими, а радостта и победите ви — огромни.

Обичам ви много,

мама

Идеалната личност не е онази, с която е възможно да си щастлив, а тази, без която е невъзможно да си щастлив.

Анонимен автор

МАРШЪЛ

1.

Птиците закрепяха в ранната утрин малко след като зората възвести поредния прекрасен ден в пищната джунгла на юг от Богота. Пабло Ечеверия излезе от колибата, където живееше с Палома. Беше силно загорял от слънцето, с тъмнокафяви очи, дълга до раменете коса, прибрана зад ушите, и набола брада. Палома очакваше първото им дете и датата на раждането приближаваше. Тя пък беше руса и светлокожа — в пълен контраст с него — и името ѝ отиваше. На испански „палома“ означава „гълъбица“. И наистина беше птицата на мира в джунглата, където живееха и където Пабло работеше. Беше станал дясната ръка на брат ѝ. Раул Васкес Лопес беше един от най-могъщите хора в Колумбия въпреки простия начин, по който живееше. Пабло беше с него от три години, откакто бе пристигнал от Еквадор, и се издигаше в йерархията, тъй като си бе спечелил доверието му. Наричаха Раул Ел Лобо, Вълка. Беше коварен, безстрашен и бърз като вълк. Пабло беше син на еквадорски генерал, убит от бунтовници по време на военен преврат. Насочи се към търговията с наркотици и след три години работа в дребен мащаб в Еквадор намери път към Раул. А следващите три години, в които работеше за него, създадоха задоволителен и продуктивен съюз.

Пабло и Палома не бяха женени, но на никого не му пукаше. Той планираше да се ожени за нея скоро след раждането на бебето. Но засега той и Раул имаха други неща за вършене. Раул одобряваше, че Пабло е с малката му сестра. Младият мъж бе не само умен, способен и достоен за доверие, но и добър човек. Палома не получаваше медицински грижи през осемте месеца от бременността си, но бе едва на деветнайсет и се чувстваше чудесно. Смяташе да роди в лагера. Пабло прочете доста книги, за да може да ѝ помогне при раждането, а ако нещо се объркаше, можеше да я откара в Богота, на два часа път оттук. Брат ѝ беше двайсет години по-възрастен от нея, а Пабло бе на двайсет и осем, твърде млад за стремителното си издигане в организацията на Раул, но шефът му познаваше чистия талант, щом го видеше, а и проучванията в Еквадор бяха доказали, че е прав. Вълка се

гордееше с непогрешимите си преценки за хората и Пабло никога не го бе разочаровал. Изпълняваше заповедите му безукорно и гениално управляваше операциите по закупуването и транспорта. През трите години, откак бе тук, не бяха имали проблеми и не бе допускана и най-малката грешка.

Простият живот в лагера не му тежеше. Пабло посещаваше Богота и Картахена редовно от името на Раул, но винаги се радваше да се върне, да се види с шефа си, който вече му бе като брат, и да се прибира при Палома, която го очакваше в колибата им. Сам я бе построил за тях. През първата си година в лагера той живя във военна палатка заедно с други мъже, но след като се събра с Палома, двамата се нуждаеха от уединение и свое собствено пространство. Тя бе израснала в лагера, след като родителите им умряха. Другите ѝ трима братя също работеха за Раул. Пабло бързо привлече вниманието ѝ, а и тя неговото. Дотогава Раул свирепо бе защитавал добродетелта ѝ. Фактът, че бе поверил сестра си на Пабло и му бе дал благословията си, бе знак за дълбоко уважение. А за Пабло тя бе върховна награда. Обичаше сладкото ухание на кожата на любимата си, когато се гушкаха нощем, нежността ѝ, а сега и подутия ѝ корем, натезал от детето им. Раул се надяваше да е момче. Пабло не споделяше мнението си, но за него полът на детето не беше от значение. Искаше само раждането да мине леко, а бебето да е здраво, когато се роди. Палома беше смело момиче, свикнало с примитивните условия, в които живееха, и твърдеше, че не се страхува. Бебето го риташе нощем, когато Палома спеше зад него, прегърнала го нежно изотзад в хладния въздух на джунглата.

Пабло носеше старото си военно яке от Еквадор, фланелка, камуфлажен панталон и стари войнишки обувки, когато запали първата си цигара за деня и дръпна дълбоко. Беше се измъкнал навън, без да събуди Палома, както правеше винаги. Всяка сутрин пиеше първата си чаша кафе с Раул, докато обсъждаха задачите за деня и развитието на дейността им. Имаха сделки в Панама, Еквадор, Аруба, Венецуела, Боливия и Мексико, и изнасяха буквално тонове кокаин за Мексико, Канада, Африка, Европа и Съединените щати. Раул ръководеше най-голямата и преуспяваща операция с наркотици в Южна Америка. Транспортираха стоката по шосета, въздух и море с кораби и моторници от Картахена. Пабло отговаряше за координирането на

транспортните операции на най-високо ниво. Докато Раул действаше от лагера, той се вмъкваше безшумно в два града, проверяваше как вървят нещата, предаваше заповедите на Раул и после се връщаше в лагера да докладва на Ел Лобо, който управляваше империята си с военна прецизност. Раул беше човек, заслужаващ уважение и възхищение заради страхотната ефикасност, с която ръководеше бизнеса си. И го бе изградил съвсем сам, като разгръщаше постепенно гигантските си операции, докато дейността му обхвана по-голямата част от Южна Америка. Пабло беше най-довереният му помощник, но всички знаеха, че Вълка е сърцето, душата и мозъкът на бизнеса, провеждан в огромен мащаб.

Пабло допуши цигарата си, докато вървеше към сечището, където Раул бе устроил лагера. Палатката му беше военна и много добре прикрита, но никой никога не беше сигурен къде наистина спеше нощем. Мястото се държеше в тайна, дори от Пабло, макар да се срещаха в палатката всяка сутрин, за да обсъдят предстоящите задачи. В лагера се шегуваха, че Ел Лобо спял с другите вълци. Жените в леглото му оставаха временно и бяха без значение за него. Смяташе ги повече за тежест, отколкото за актив, и се шегуваше с Пабло, че няма неговата романтична душа. Но пък толерираше тази му слабост, тъй като от нея печелеше сестра му, с която Пабло се отнасяше с любов и загриженост. Раул обаче се интересуваше само от работата. Нищо друго нямаше значение за него, единствено лоялността на хората му. Смяташе пълната им всеотдайност към него за свята. А онези, които го проваляха по някакъв начин, изчезваха светкавично. Семействата им, връзките им с жени и личният им живот не го вълнуваха.

Вълка пушеше хаванска пура „Ромео и Жулиета“, както правеше всяка сутрин, когато Пабло пристигаше. Предлагаше му да си вземе от кутията на бюрото всеки ден, но Пабло винаги отказваше. Пушеше по една пура с шефа си вечер, преди да се прибере у дома, но силният тютюн не го привличаше рано сутрин. Но харесваше познатата остра миризма, когато влизаше в палатката, и често носеше пури за Раул от Богота. Там се намираха без проблеми за хора като него. Въпреки начина, по който живееше, за да върти бизнеса си, Раул имаше изискан вкус. Бе образован в Европа и дори бе учил две години в Оксфорд. Това правеше много интересни разговорите му с Пабло, които водеха на по бренди и пура късно вечер. Пабло също имаше добро

образование и произхождаше от уважавано семейство. Този факт им осигуряваше още нещо общо извън деловите интереси.

В момента, когато Раул видя Пабло, в очите му проблесна искрица на братска обич. Той го тупна по рамото и двамата се прегърнаха. Дори си приличаха малко, макар Пабло да бе по-млад, по-висок и в много по-добра форма. Но цветът на косата и кожата бе сходен, както и войнишкият им стил на обличане.

— Как е дебелията ми сестра? — пошегува се Раул, докато Пабло си сипваше от силното черно кафе, направено лично от шефа му, който пиеше литри от него всеки ден. Чашата му никога не оставаше празна.

— Става все по-голяма — гордо отвърна Пабло. — Мисля, че ще е скоро.

Той се тревожеше за раждането, но знаеше, че не трябва да споделя загрижеността си с Раул. Бе го направил веднъж и Вълка му се подигра, че е стара баба. Раул бе наясно, че слабото място на Пабло е Палома, а слабите места бяха нещо опасно. Точно поради тази причина той самият никога не бе се обвързвал с жени, а само ги използваше. Според него жените лесно можеха да се превърнат в ахилесова пета, но прощаваше този недостатък на Пабло само защото Палома бе негова сестра.

Раул разглеждаше проснатите по масата карти и списъци с транспортни кораби, когато Пабло влезе. Сега бутна списъка към него и посочи с пурата си към картите.

— Какво мислиш? Да изпратим ли корабите за Северна Африка утре? А за Европа в края на седмицата?

Той обичаше да задвижва нещата бързо и да не оставя пратките да престояват, след като пристигнат. Предишния ден бяха получили огромна пратка от Картагена от доставчика си и Вълка искаше бързо да я разкара. Въпреки солидните суми, които плащаха на правителствените служители на всички нива, той знаеше, че не бива да оставя стоката в складовете по-дълго, отколкото бе необходимо.

— Струва ми се правилно — каза Пабло, загледан в картите. — Защо да не изпратим и в Европа утре? Защо да чакаме до края на седмицата? — попита той, като посочи името на кораба, който бе по-малък от останалите, но им бе служил добре и преди. — А в Маями, когато пристигне следващата доставка.

Раул кимна. Пабло бе също така внимателен като него относно изпращането и складирането на стоката. Планираха да я разпратят колкото се може по-бързо с кораби, за които знаеха, че са безопасни.

Докато обсъждаха подробностите, влязоха четирима други мъже. Двама бяха в камуфлажни униформи, а останалите носеха дрехи като на Раул и Пабло. Те принадлежаха към безмълвната армия на тъмната страна. Няколко минути по-късно още шестима мъже пристигнаха в палатката и зачакаха инструкции. Пабло изпрати петима в Богота за операциите там. Смяташе да вземе двама в Картахена със себе си. Не се нуждаеше от повече. Беше отличен стрелец и предпочиташе да пътува с малка група. Раул изслуша указанията му внимателно, кимна за одобрение мълчаливо и запали отново пурата си. Не предлагаше пури на останалите, само на Пабло, и то когато бяха сами, в знак на братската им близост.

След половин час петима от мъжете изчезнаха. Трима щяха да останат, а десетина други бяха разпръснати из джунглата, за да защитават лагера. Пабло и Ел Лобо размениха още няколко последни думи, след което младият мъж потегли с двамата си придружители.

— Ще се видим довечера — подхвърли той през рамо.

Винаги докладваше след завръщането си как бяха минали нещата. Имаха страхотна мрежа за комуникации, която функционираше отлично, но Раул и Пабло общуваха по телефона и с имейли колкото се може по-рядко. И двамата предпочитаха да е така. Срещаха се лично преди и след всяка от мисиите.

Пабло и придружителите му вървяха безмълвно през гъстата джунгла в продължение на половин час, докато стигнат до идеално прикрития джип. Пабло се настани зад волана, а двамата мъже свалиха камуфлажа от джипа и се качиха. Поеха по почти непроходима пътека, а после по тесен черен път, който след около половин час ги отведе до сечище с тясна самолетна писта, достатъчно дълга за малкия самолет, който кацна след десетина минути. Пабло го бе повикал по радиото, преди да потеглят от лагера. Въздушният транспорт щеше да им даде възможност да изминат двете хиляди километра до Картахена и да се върнат същата нощ. Никой от тримата не проговори по време на полета.

Пабло обмисляше различните операции, които трябваше да се проведат този ден. В различни градове се очакваха доставки, а в други

— да бъдат транспортирани. След като се приземиха, мъжете се качиха в колата, паркирана край пистата, и подкараха към склад близо до града, а оттам към малката очукана постройка, където се помещаваше офисът им. Мястото изглеждаше напълно безвредно и никой не би заподозрял, че там се провежда бизнес за милиони долари.

Пабло паркира колата зад съседната къща, в чийто двор се лутаха кокошки, и влезе в офиса през задната врата. Един от хората му остана да пази, а другият отиде до предната врата. И тримата бяха въоръжени. Пабло се качи по скърцащите стъпала, за да се срещне с тримата мъже, които го очакваха там. Разговорът им продължи почти час. Той им предаде всички указания на Раул, увери се, че планът им е ясен и са готови да го изпълнят. Кокаинът, скрит в селскостопанското оборудване, трябваше да замине за Северна Африка. А доставката за Европа щеше да потегли към Марсилия, прикрита с платове. И преди бяха осъществявали подобни операции без проблеми.

След по-малко от час Пабло потегли обратно към самолетната писта с хората си и излетяха след минути. Мисията мина добре. Вечерта, когато пристигнаха в лагера, скриха грижливо джипа на предишното му място. Раул го очакваше. Пабло докладва, че всичко е минало според плана. Всичките доставки заминаваха от Картагена. Раул му възложи да замине за Богота на следващия ден, което бе стандартна процедура. Почти всеки ден Пабло посещаваше някой от градовете, където въртяха бизнес.

— Ял ли си? — попита Ел Лобо загрижено.

Бяха хапнали сандвичи на път към пистата край Картагена. Храната не беше основната им грижа.

— Ядохме — усмихна се Пабло, трогнат от бащинския жест.

Когато бяха насаме, Раул се отнасяше с него като с по-малък брат.

После Вълка му сипа чаша бренди и му предложи пура, която този път Пабло прие. Раул беше доволен от развитието на нещата. Знаеше, че винаги може да разчита на Пабло да изпълни нарежданията по най-добрия начин. Беше си спечелил брендито, пурата и най-вече — похвалата на Ел Лобо.

— Сестра ми може да почака — заяви Раул с началнически тон и Пабло се усмихна.

Винаги когато се прибираше в колибата, Палома се радваше да го види, не задаваше въпроси и никога не се оплакваше. Животът ѝ с Пабло бе рай през последните две години въпреки несполуките в техния свят. Свят на сурови мъже, където нямаше място за нуждите и изискванията на жените, и тя бе наясно с това.

Двамата мъже се насладиха на брeндитo и пуритe в приятния момент в края на деня. Бизнесът на Раул бе стресиращ, в операциите му всекидневно се въртяха милиони долари и нямаше място за грешки. Досега не бяха допуснали нито една, което бе спечелило доверието на Ел Лобо към Пабло.

Беше почти полунощ, когато Пабло се прибра в колибата. Палома спеше в леглото им, което всъщност бе тънък матрак на пода. Тя се усмихна сънливо в лунната светлина, когато усети любимия си да се мушва гол в леглото до нея. Пабло дръпна завивката настрана, за да се полюбува на кадифеното ѝ тяло. Коремът ѝ сякаш наедряваше с всеки час, докато детето им растеше в нея. Тя обви ръка около врата му, а той я целуна и прегърна нежно, задържа я в обятията си, докато тя се унасяше в сън с меко мъркане. Пабло ѝ се възхищаваше безмълвно, докато накрая и той заспа.

На следващия ден след срещата с Раул рано сутринта той подкара джипа към Богота. Този път замина сам. В къща в квартал „Макарена“ се срещна с мъж, който му връчи очукано куфарче, натъпкано с пари, плод на работата им преди няколко дни. Пабло често носеше огромни суми на Раул. Не задаваше въпроси къде отиваха, макар да бе чул, че шефът му имаше банкови сметки в Швейцария и в различни страни по Карибските острови. Но дори да беше така, Раул никога не бе споделял тази информация с него. Той държеше в тайна някои неща, независимо колко му се доверяваше. Пабло знаеше къде са някои от сметките, но бе наясно, че е по-разумно да не задава въпроси.

Вечерта, когато се прибра в лагера, Раул му каза, че трябва на другия ден да се върне в Богота. Ставаше дума за по-дребна операция от тази, която бе извършил. Този път нямаше да прибира пари, а само да даде указания. Раул го увери, че това няма да му отнеме много време. Не искаше да вписват никъде трансакцията, а и подготвяха почвата за пратката до Маями. Доставкаите там обикновено минаваха гладко, благодарение на хората, с които търгуваха от дълго време.

Двамата мъже си побъбриха няколко минути, но Пабло нямаше търпение да се върне при Палома. Знаеше, че тя ще го чака с приготвена вечеря, тъй като ѝ бе казал, че отива само до Богота. Когато се прибра, тя му се усмихна и протегна ръце да го прегърне. Бе облечена в семплата бяла памучна рокля, която си бе ушила сама. Носеше и златистите сандали, които той ѝ бе донесъл от града. Пабло обичаше да ѝ прави дребни подаръци винаги, когато можеше. Раул вечно го предупреждаваше да не я глези, защото може да съжاليا някой ден. Той никога не се бе доверявал на жена в живота си и според него противоположният пол бе пълен с неприятни изненади.

Седнаха да вечерят под познатите звуци на джунглата. Чу се бръмченето на малък самолет някъде далеч. Пабло знаеше, че тази нощ от Еквадор пристигат няколко души, които бяха част от империята на Раул. Предстоеше му да се срещне с тях в присъствието на Раул на следващия ден, когато се върнеше от мисията си в града.

Палома не го попита къде бе ходил през деня. Никога не го правеше. Брат ѝ я бе обучил добре. Имаше други неща, за които да си бърят, а и в момента тя мислеше само за бебето. Палома почти не яде, тъй като се чувстваше прекалено тежка. След вечеря си легнаха, заслушани в звуците наоколо. Той разтри гърба ѝ и тя скоро заспа. Тялото ѝ беше толкова зашеметяващо красиво, дори и сега, с огромния корем, който го караше да се усмихва всеки път, щом го видеше. Гърдите ѝ бяха пищни и по-големи отпреди, краката ѝ — дълги и изящни — не се бяха променили. В друг свят тя щеше да е забележителна красавица, но тук живееше изолирана и скрита в лагера на брат си, където никой не ѝ обръщаше внимание, ако се изключи някой случайно отправен завистлив или възхитен поглед. Като сестра на Раул, тя бе недостижима, освен за Пабло. И само той истински оценяваше колко е красива, мила и нежна. Никой друг тук не се интересуваше от нея.

Тя още спеше на следващата сутрин, когато той отпътува за Богота, за да изпълни задачата си. Кратка среща с човек, когото познаваше добре и бе виждал много пъти преди. Споразумяха се за количеството кокаин за Маями и колко щеше да струва. Парите щяха да бъдат прехвърлени по-късно.

След срещата Пабло се поразходи малко и се отби в едно кафене. Поръча си чаша силно черно кафе и седна на слънце на терасата.

Когато го допи, поиска втора чаша, макар кафето да бе доста силно. Келнерът го разплиска, докато оставяше чашата на масата. Горещата течност се разля. Сервитьорът се впусна в извинения и с притеснен вид започна да бърше. Пабло не изглеждаше като човек, когото безнаказано можеш да раздразниш. От него се излъчваше напрежение, досущ като лъв, готов да нападне. Докато попиваше последните капки кафе, келнерът прошепна почти безмълвно:

— Сега.

Очите на Пабло станаха ледени като стомана и той изгледа сервитьора с убийствен поглед. Надигна се, метна няколко монети на масата и също така безмълвно отвърна:

— Не.

После се отдалечи от масата и тръгна към джипа. След няколко минути беше отново на път. Шофираше със студени и мрачни очи.

2.

Пабло се видя с Раул и хората от Еквадор късно вечерта. Планираха прехвърлянето на стока от Еквадор в Панама и в срещата нямаше нищо необичайно. В края й Раул предложи на Пабло пура и той прие. Докато я палеше, забеляза, че Вълка го наблюдава, не че не го правеше винаги. Човек постоянно имаше чувството, че Раул чете мислите му.

— Е, какво мислиш? — попита Раул.

— Всичко изглежда наред.

Сделката не беше от големите и му се струваше твърде обикновена. Поговориха и за предстоящата доставка в Маями, която бе много по-сложна, а и за много по-сериозна сума. После Раул отново му заръча да замине за Богота на следващия ден. Понякога Пабло не пътуваше никъде една-две седмици, а друг път, когато разпращаха големи доставки, му се налагаше да ходи в града всеки ден. Той обаче нямаше нищо против.

Беше почти два след полунощ, когато най-последно излезе от палатката. Вълка изчезна в храстите, за да прекара нощта някъде в джунглата. Двамата мъже се бяха прегърнали на раздяла, както правеха винаги. Пабло се прибра в колибата и завари Палома потънала в дълбок сън. Напоследък спеше повече и това му подсказваше, че до раждането остават само няколко дни. Той легна тихо до нея и заспа. Събуди се и се облече още преди зазоряване.

Не се отби при Раул преди тръгване, тъй като трябваше да пристигне в Богота рано през деня, но се надяваше да се върне в късния следобед. Единственото, което го притесняваше при пътуванията му до града, бе, че може да не е в лагера, когато Палома започне да ражда. А нямаше кой друг да й помогне — тя бе единствената жена там. Пабло мислеше за нея на път към срещата си, когато някакъв мъж го блъсна силно на тротоара. Извини му се на испански и прикова очи в неговите. Пабло го позна веднага, но не искаше да закъснява.

— Не сега — измърмори той под нос.

Мъжът отговори също така тихо, сякаш изобщо не говореше:
— Сега.

Изражението на Пабло не се промени. Пое по тясна улица, зави зад ъгъла, мина зад малка порутена постройка и извади ключ изпод саксия. Със зашеметяваща бързина завъртя ключа, влезе в къщата и затвори вратата зад гърба си. Втурна се нагоре по стълбите и се вторачи в тримата мъже с джинси и прости всекидневни дрехи, които го очакваха.

— Какво, по дяволите, става? — изкрещя той. — Вчера ви казах, не сега. След пет минути имам среща за доставката в Маями. Защо не ме оставите на мира?

Изглеждаше ядосан и напрегнат и говореше на английски, а не на испански. Погледът, който му хвърлиха, бе твърд като бетонна стена. Никакви чувства, никакво поддаване. Чист бизнес, макар и от различен вид.

— Вън си, Евърет. Свършен си. Някъде по веригата е изтекла информация. И ще стигне до Раул всеки момент. Може би дори вече е стигнала.

Пабло се замисли за хората от Еквадор и се зачуди дали някой от тях бе споменал нещо на Раул. Предишната вечер нямаше и следа от някаква промяна, но пък Ел Лобо беше хитър и коварен, а и със сигурност щеше да провери информацията. Може би точно заради това го бе изпратил в Богота за трети път тази седмица. Но Пабло не се чувстваше готов да напусне. Беше прекалено навътре в играта, знаеше твърде много, а и Палома щеше да роди всеки момент. Не възнамеряваше да отива никъде.

— Не съм навън, мамка му! — изкрещя той на мъжете, но те дори не мигнаха. — За бога, тук съм от три години. Жена ми ще роди всеки момент.

Трепереше от гняв и вълнение и изглеждаше готов да заплаче.

— Рискуваш всеки наш агент в операцията, ако останеш. Беязан си, Евърет. Говорим само за часове, преди Раул да узнае, ако вече не е уведомен. Вън си. Чака ни самолет. Може дори да не стигнеш до него, ако Ел Лобо те е разкрил. Разполагаш с пет минути. Знаеш какво трябва да направиш.

Пабло се колеба дълго време, вторачен в началника си. Казваше се Бил Картър и беше старши специален агент от агенцията за борба с

наркотиците. Беше долетял от Вашингтон, за да го вземе. Знаеше, че Пабло е с гореща кръв, и не искаше никакви грешки.

— Ами ако напусна и се върна там?

— До довечера ще си мъртъв, а също и момичето. Единственото ѝ спасение е ти да изчезнеш веднага. Тя знае ли?

Пабло поклати тъжно глава.

— Наясно си как стоят нещата. Не можеш да унищожиш всичко, което си изградил, като се върнеш обратно.

Пабло също знаеше това. Други служители като него бяха вкарани в бизнеса на Раул. Ако той вече беше белязан, сигурно щеше да съсипе и тяхното прикритие. Налагаше се да бяга. Но едва не го уби мисълта, че трябва да изостави Палома, при това само дни преди бебето им да се роди. Никога нямаше да види детето си, а вероятно и Палома. През цялото време знаеше, че този ден неизбежно ще настъпи. Просто вярваше, че ще има повече време и ще успее да отведе Палома на безопасно място. Несбъдната мечта. Разбираше го сега.

— Имам живот тук — тъжно промълви той.

Бил Картър заговори със съчувствие:

— Всички имаме живот, когато работим под прикритие. Аз бях цели седем години. Дълго време. Трябва да се приготвиш — добави той и му подаде малък несесер.

Пабло се поколеба за миг, преди да го вземе и да се отправи към банята. Зачуди се дали да не се измъкне през прозореца и да се върне, но знаеше колко души ще бъдат убити, ако го направеше. А и за Палома нямаше да е добре, ако го убият. Нямаше избор. Извади самобръсначката и обръсна брадата и главата си. Положи тъмен грим под очите, който го състари незабавно. С помощта на грима сътвори дълъг грозен белег на едната си буза, а лещите промениха цвета на очите му. В спалнята му бяха оставили дрехи, както и бейзболно кепе. Докато се обличаше, Пабло мислеше само за Палома. Бе му невъзможно да си представи, че никога вече няма да я види. Решимостта му да се върне за нея бе твърда. Щеше да я открие, където и да се намираше, и да направи всичко възможно да я отведе у дома със себе си. Но засега нямаше друг избор. Налагаше му се да замине.

Той излезе от спалнята на малкото апартаментче. Изглеждаше абсолютно различен човек. Един от мъжете му подаде паспорт с истинското му име, Маршъл Евърет, и значката на специален агент от

агенцията за борба с наркотиците, която не бе носил три години. АБН го прати тогава в Колумбия, а трите години преди това прекара в Еквадор, където да създаде самоличността си за операцията по залавянето на Ел Лобо. Тримата агенти стояха прави, всеки носеше чанта на рамото си. Бяха готови да потеглят. Искаха да го изкарат от страната в рамките на един час, преди новината да гръмне и Раул да изпрати хората си по дирите му.

Мъжът, който бе в ролята на Пабло Ечеверия в продължение на шест години съвестна работа под прикритие, не каза и дума, докато ги следваше по стълбите към паркираната дискретно отпред кола. Настани се на задната седалка и се загледа през прозореца в отчаяние, докато Богота прелиташе край него. Трябваше само да скочи, да стигне до джипа и да се върне в лагера, но бе наясно, че така ще провали цялата операция и ще обрече много хора на смърт.

Стигнаха до летището, показаха значките си на охраната и бързо се качиха на очакващия ги малък военен самолет. След секунди бяха във въздуха на път към Вашингтон. Пабло, превърнал се отново в Маршъл Евърет, изпита чувство за кошмарна нереалност, докато наблюдаваше земята да се смалява под тях, обзет от мисълта, че жената, която обичаше, е все още там, а той я бе изоставил. Успокояваше го единствено, че тя бе сестра на Раул и това щеше да й осигури защита. Палома никога не бе подозирала, че той е агент на АБН под прикритие. А Маршъл знаеше по-добре от всекиго, че в момента не може да направи нищо за нея. По-късно, ако извадеше късмет, се надяваше да намери начин да се върне, без да я излага на опасност, което щеше да е доста деликатна задача.

Бил Картър погледна часовника си половин час след като излетяха и уведоми Маршъл, че нападението над лагера ще е в рамките на час. И преди бяха имали сблъсъци с Раул и този път не искаха той да се измъкне. Точно поради тази причина държаха да действат бързо. Евърет ги бе забавил с цял ден. Трябваше да се яви на мястото за среща още вчера, когато келнерът разля кафето, но той бе пренебрегнал знака. Това не изненада Бил. Маршъл бе упорит и независим. Несъмнено гениален агент, готов да поема страхотни рискове, но неведнъж през годините не се бе подчинявал на началниците си и затова Картър бе дошъл лично. Не възнамеряваше да

рискува. След като научиха за изтичането на информация, държаха да изкарат Маршъл от играта, преди да бъде убит.

— Уведоми ги, че жена ми е там. Бременна е в деветия месец. Да внимават за нея, когато нападнат лагера — нервно каза Маршъл, после се извърна настрани и затвори очи.

Никой от тримата мъже, които го придружаваха, не продума през останалата част от пътуването.

Час след като Маршъл напусна Богота, Раул бе предупреден от информаторите си в града, че американски служители от АБН се канят да нападнат лагера. Тъкмо му бяха съобщили за Пабло и след като събра документите и даде указания на хората си, той забърза към колибата. Палома спеше. Той я сграбчи грубо за ръката и я извлече от леглото.

— Знаеше за него, нали? — кресна обвинително, доближил лице на сантиметри от нейното.

— Какво да съм знаела? — внезапно се ужаси тя, тъй като брат ѝ бе ядосан, а гневът го правеше опасен.

— Пабло е агент под прикритие... проклет негодник... доверявах му се като на брат... Лъжливото копеле не дава и пет пари за теб. Ти и бебето сте само част от прикритието му, заблуда за нас. Какво ти каза?

— Нищо — уплашено измънка тя. — Не е вярно. Не може да бъде.

— Вярно е. Изчезнал е. Оставил е колата в града и се е изпарил.

— Ще се върне. Знам, че ще го направи — настоя тя задавено.

— Прекалено умен е, за да постъпи така. Ти беше част от играта му. И какво ще правиш с това сега?

Той посочи корема ѝ отвратно, а тя незабавно вдигна ръце, за да предпази бебето си.

— Той ще се върне за мен. Знам, че ще го направи.

Раул също мислеше така. Пабло може и да бе лъжец, но Ел Лобо познаваше характера му. Беше мекосърдечен тип, който би рискувал собствения си живот заради любимата си жена. Но сега Раул жадуваше отмъщение заради лъжите, в които Пабло го бе накарал да повярва и защото проклетникът го бе направил на глупак. Без да се колебае и секунда, той извади пистолета от кобура си, насочи го към сестра си и я простреля в главата. Палома се просна на земята. Раул искаше хората на Пабло да я намерят и да му съобщят какво е станало с нея. Жената,

която обичаше, и детето, за което копнееше толкова силно, бяха мъртви.

След това Вълка се завъртя на пети и изчезна.

Маршъл спеше, когато Бил Картър бе повикан в кабината, час преди да кацнат във Вашингтон. Шифрованото съобщение, предадено на Бил, гласеше, че лагерът е бил нападат. Жената на Маршъл бе мъртва, простреляна в главата, а Ел Лобо бе избягал, преди агентите да стигнат до лагера. Отново. Сякаш се беше изпарил във въздуха. Подозираха, че е отлетял за Венецуела или Еквадор, където да се покрие, докато нещата се поохладят. Без да коментира, Бил се върна на мястото и не сподели с никого информацията. Беше прекалено рано да събщи на Маршъл за жената. Предстояха му три седмици доклади и обяснения. Щяха да му кажат в подходящия момент. Беше живял цели три години с Раул в Колумбия, а след успешната си мисия в Еквадор се бе прибрал в Съединените щати само за две седмици. От шест години работеше под прикритие. Водеше живота на Пабло Ечеверия и Бил знаеше, че ще му е нужно известно време да превъзмогне шока от бързото изтегляне. Пък и трябваше напълно да сътрудничи по време на докладите, да им разкаже всичко, което знаеше и бе извършил за Раул. Наистина редовно им беше изпращал кодирани съобщения за доставки, места, количества, пране на пари и за хората, с които въртеше бизнес. Но сега държаха да чуят всички подробности.

Бил знаеше колко тежко ще е за Маршъл завръщането му след толкова дълга работа под прикритие. Той самият го бе преживял. За момент дори се страхуваше, че Маршъл ще откаже да се върне, но отговорността към работата му надделя, макар според Бил този път да се бяха разминали на косъм. Заплахата, че ще рискува живота на други агенти, се оказа решаващият фактор, както Бил си знаеше. Маршъл никога не би поставил в опасност живота на друг агент, независимо колко бе готов да рискува своя.

Маршъл се събуди, когато самолетът се приземи във военновъздушна база „Андрюс“ до Вашингтон. Премахна белега, свали лещите, грима и бейзболното кепе. Но когато се погледна в огледалото в банята, не можа да се познае. Главата му беше обръсната, брадата му бе изчезнала, очите му изглеждаха мъртви, а сърцето му се

бе превърнало в камък. Пабло Ечеверия се бе изпарил, а у дома се прибираше онова, което бе останало от агент Маршъл Евърет. Но родната земя бе последното място, на което му се искаше да бъде. Чувстваше се като робот, а не човек. Част от него тъкмо бе умряла.

Когато слязоха от самолета, Маршъл знаеше, че ще го отведат в центъра, където се помещаваше службата на обединените сили за борба с наркотиците, СОСБН. А там го очакваше хеликоптер, който да го откара в Куонтико, сградата, която АБН споделяше с ФБР. Щеше да остане там няколко седмици за доклади и приспособяване след завръщането, включително сериозни психологически тестове, които да определят състоянието на мозъка му. След Еквадор го разпитваха две седмици, но сега бе различно. Не бе замесен толкова дълбоко в операциите в Еквадор, колкото в тези в Колумбия. А и когато напусна Еквадор, бе едва на двайсет и пет и бързо се приспособи към новото си назначение в Колумбия. Сега бе с три години по-възрастен, проникнал дълбоко в организацията на Раул, и бе оставил зад себе си живот, на който държеше, любима жена и бебе, което щеше скоро да се роди. Мислеше за Палома и бебето, докато го откарваха в базата. Там го въведеха в кабинет, където офицер от обединената група го разпита набързо, връчи му документите му и го пусна да отпътува към Куонтико.

Маршъл пристигна след половин час и го отведеха в стаята му. Беше скромно обзаведена с легло, скрин, бюро, стол и малък хладилник. Маршъл знаеше, че и други агенти под прикритие са настанени тук, някои в уединение, точно както искаше и той в момента. Копнееше да го оставят насаме с мислите му, а не да го разпитват и да изпразнят мозъка му в компютър, който да съхрани информацията, за да бъде анализирана подробно от експертите.

Маршъл застана до прозореца и се почувства като в затвор. Беше далеч от всичко познато. Само за няколко часа се превърна отново в Маршъл Евърет, човек, когото вече не познаваше и не искаше да бъде. Жадуваше да е в колибата в джунглата на юг от Богота с жената, която обичаше. А като се замислеше за нея и за човека, в когото отново трябваше да се превърне, му се искаше да е умрял. Не желаше нищо тук. Чувстваше се като чужденец в собствената си страна. Дори да говори и слуша английска реч му изглеждаше странно. От години

разсъждаваше на испански. Вечерта, когато си легна и затвори очи, той сънува познатите звуци на джунглата и кадифената кожа на Палома.

3.

Подробните разпити, на които го подложиха в Куонтико, бяха по-тежки, отколкото му се бяха сторили последния път след Еквадор. Или просто този път му бе по-трудно. Негодуваше срещу въпросите и дълга си да разказва, но както го бяха учили, изпразни мозъка си и им съобщи абсолютно всичко. Беше събрал невероятно количество информация за операциите на Раул, много повече, отколкото се надяваха началниците му. Помнеше идеално всяка подробност и знаеше за бизнеса на Ел Лобо повече, отколкото някой бе успял да открие преди. Вече бе чул, че лагерът е бил нападнат, а Раул е избягал. Маршъл не се изненада. Вълка бе подготвен за подобно събитие. Вероятно се бе скрил в джунглата и бе успял да оцелее. А после е избягал с моторница по реката, а може би дори е отлетял от скрита някъде в джунглата писта. Човек като Ел Лобо бе трудно да бъде задържан или спрян. Но Маршъл предаде достатъчно информация, за да провалят операциите му и да го забавят за известно време.

Началниците му оставиха на психиатърката неприятната задача да му съобщи какво е станало с Палома. Изчакаха да минат цели две седмици от завръщането му. През това време Маршъл не спираше да говори за Палома и бебето. Мислеше само за тях и вярваше, че детето вече се е родило. Надяваше се, че Палома е добре. И тогава психиатърката му съобщи, че е била убита преди нападението на лагера. Лично брат ѝ я бе застрелял. Маршъл изпадна в шок.

— Направил го е, за да ме нарани — процеди той ледено, разтреперан от гняв.

— Не — меко възрази психиатърката, забелязала как очите му блеснаха яростно, макар лицето да остана безизразно. — По-вероятно го е направил, за да накаже сестра си.

Маршъл не бе очаквал, че Раул е толкова студен и зъл, за да убие собствената си сестра, при това бременна. Зверското убийство му показва какъв наистина е Ел Лобо. Подозираше, че шефът му е способен на немислими жестокости, но не и чак до такава степен.

— Не мисля, че го е направил, за да те накаже — увери го лекарката, трогната от съсипаното лице на Маршъл и изпълнените му с мъка очи.

— Не знаеш как разсъждават тези хора — ледено отговори Маршъл. — Искал е да унищожи любимите ми хора, за да ме накаже.

За психиатърката подобно заключение изглеждаше доста крайно и параноично, но от друга страна, всичко бе възможно. Тя говореше добре испански и повечето им сеанси се провеждаха на този език, тъй като Маршъл се чувстваше по-удобно с испанския сега. Беше се вживял в ролята си прекалено много и това само потвърди мнението на лекарката, че е било време да го върнат у дома. Според нея щяха да са му нужни години да превъзмогне смъртта на Палома и бебето им. А и нямаше кой да му съчувства и да го успокоява — родителите му бяха загинали преди години в катастрофа, още когато той е бил в колежа. Началниците му се съгласиха с преценката ѝ. Дните му на работа под прикритие в страните, където действаше Раул, бяха приключили.

Последната препоръка на психиатърката бе да задържат Маршъл на работа в офис в Съединените щати за година. Той се нуждаеше от време да се успокои и оздравее, особено след смъртта на Палома. Но Маршъл настояваше да се върне на работа под прикритие в Южна Америка, за да си отмъсти. Бе готов да замине, където и да го изпратят. Не желаше да приключи с дните си като агент под прикритие, бе съгласен дори да работи върху по-дребни операции в Мексико, където Раул не разполагаше с толкова контрол. Не го сподели с психиатърката, но истинската му цел бе да се върне в Колумбия, да намери Раул и да го убие заради смъртта на Палома и нероденото им бебе.

Психиатърката бе потвърдила, че бебето не е оцеляло след смъртта на майка си. Само модерна болница би могла да го спаси след застрелването на майката. И точно такава бе целта на Раул — да убие и двамата, за да отнеме на Пабло всичко, което обичаше. Сега Маршъл си даваше сметка, че Пабло Ечеверия бе също така мъртъв, както Палома и бебето. Бе унищожен. От него бе останала само празна черупка — специален агент Маршъл Евърет.

След като чу кошмарната новина за Палома, той прекара още една седмица в Куонтико, макар вече да бе разказал всичко, което знаеше. Чувстваше се празен и кух, а след единствената нощ, когато плака неутешимо за Палома, не пророни и сълза и не чувстваше нищо.

Освободиха го в края на третата седмица. Връчиха му ключовете за обзаведен апартамент в Джорджтаун, в сграда, резервирана за завръщащи се агенти под прикритие, и го настаниха на работа зад бюро в Южноамериканския отдел в Пентагона. Назначението му заприлича на смъртна присъда и той едва успя да се принуди да отиде на работа първия ден.

Валеше сняг в леденостудения ден от последната седмица на февруари, а новият му кабинет бе гол и пуст като живота му. Маршъл бе израснал в Сиатъл, но след смъртта на родителите си напусна града и никога не се завърна там. Започна съвсем млад обучението си в АБН и се захвана с работа под прикритие малко след като завърши. Сега, шест години по-късно, той нямаше близки приятели, нито семейство, роден град или база, никой, с когото би искал да поднови връзка, нищо, което да прави след работа, и нищо, за което да говори, докато е там. Анализираше докладите, които му носеха. Предаваше безукорни и подробни бележки, които показваха колко добре познаваше темата, района, участниците и дейността им. Знаеше всичко за търговията с наркотици в Колумбия и страните, с които водеше преговори от името на Раул. От време на време разпитваше, но така и не научи нищо за Ел Лобо след бягството му от лагера. През пролетта Маршъл имаше чувството, че седи зад бюрото в Пентагона от сто години. Навърши двайсет и девет, но дори не забеляза. Прекара рождения си ден сам пред телевизора, както правеше всяка вечер.

Понякога ходеше в колумбийски ресторант да яде познатата храна, а когато се разбъбреше на испански с келнерите и го питаха откъде е, отговаряше, че е от Богота. Беше по-лесно, отколкото да обяснява защо говори испански толкова добре. Всеки би го взел за роден там, а и той самият имаше чувството, че е така. Сякаш повече общи неща го свързваха с латиноамериканците, отколкото със северноамериканците.

Бил Картър го проверяваше от време на време и знаеше, че Маршъл се справя невероятно добре в работата, но разговорите им винаги го изнервяха. У Маршъл имаше нещо мъртво, сякаш душата му бе изчезнала. Част от него бе загинала заедно с Палома. А единственото, което го интересуваше, бе кога ще се върне към работата под прикритие някъде в Южна Америка, където нямаше да си го спомнят или свържат с Раул. Бил изпитваше неприятното чувство, че

той иска да се върне там, за да си отмъсти. Маршъл обаче не можеше да си представи да прекара остатъка от живота си зад бюро. Работата под прикритие беше в кръвта му. И очевидно не успяваше да се върне към действителния живот какъвто и да бе той за агент под прикритие, от когото се очаква да възприеме навиците и обичаите на страната, където го внедрят, да се почувства като роден там във всяко отношение, а после, когато му заповядат, да забрави за всичко, да се прибере у дома и да се превърне отново в човека, когото почти не помнеше. Действителният живот бе много по-безинтересен и лишен от вълнения в сравнение с този под прикритие. Шефовете в АБН бяха твърдо решени да го задържат у дома за година и после да преоценят положението му. Нямаха представа какво да правят с него след това, макар Маршъл да бе подал няколко молби да го изпратят в Мексико, като изтъкваше, че там никой не би го познал. Но психиатърката бе заявила, че той се нуждае от продължително време в Съединените щати, за да се приспособи и да навлезе отново в живота. Маршъл обаче имаше чувството, че води нечий чужд живот. Липсваха му задачите, които изпълняваше за Раул, сутрешните им съвещания, вечерното бренди и последната пура, докато обсъждаха деня. Макар да бе наясно какво правеше там и защо, той се бе сприятелил с Раул. И независимо колко го мразеше заради смъртта на Палома и бебето им, на Маршъл му липсваше другарството им, интелигентните разговори и споделяните решения, страдаше по изключителната красота на Палома и всичко, което бе преживял с нея. За него този свят бе изгубен, а в Съединените щати нямаше с какво да го замени. Струваше му се, че е всмукан във вакуум и виси някъде в пространството между два свята.

През май на Маршъл му бе трудно да повярва, че е тук от три месеца. Струваше му се, че са минали три години, и не можеше да си представи още девет месеца работа в офиса, да не говорим за цял живот, ако никога вече не го изпратят на мисия. През юни започна да притиска сериозно началството да го внедрят някъде в испаноговорещия свят, където опитът му щеше да се окаже ценен и да го изправи пред нови предизвикателства. Най-силният му копнеж бе да работи под прикритие и да избяга от Пентагона.

През септември, след дълго, горещо и гадно лято във Вашингтон, където прекарваше всеки уикенд в апартамента си, Маршъл имаше чувството, че ще полудее. Настоя за среща с Бил Картър и го попита

дали наистина възнамеряват да го държат във Вашингтон цяла година, преди да го изпратят на нова задача. Струваше му се, че го наказват, задето е свършил твърде добра работа под прикритие в Колумбия и се е замесил прекалено дълбоко, което бе изключително важно за успеха на мисията му. Но той вече бе достатъчно наказан от Раул.

— Защо не се отпуснеш и не се порадваш на времето си тук? — предложи Бил Картър. — Във Вашингтон можеш да правиш безброй неща. Не си вземал и отпуск. Няма ли място, където би искал да отидеш? — дружелюбно попита, а Маршъл го загледа напрегнато.

— Да. Където и да е в Южна Америка. Искам да се върна на работа. Нямам какво да правя тук.

Бил бе забелязал, а и бе чул от колегите, че Маршъл не се е сприятелил с никого след завръщането си в страната. Смяташе сегашната си работа само за временно назначение. Беше идеален хамелеон, когато бе под прикритие, но нямаше представа как да е самият себе си. Познаваше се само като дясната ръка на един от най-могъщите наркотърговци в Южна Америка. Докато самоличността на специален агент Маршъл Евърет му бе напълно чужда. Беше оставил косата си да порасне малко, след като я бе обръснал, преди да напусне Богота. На брадите не се гледаше с добро око в Пентагона. И сега дори не познаваше човека, когото виждаше в огледалото без дълга коса, брада и камуфлажни дрехи.

Всеки ден му се струваше, че живее в лъжа. Ходеше на работа, която мразеше. Общуваше с хора, на които не държеше и дори не искаше да познава. Какво общо имаше с тях? Хората като него бяха по задачи и вършеха нещата, които и той копнееше да прави. Опитваха се да прекратят дейността на наркокартелите и да заключат шефовете им. Това поне изглеждаше важно. А Маршъл си губеше времето зад бюрото и дори началниците му трябваше да признаят, че зашеметяващите му умения не се оползотворяваха.

— Ще видим къде ще си в края на годината — каза Бил Картър.

Опитваше се да го отклони, но и бездруго в момента не разполагаше със задача под прикритие за него. Не искаше Маршъл да се върне в Колумбия, за да си отмъщава. На мисия той трябваше да запази хладнокръвие и обективност през цялото време. А Бил не беше убеден, че Маршъл вече е способен на това. Бе изгубил прекалено много и бе платил ужасно висока цена за работата, която обичаше. Не

беше обективен и искаше да започне вендата, която шефовете му не одобряваха. Трудно им беше да преценят и решат къде да го изпратят. Мястото трябваше да е разумно и за него, и за АБН, да не излага на рискове нито Маршъл, нито текущите им операции.

Не бе се сприятелил с никого във Вашингтон и не ходеше по срещи. Не бе превъзмогнал мъката от загубата на любимата жена и детето. Нищо в сегашния му профил не ги насърчаваше да го изпратят отново под прикритие, но всички бяха съгласни, че само похабяват способностите му на сегашното място. Маршъл също бе наясно с това. И се обезкуражаваше все повече с всеки изминал ден. Вече бе решил, че ако не му възложат нова задача под прикритие в рамките на една година, ще напусне агенцията. Но нямаше представа какво ще прави след това. Умееше да върши само онова, с което се бе занимавал за агенцията.

Бил Картър спомена за терзанията си по време на обяда си с Джак Вашингтон, колегата му от тайните служби, който бе и стар приятел. Двамата често си даваха съвети по тежките проблеми, пред които се изправяха в службата, макар да бяха лоялни към агенциите си и към хората, които работеха за тях.

— Имам един човек, който се скапва на работа зад бюро в Пентагона — сподели Бил с приятеля си от тайните служби. — Невероятно талантлив агент под прикритие. Бяхме го внедрили в Еквадор и Колумбия, той остана там в продължение на шест години и навлезе прекалено дълбоко. Получи се изтичане на информация, което улесни решението ни, защото в противен случай можехме да провалим цялата операция и всички да бъдат убити. Но мисля, че го изкарахме оттам прекалено късно. Върнахме у дома само половината от него. Тялото му е във Вашингтон, но сърцето и умът му са все още в джунглата на юг от Богота. Там имаше жена, която бе убита от мишената ни само часове след като изтеглихме нашия човек. И сега го наблюдавам как се превръща в зомби. Гениален е в работата си, но все още е сред ранените, макар да не го осъзнава. И не знам какво, по дяволите, да правя с него.

Това притесняваше Бил от месеци. Похабяваха таланта на Маршъл.

— Това ви е проблемът, момчета. Изпращате хората си да водят уж истински живот във фалшива ситуация, те започват да вярват, а

когато ги извадите оттам, вече не знаят кои са. Виждал съм страхотни типове да се скапват по този начин. Но пък такава е естеството на работата. И тя се отразява на момчетата ти. Прилича на военно разузнаване в район на война. Тези хора никога не се завръщат пълноценни.

— Някои го правят — възрази Бил твърдо, но Джак Вашингтон не му повярва.

Беше виждал пораженията много пъти преди. Щетите от войната срещу наркотиците.

— Нашите хора рискуват живота си всеки ден, но са стъпили солидно на твърда земя. Знаят кои са, за кого работят и кого предпазват. Не откачат при опита да се превърнат в някого друго, при това в различна култура, страна и език. Не можеш ли да го изпратиш на някое по-спокойно място?

— Наистина в момента не разполагам с нищо. Той настоява за Мексико, но не съм убеден, че там ще е в безопасност. А и психиатърката му твърди, че се нуждае от година у дома. Проблемът е, че тук вече не е неговият дом. Чувства се у дома си в джунглата, в лагера на един от най-големите наркокартели в Колумбия.

— Точно това имам предвид — отбеляза Джак разумно и Бил не можеше да твърди, че приятелят му грешеше.

Но наистина мразеше мисълта колко тежко увреждаха хората си понякога. Макар да бе неизбежно при тяхната работа. И двамата мъже бяха наясно с това.

— И какво да правя с него? — загрижено попита Бил.

Чувстваше се отговорен за Маршъл и за травмата, която работата под прикритие му бе причинила. И ужасно му се искаше да му помогне.

— Той е великолепен агент. Един от най-добрите. Мястото му е там навън. Психологичните му оценки са чудесни — но лекарите просто смятат, че има нужда да се приспособи към Съединените щати отново, ала това не се получава. Изписано е по лицето му. Заслужава нещо по-добро. Боя се, че може да напусне заради работата зад бюро, а това би било лошо. Той е един от най-талантливите и всеотдайни хора, с които разполагам. И притежава инстинкти, които не могат и да се сравнят с тези на останалите.

— И аз бих могъл да използвам подобен човек — усмихна се Джак. — Моите момчета също се скапват. Охраняването на бивши президенти може да е кошмарно скучно. Слава богу, те нямат много възможности да се проявят. А твоите хора навън свикват да използват ума и всичките си умения всеки ден. Животът им зависи от това — добави той, после се сети нещо и погледна Бил любопитно. — Спомена, че се страхуваш той да не напусне. Мислиш ли, че би могъл да изостави АБН и да дойде при нас? Имам две свободни места в охраната на президента. Едно от момчетата ми умря от инфаркт преди две седмици. Трийсет и девет годишен. Идеално здраве, никакви сърдечни проблеми. И се просна мъртъв, докато тичаше преди работа. Друг от най-добрите ми служители пък излиза в безсрочен отпуск, защото съпругата му е болна от рак и той иска да си остане у дома и да се грижи за нея и децата. Знам, че не си заемаме служителите, но ако този тип ми хареса, а ти го посъветваш да излезе в отпуск и той дойде при мен... за шест месеца или година? Очевидно младежът притежава нужните умения, а и нашата работа със сигурност ще му е по-интересна от четенето на документи. Като се има предвид историята му, явно е по-добър като агент, отколкото като анализатор. Какво мислиш? Ти го познаваш. Достатъчно излъскан ли е? Може ли да се справи с протокола в Белия дом? Доста е различен от джунглите в Колумбия. Притежава ли всичко необходимо?

Джак можеше да избира измежду поне десетима служители, но нещо в историята на Бил го заинтригува, пък и това щеше да му помогне да намери заместник за известно време на своя човек, който излизаше в семеен отпуск. А после момчето на Бил можеше да се върне в АБН и отново да се захване с работа под прикритие.

Джак бе наясно, че ако назначи агент от тайните служби в охраната на президента, той няма да иска да напусне, когато титулярят се върне от отпуска си. Охраната на президента бе най-желаното назначение в тайните служби. Имаше рискове, разбира се, но далеч не толкова опасни като операцията на Маршъл за АБН. От друга страна, агентите под прикритие живееха заради адреналина от всекидневното рискуване на живота. Маршъл определено би могъл да се справи с охраната на президента. Ако имаше желание за това.

— Защо не го изпратиш при мен да се запознаем? Ако го пуснеш в отпуск, може да го заема от теб за шест или девет месеца. Ако го

харесам, ще питам президента за мнението му. Вършили сме и по-странни неща, а това може да се окаже благословия за всички. Ще го изкара иззад бюрото и така той няма да напусне работата си, защото я мрази. По този начин ще го запазиш за агенцията. Поговори с него и виж какво мисли.

Смениха темата на разговора и се разбърбиха за други неща: скандал в Сената, промени в структурата на министерството на правосъдието и назначението на новия върховен съдия, изненадало всички. Новият президент бе млад и имаше доста своеобразни идеи, които не всички одобряваха. Във Вашингтон вечно имаше за какво да се говори. Двамата мъже харесваха службите си и отговорностите, които ги съпровождаха. А когато се разделиха след обяда, Джак напомни на Бил отново да поговори с агента си, да го убеди да вземе отпуск и да отиде за известно време в тайните служби. Бил обеща да го направи, но до следващия ден не намери време. Когато повика Маршъл в кабинета си, младият мъж влезе със светнали от надежда очи.

— Добри новини? Изпращаш ме обратно на бойното поле?

Приличаше на дете по Коледа, все още се надяваше Дядо Коледа да се появи. На Бил му бе неприятно да го разочарова.

— Не точно по начина, който си представяш — бързо отговори той.

Не искаше да го подвежда. Лицето на Маршъл помръкна в мига, когато чу отговора.

— Обядвах с един близък приятел вчера. Той работи в тайните служби. Разказваше ми за проблемите там. Тъкмо изгубили двама от хората, които охраняват президента.

— Четох за онзи, който получил инфаркт преди две седмици. Какво е станало с другия?

— Жена му е болна. Той си взема отпуск по семейни причини. Обикновено не си разменяме хората, но приятелят ми бе осенен от интересна идея. Ако си вземеш отпуск от АБН, той може да те вземе назаем за известно време, докато човекът им се върне. Как би се почувствал, ако ти възложат да охраняваш президента?

Лицето на Маршъл доби тъжен вид. Не беше очаквал подобно предложение. Мразеше работата си зад бюрото, но според него стоенето в коридорите на Белия дом или на официални вечери също не

бе сериозна работа. Искаше да се върне на бойното поле, да живее с прилива на адреналин всеки ден, да е полезен, като се бори с лошите. Беше се присъединил към АБН, за да направи света по-добър. И смяташе, че като телохранител на президента ще бъде безполезен, точно както е сега зад бюрото в Пентагона.

— Не знам — честно отвърна Маршъл. — Не съм обучаван за такава работа. Искам да се върна и да правя онова, което знам. Не съм гувернантка, нито чиновник. Искам да съм на бойното поле.

— И ще бъдеш — увери го Бил. — Просто не още. Трябва да мине известно време. Хората там те познават. Не искаме да те изпратим обратно, за да бъдеш заколен. Трябва да изчакаме, докато въздухът се проясни. Щеше да стане прекалено горещо за теб, ако не си беше тръгнал. А охраната на президента може да е приятна неутрална територия междувременно. Тези типове също си изкарват заплатите. Не са глезльовци. Би ли искал да се срещнеш с приятеля ми от тайните служби?

Маршъл кимна предпазливо, макар да не беше напълно сигурен. Работата просто не изглеждаше подходяща за него.

Три дни по-късно отиде да се запознае с Джак Вашингтон и го намери за невероятно чаровен и убедителен. От неговата уста работата звучеше не по-малко вълнуваща от тази, с която Маршъл се бе занимавал през последните шест години. Естествено, Маршъл не бе убеден, че това е вярно. Джак се опитваше да представи всичко в изключително привлекателна светлина и непрестанно му напомняше колко се отегчава зад бюрото, което улесни постигането на целта му.

— Значи наистина можете да ме вземете назаем в тайните служби? — попита Маршъл любопитно.

Не искаше да напуска АБН завинаги, и Джак го разбираше. А и Джак определено бе впечатлен по време на срещата им. Маршъл беше умен и бързо схващаше всеки намек. Изглеждаше доста представителен и бе много способен младеж.

— Мисля, че ако пусна в ход няколко връзки, ще мога да те взема назаем от АБН — предпазливо каза Джак.

Никога преди не беше правил това с агент на АБН, но искаше да опита.

— Позволете ми да съм съвсем откровен — каза Маршъл. — Охраняването не ме привлича и ако ми предложат работа под

прикритие някъде в Южна Америка, веднага ще напусна. Но сте прав, вашето предложение е по-добро от кисненето зад бюро. Какво трябва да направя, за да ме одобрят за охраната на президента?

— Защо не ми изпратиш автобиография? Ще проведем няколко разговора с подходящите хора и ще им обясня колко се нуждаем от теб. Мога да им го представя и като рядка възможност да се докопаме до един от хората на АБН. Преди няколко години направихме същото с човек от ЦРУ, а и с друг специален агент от ФБР преди десетина години. Случва се, макар и не често. Но понякога безбройните документи и предизвикателството си заслужават, ако човекът е подходящ.

— Бих искал да го направя. Така поне ще се махна от кабинета — съгласи се Маршъл, който започваше да харесва идеята. — Ако се наложи да остана тук още пет месеца или повече, ще полудея и може дори да напусна. Мислил съм по въпроса.

Джак не се изненада. Бил също го подозираше и не искаше да изгуби агента си.

— Е, не го прави — спокойно го посъветва Джак. — Може би новата работа ще реши проблема. И за двамата ни. Изпрати ми документите си, а аз ще се погрижа да ти осигуря работата. Понякога просто трябва да проявиш творчество.

Маршъл кимна, внезапно заинтригуван, макар че отначало изобщо не се бе развълнувал. Той търсеше напрежение и копнееше за него още от самото си завръщане.

Не се чува с Джак до края на октомври. Шефът на тайните служби първо говори с Бил и получи нужното одобрение от висшестоящите. Маршъл бе проучен и досието му направи добро впечатление. После Джак поиска от Бил да изготви договора за отпуск. След като дадеше съгласието си, Маршъл можеше да постъпи на работа в Белия дом. Длъжността бе престижна и когато Джак разказа подробно на бъдещия си служител какви са задълженията му, Маршъл дори се въодушеви. Знаеше, че няма да му е толкова интересно, колкото работата под прикритие, но все пак бе несравнимо по-добре от висенето зад бюрото. Нямахше търпение да се отърве от това, а и новото му назначение бе високо ценено.

След като документацията бе приведена в ред и одобрението се получи, Джак звънна на Маршъл и му нареди да се яви на работа в

понеделник. Вече бяха попълнили мястото на другия агент, починал от инфаркт, с човек от тайните служби. Маршъл беше изключението. Щеше да замести мъжа, който се грижеше за болната си съпруга. За миг се зачуди дали колегите му щяха да негодуват, че е получил одобрение за охраната на президента, въпреки че е от друга служба. Е, дори и да беше така, щеше да се справи.

През първия си ден на новата работа Маршъл бе нервен. Не беше сигурен какво да очаква. След като се яви в Белия дом, му обясниха задълженията му и го разведоха из района, където щеше да работи, включително Овалния кабинет и частните покои.

При обиколката стигнаха само до определено място в частните покои, защото първата дама и децата вечеряха. Президентът бе отлетял за Ню Йорк с „Еър Форс 1“, за да произнесе реч в ООН, а съпругата му си бе останала у дома. Човекът, който го развеждаше, обясни, че тя често вечеряла с децата, когато не ѝ се налагало да присъства на официални приеми. Обичала да е с тях. Децата бяха на шест и девет години. Семейството беше много важно за президентството и самият президент често играеше с децата си през уикенда. Това придаваше спокойен и семеен вид на сегашната администрация в Белия дом. Дъщерята на президента дори се промъкнала да гледа официална вечеря и бе снимана да наднича през перилата на елегантното стълбище. Снимката била невероятно сладка по думите на агентите от тайните служби, макар Маршъл да не я бе виждал. Той нямаше никакъв контакт с деца нито в живота си под прикритие, нито в действителния. Бебето му с Палома щеше да е първият.

Наредиха му да се яви за първа смяна. Той облече тъмния костюм, който си бе купил за работа, и пристигна рано за обиколката и инструктажа. При излизането му в отпуск от АБН Бил му пожела всичко хубаво и изрази надеждата си да е доволен от временната си мисия, но пък не чак дотам, че да зарече АБН завинаги. Обеща му да се чуват от време на време и го увери, че ако все още копнее да се върне в Южна Америка като агент под прикритие, шефовете му също го искат. Маршъл потвърди, че желанието му е непоколебимо. Междувременно възнамеряваше да свърши добра работа като охрана на президента.

— Накарай ни да се гордеем с теб — каза Бил Картър.

— Ще го направя, господине — обеща Маршъл усмихнато и тръгна.

През първата сутрин му наредиха да стои на определено място пред Овалния кабинет и да следва президента, ако той тръгне нанякъде. Трима други агенти от тайните служби застанаха наблизко. Не очакваха президента да се появи преди обяда, който щеше да се състои в семейната трапезария. Целият му следобед бе запълнен със срещи в Овалния кабинет. Шефът на Маршъл обясни, че президентът щял да си остане в Белия дом, в графика му имало важни конференции по телефона и лично, някои от тях с чуждестранни държавни глави.

Маршъл стоеше на мястото си от два часа и приличаше на статуя със „спагетите“ в ухото си, жаргонния израз за слушалката и микрофона, носени непрестанно от агентите, за да поддържат връзка. Маршъл се чувстваше дивашки отегчен и се мъчеше да не заспи прав. Покрай него минаха няколко хубави жени, които носеха документи, папки и таблетки. Тъкмо се бе вторачил в обувките си, когато забеляза пред погледа му да се появяват две малки крачета в блестящи розови обувки с панделки. Маршъл незабавно вдигна очи и видя малко момиченце с руса коса, хваната на миши опашки, и с липсващи предни зъби. Детето го гледаше сериозно. Носеше сива пола и розов пуловер. Момиченцето прикова в него огромните си сини очи. Маршъл се впечатли от напрегнатия откровен поглед и се изненада, че шестгодишната дъщеря на президента се мотае наоколо без придружител.

— Никога преди не съм те виждала — каза малката спокойно. — Днес ли започна работа?

— Да, днес — потвърди той, както би отговорил, ако възрастен му зададеше същия въпрос.

Не беше сигурен как да се държи с детето, нито очакваше то да го разпитва.

— Харесва ли ти? — любезно попита момиченцето и той кимна, като се опита да сдържи усмивката си.

Хлапето приличаше на забавна малка фея.

— Да, много — отговори той. — Всички тук са много мили — добави, докато се чудеше дали тя често обикаля из Белия дом сама и защо не беше на училище.

— Казвам се Амелия. А там е баща ми — посочи тя към Овалния кабинет и Маршъл кимна. — Запозна ли се вече с баща ми?

— Всъщност, не още. Прекалено зает е.

Малката кимна сериозно, сякаш точно това очакваше, после отговори на незададения му въпрос.

— И аз обикновено съм заета, но сега в училище има шарка и мама не иска да се заразя. Ставаш целият на петна и те сърби. Някога боледувал ли си от шарка?

— Май да. Не мога да си спомня — сериозно отговори той, продължавайки с удоволствие разговора с новата си приятелка в розови обувчици.

— Е, аз не съм болна, така че няма да те заразя. Брат ми беше болен миналата година, но и тогава не се заразах, затова мама държи да ме предпази сега. Марта, която се грижи за нас, е хванала грип. А пък мама си прави косата и затова дойдох тук. Какъв ще бъдеш за Хелюин?

Въпросът го изненада и той се разсмя.

— Не знам. Още не съм мислил.

Маршъл не беше се маскирал за Хелюин от двайсет години.

— А би трябвало — сериозно каза хлапето. — Хелюин е утре.

— А ти каква ще си? — попита той.

На Маршъл определено му беше приятно. Момиченцето беше умно и забавно и правеше отегчителното висене пред Овалния кабинет много по-весело.

— Мислех да съм Пепеляшка, но ми е ужасно трудно да ходя с онези обувки. Затова реших да съм мишка. Мога да си обуя балетните пантофки и да си сложа балетна поличка — ухили се тя и Маршъл се усмихна.

— Мишка в балетна поличка звучи чудесно.

— Брат ми ще е вампир. Татко му купи изкуствена кръв. Мама твърди, че всичко наоколо ще се оплеска — изкикоти се малката.

Представата как президентът на Съединените щати отива да купи изкуствена кръв за вампирския костюм на сина си се стори учудващо нормална за Маршъл. Всичко тук бе съвсем различно от онова, с което се занимаваше през последните шест години. Напомни му какво правеха другите хора, които имаха семеен живот и деца.

В същия миг вратата на Овалния кабинет се отвори и президентът пристъпи към тях, очевидно изненадан, че дъщеря му си бърби с агента от тайните служби. Той погледна Маршъл и се усмихна, после изгледа момиченцето въпросително.

— Какво правиш тук съвсем сама, млада госпожице?

— Марта е болна, а мама си прави косата. Разказах му за изкуствената кръв, която купи за Брад. А той няма да се маскира — обясни малката, посочвайки Маршъл. — Забравил е, че утре е Хелюин. Казах му за мишката.

— Мисля, че е почти време за обяд и мама ще се чуди къде си. Каза ли й, че идваш тук?

Президентът прозвуча като всеки друг баща и Амелия леко се смути.

— Заета е.

Момиченцето обичаше да се промъква и тайно да посещава баща си. Правеше го винаги, щом можеше.

— Ще те заведа горе — каза президентът и кимна дружелюбно на Маршъл. — Благодаря ви, че забавлявахте дъщеря ми. Тя има много приятели в Белия дом.

Той влезе в частния асансьор, а Амелия се обърна и помахна на Маршъл, преди да се качи.

— Утре ще дойда да ти покажа костюма ми! — обеща тя, а той й махна весело.

— Много е сладка, нали? — подхвърли една от помощничките на президента, докато минаваше покрай него с купчина книги в ръка. — И двамата с Брад са такива. Президентът има чудесни хлапета. Често идват тук. Това е едно от предимствата на службата.

Маршъл не бе изпитвал ентузиазъм от перспективата да работи за тайните служби, макар охраняването да не му се струваше така кошмарно отегчително като висенето в Пентагона. Но изобщо не бе очаквал семейната атмосфера, създадена от децата на президента. За негово огромно учудване очакваше с нетърпение да види Амелия, издокарана като мишка. Зачуди се дали хлапетата щяха да дойдат да си изпросят сладкиши в кабинета. Тази мисъл го накара да се почувства като част от семейството, а не само служител. Приятно му бе да си мисли колко човечни и обикновени хора са президентът и съпругата му.

Президентът се върна след десетина минути и стисна ръката на Маршъл.

— Надявам се, че Амелия не ви е подложила на разрит трета степен. Тя обича да си създава нови приятели.

— Не, беше много мила. Разказа ми за костюма си за Хелоуин и изкуствената кръв за сина ви.

— Подозирам, че утре ще се пролее солидно количество от кръвта. Най-вече по новото бяло канапе на майка му, което ще ме накисне в сериозна каша. Амелия смята, че утре би трябвало да дойда на работа костюмиран.

Президентът си бърбеше весело с новия агент и го преценяваше. Харесваше му фактът, че се бе отнесъл дружелюбно с дъщеря му, а и тя определено го беше харесала. Младежът наистина изглеждаше симпатичен.

— Мислех си, че Супермен може би е подходящ, но не знам как ще реагира пресата, когато види президента по клин.

И двамата се посмяха, после президентът се върна в Овалния кабинет, за да се срещне с държавен глава от Близкия изток. Маршъл вече знаеше, че британският премиер ще посети президента на следващия ден, макар вероятно не и маскиран за Хелоуин. Мисълта за президента в костюм на Супермен накара Маршъл да се засмее. Това облекчи напрежението от първия ден на новата работа, особено отговорна като тази. Беше напълно различна от обичайните му задачи под прикритие.

Маршъл не видя президента отново чак до края на деня. Филип Армстронг излезе от Овалния кабинет в седем часа, пожела лека нощ на всички и се усмихна на Маршъл.

— Добър ли беше първият ден? — попита той приятелски.

Новият агент му харесваше. Беше го намерил симпатичен още преди срещата му с Амелия. Маршъл кимна усмихнало.

— Много добър първи ден, господин президент. Благодаря ви. И ми бе приятно да се запозная с дъщеря ви.

— Към кого бяхте придаден преди? — попита Армстронг, като мислеше, че агентът вероятно е охранявал бивш президент или друга важна особа.

— Всъщност съм взет назаем от АБН. Шест години работих под прикритие в Южна Америка. През последните осем месеца бях в

Пентагона и сега ме отпуснаха на тайните служби.

— Работата тук сигурно ви се струва ужасно отегчителна — отбеляза президентът, впечатлен от трудовия му стаж.

Момчетата от АБН, които работеха под прикритие, бяха елитът сред коравите мъже и водеха абсолютно различен живот, в тежки условия и изложени на постоянен риск.

— Не, господин президент. Просто е различно. В Пентагона е много по-тихо, отколкото тук.

Всъщност около него цял ден бе кипяла оживена дейност. Макар и нащрек, Маршъл бе пасивен наблюдател, освен ако президентът не се отправеше нанякъде, което той не бе направил. Бе прекалено зает в Овалния кабинет още от ранна сутрин, като се изключат няколкото минути, когато отведе дъщеря си горе.

— Е, добре дошъл в Белия дом. Надявам се да ти хареса. Радваме се, че си част от нашия екип — топло се усмихна президентът.

После Армстронг заговори с една от секретарките си, качи се в частния асансьор и се прибра горе. Изглеждаше спокоен и уравновесен семеен човек. Държа се мило с Маршъл и го накара да се почувства у дома си още през първия ден. Наистина беше симпатичен и проучванията доказваха, че мнозинството американци също смятаха така.

Когато си тръгна от Белия дом в края на смяната си, Маршъл призна, че бе изкарал хубав ден. Не преследваше бандити, не се опитваше да ги надхитри, нито уреждаше транспорта на тонове кокаин за Африка, Карибите или Съединените щати. Днес изкара просто обикновен ден, макар да работеше в Белия дом и да си бърбеше с президента на Съединените щати. Дори си помисли, че в крайна сметка тази работа няма да е толкова лоша, поне за известно време. А и му бе много приятно да се запознае с малкото момиченце. Той се усмихна, докато шофираше към обзаведения си апартамент в Джорджтаун, който тази вечер за първи път му заприлича на дом въпреки голите стени и спартанското обзавеждане. Маршъл се огледа наоколо и осъзна, че трябва да го направи малко по-уютен. Сякаш виждаше апартамента си с нови очи. И за първи път откак напусна Колумбия и научи за смъртта на Палома и бебето, той се почувства жив. Малкото момиченце с миши опашки и блестящи розови обувки бе докоснало сърцето му и бе направило деня му чудесен.

4.

Следващият ден в Белия дом бе много по-оживен. Маршъл беше част от наряд от шестима агенти, които придружиха президента в хеликоптера към Кемп Дейвид за срещата с британския премиер. Останаха там за обяд, после президентът произнесе реч пред Конгреса. Върнаха се в Белия дом късно следобед. Интересен ден, а и британският премиер и хората му бяха изключително любезни. Агентите от тайните служби и британските им колеги си поговориха приятелски и се посмяха. Имаше нещо вълнуващо да се среща с хора служебно. Маршъл получи възможност да разговаря и с колегите си от тайните служби, докато чакаха. Всички се държаха спокойно и дори небрежно, но всъщност бяха нащрек. Единият работеше като агент от повече от двацет години, но повечето бяха по-близо до възрастта на Маршъл. Заинтригуваха се, когато им спомена, че е от АБИ и тъкмо се е върнал след шест години под прикритие в Южна Америка. Веднага се досетиха, че е бил внедрен в наркокартелите, и това спечели уважението им.

— Сигурно е страхотно предизвикателство — отбеляза възхитено един от по-младите мъже. — И аз мислех за АБН, но се ожених веднага след колежа, а не можеш да имаш жена и семейство и да вършиш подобна работа.

Маршъл се сети за Палома и бебето им и кимна.

— Късметлия си, че си се отървал. Разказват се ужасни истории.

Да, ужасни истории как убиват жена ти и бебето ти за отмъщение, помисли си Маршъл, но не го сподели.

— Да, има гадни истории — съгласи се той, но не даде повече информация за себе си.

Беше свикнал да прикрива истинската си самоличност дори когато не се налагаше.

— Просто не мислиш за тези неща, когато си там. Вършиш си работата. Но вашата е също така значима, дори повече. Пазите президента на Съединените щати, а това е изключително важно. Аз

просто преследвах търговци на дрога и се опитвах да навредя на картелите.

Всички знаеха, че тази задача е почти невъзможна, но Маршъл наистина бе нанесъл щети на операциите на картела. Не достатъчни, според собствените му високи стандарти, но според шефовете му и докладите им за него Маршъл бе свършил изключителна работа, особено с информацията, която предаде след измъкването си. Раул щеше да страда дълго време. Маршъл не довери и това на новите си колеги.

— И се наложи да напуснеш, защото някой издаде прикритието ти? — полюбопитства един от агентите.

— Имаше изтичане на информация — простичко отговори Маршъл. — Трябваше да изчезна бързо.

Очите му не издадоха колко болезнено бе заминаването му, нито какво бе оставил зад себе си.

— Тежък живот. Сигурно се радваш, че си обратно у дома.

Маршъл въздъхна в отговор. Истината бе, че не се радваше. Копнееше за стария си живот и смяташе назначението във Вашингтон за временно. Единствено това го крепеше — надеждата, че един ден щеше да се върне към мисиите под прикритие.

— Различно е — лаконично отговори той, а това напомни на новите му колеги, че хората, които работеха под прикритие, се пристрастяваха към работата си.

— Испанският ти сигурно е зашеметяващ — възхитено отбеляза друг от агентите и Маршъл се засмя.

— Понякога е по-добър от английския ми. Не бях говорил английски шест години. Превръщаш се в друг човек и забравяш кой всъщност си. Отначало всичко ти се струва адски странно, но след известно време става единственият живот, който познаваш.

Той все още четеше южноамерикански вестници по-често от щатските и гледаше испанска телевизия, но не го спомена, за да не го сметнат за странен.

— Приключи ли с АБН? — поинтересува се друг от агентите.

— Надявам се, че не — поклати глава Маршъл. — Работата ми подхожда. Имаш широко поле за действие и възможност да нанесеш щети, където трябва. А и може да съм пристрастен към адреналина.

Всички знаеха, че много служители на АБН загиваха под прикритие, дори и в Съединените щати.

— И в нашата работа има прилив на адреналин от време на време. Винаги си мисля колко ли ужасно са се чувствали момчетата, когато застреляха Кенеди. Вършели са чудесно работата си, но понякога стават гадости... изпълняваш всичко правилно и въпреки това те прецакват.

— Работата под прикритие е същата. Никога не знаеш какво ще стане, дали ще успееш, или ще те убият.

Всички кимнаха безмълвно в съгласие, после срещата с британския премиер приключи, потеглиха към Конгреса заедно с президента и не им остана време за повече приказки. Но разговорът бе интересен и показва на останалите кой всъщност е Маршъл. Той не говореше много за себе си и все още не се чувстваше свойски на новото място, но виждаха колко сериозно и съвестно се отнася към работата си.

Той остана нащрек цял ден, докато президентът се върна в Овалния кабинет и Амелия се появи с мишия си костюм, допълнен с розови балетни пантофки и поличка, в четири часа. Някой ѝ бе нарисувал миши мустаци на лицето. Тя се смееше щастливо и подскачаше сред бюрата, влизаше и излизаше от кабинетите и се приближи към Маршъл с широка беззъба усмивка. Носеше пластмасова тиква, наполовина пълна с бонбони и сладки. Няколко от секретарките бяха дошли подготвени и пуснаха малки шоколадчета в тиквата. Маршъл съжали, че няма какво да ѝ даде. Не беше се сетил да купи сладки за децата. След минути се появи и брат ѝ, сериозно и хубаво момче, издокарано в костюм на вампир. От устата му капеше изкуствена кръв. Носеше пластмасови вампирски зъби и учтиво се ръкува с Маршъл.

— Това е брат ми, Брад — представи го Амелия.

— Маршъл Евърет — каза Маршъл и подаде ръка на момчето. — Страхотна кръв — възхитено добави той, а деветгодишното хлапе се ухили доволно.

Маршъл си представи какви поражения бе нанесла изкуствената кръв горе. Тя все още капеше от лицето на хлапето.

— Ще обикаляте ли да събирате сладки? — попита ги той.

Амелия въздъхна разочаровано.

— Татко не ни позволява. А и ще трябва да ни придружават агенти, което не е забавно. Свободно можем да обикаляме само тук, из вкъщи.

Е, къщата беше Белия дом, но все пак няколко от служителите бяха пуснали по нещо в тиквата.

— Все пак участвах в парада в училище — гордо събщи Амелия.

Брат ѝ почука на вратата на Овалния кабинет и познат глас ги покани вътре. Децата останаха при баща си около половин час, а когато излязоха, президентът беше с тях и имаше вампирска кръв по ризата и вратовръзката. Той погледна Маршъл печално и агентът се ухили.

— Виждам, че вампирът ви е нападнал, господине.

— Внимавай да не нападне и теб — предупреди го президентът.

Брад се засмя щастливо, а една от секретарките подаде шоколади на децата, докато минаваше покрай тях.

— После отиваме в кухнята — заяви Амелия.

Тя беше по-отворена и приказлива от брат си, който се стори малко свенлив на Маршъл. Амелия имаше приятели навсякъде и се държеше непринудено сякаш познаваше Маршъл от години. След малко децата изтърчаха нагоре с пълни тикви, президентът се върна на работа, а Маршъл и други трима агенти застанаха на пост пред Овалния кабинет.

— Много сладки хлапета — отбеляза един от агентите. — Този живот не е лесен за тях.

Но пък децата почти не познаваха различен живот. Баща им бе президент от близо две години, а това означаваше, че Амелия е била едва на четири, когато са се нанесли в Белия дом, а Брад — на седем. Президентът бе сенатор в продължение на осем години преди това, така че такъв бе животът им и щеше да си остане същият още доста време. Президентът със сигурност щеше да изкара и втори мандат, така Амелия щеше да навърши дванайсет, преди да напуснат Белия дом, а Брад щеше да е гимназист. Интересно място да прекараш детството си, а и златен живот, независимо че баща им се държеше съвсем нормално с тях.

На следващия ден Маршъл се запозна с първата дама. Тя беше по-високо и красиво копие на Амелия и свенлива като Брад. Децата

бяха взели различни черти от родителите си и Маршъл лесно можеше да си представи Амелия като президент един ден, въпреки мишия костюм, опашките и всичко останало. Майката беше интелигентна и нежна жена, бивша адвокатка, завършила „Йейл“ като първенец на випуска. Двамата с президента бяха учили заедно във факултета по право и тя се бе отказала от кариерата си, когато той влезе в Сената малко след сватбата им. Беше всеотдайна съпруга и се занимаваше с множество благотворителни каузи, опитвайки се да подобри живота на нуждаещите си. Подкрепяше решително програмите против бедността, особено тези, подпомагащи децата. Избягваше противоречивите и щекотливи проблеми, не заемаше агресивни позиции и бе съпруга за пример. Идеална партньорка за президента на Съединените щати. Научи френски и испански, когато Армстронг стана президент, а в момента учеше китайски. Беше на четиридесет и две, четири години по-млада от съпруга си. Красива жена с великолепна фигура, тя играеше тенис, караше ски и спортуваше с личен треньор всяка сутрин в шест часа. Цялата страна я обичаше. Меката свенливост на Мелиса Армстронг и забележителният ѝ интелект я правеха невероятно привлекателна. Съпругът ѝ винаги ѝ благодареше за победата на изборите, която бе спечелил с нейна помощ. Семейство Армстронг напомняше за Кенеди, но по модерен и по-скромен начин. Не се самоизтъкваха, бяха съвсем истински и земни, и много по-популярни и обичани от което и да е друго президентско семейство през последните години.

В деня след Хелюин Маршъл се запозна с първата дама на официална вечеря и се впечатли от красотата ѝ. Тя беше облечена с елегантна черна рокля, която разкриваше едното ѝ рамо. Госпожа Армстронг веднага забеляза новия агент и го заговори.

— Амелия ми разказа за вас — каза тя топло с прочутата си свенлива усмивка, а Маршъл незабавно си припомни младата принцеса Даяна.

Първата дама приличаше на нея до известна степен. Руса и хубава, по един типично американски начин.

— Имате фантастично момиченце — направи ѝ комплимент Маршъл. — И много хубав син въпреки вампирската кръв.

Тя завъртя очи и изстена.

— Трябва да видите новото ни бяло канапе.

Президентът беше предвидил инцидента, но все пак бе купил изкуствената кръв, за да зарадва сина си. Той често се опитваше да компенсира децата си за ограничения им живот. Нямаше как да се пренебрегне фактът, че живееха в Белия дом и не можеха да се отдадат на повечето нормални за тяхната възраст забавления. Амелия не се притесняваше особено, но Брад често се разстройваше. Наскоро се бе записал в отбора по футбол в училище и десетина дузина агенти от тайните служби неизбежно присъстваха на мачовете и тренировките му.

После първата дама се зае със задълженията си да посреща и приветства гостите. Краткият ѝ разговор с Маршъл бе топъл и приятелски, а и президентът му подхвърли нещо дружелюбно по-късно. За първи път през цялата си кариера Маршъл се почувства като въведен в нечие семейство, а не само на работа. И това го караше да изпитва удоволствие от новата си служба, много повече, отколкото бе очаквал. Официалната вечеря бе за сто и четиридесет души и се даваше в чест на японския принц и съпругата му. Пищно празненство, типично за светските събития, организирани от тази администрация.

В рамките на само няколко дни Маршъл свикна с новите преживявания, от Хелюин до официалните вечери и срещите в Кемп Дейвид. Единствените стресиращи моменти в службата бяха, когато президентът потегляше нанякъде. Тогава придружителите му трябваше да са нащрек и готови да го защитят всяка секунда. Президентът имаше спокоен и весел характер, което понякога не улесняваше предпазването му от потенциални нападения. Беше склонен да спира да се ръкува с хората или да се отбие на място, което не бе планирано, а това затрудняваше още повече работата на агентите от тайните служби.

Президент Армстронг постъпи точно по този начин още през втората седмица от постъпването на Маршъл. Настоя да отидат в универсален магазин, за да купи нещо за съпругата си. И се втурна в магазина без предупреждение, заобиколен от агентите, начело с Маршъл. Мелиса бе споменала нещо предишната вечер и той искаше да я изненада, като ѝ го купи лично. Президентът незабавно бе обграден от възхитени купувачи, които искаха да се здрависат с него. Охранителите на мола правеха всичко възможно, за да помогнат на хората от тайните служби. Накрая двама от агентите го убедиха да

изчака навън в колата, докато те приключат с покупката на чантата, елегантен аксесоар към костюма, който Мелиса възнамеряваше да облече за Деня на благодарността. Армстронг изпитваше искрено удоволствие от мисълта, че ще я изненада, а агентите въздъхнаха облекчено, когато най-после го настаниха обратно в колата.

— Изкарва ми акъла от страх, когато действа по този начин — сподели с Маршъл старшият агент, след като доставиха президента в безопасност на следващата му среща. — Състарявам се с десет години, когато внезапно реши да се отбие някъде. Прави го непрестанно с децата си и не осъзнава колко е опасно.

Изненадващото им посещение в мола бе изнервило и Маршъл, чиито очи не спряха да се въртят неуморно наоколо, да оглеждат тълпата за подозрителни типове. Но подобни посещения все пак не бяха толкова опасни като планираните, където някой откачалник или дори терористична група можеха да се явят подготвени. Разбира се, непланираните отбивки също не бяха лесни за агентите, макар президентът да ги обичаше, защото поддържаха илюзията за нормален живот. Първата дама проявяваше повече здрав разум, а и се притесняваше за безопасността на децата си. Армстронг харесваше спонтанните действия и бе прочут с тях. Рядко правеше онова, което го съветваха, а това караше агентите да са вечно нащрек.

Президентът и семейството му прекараха Деня на благодарността в Кемп Дейвид заедно с роднините си, които бяха поканили на гости. Маршъл беше на смяна и през четирите дни и изпитваше огромно удоволствие. Повечето от колегите му имаха семейства или близък човек, с когото искаха да бъдат по празниците. Маршъл си нямаше никого и предпочиташе да е на работа, вместо да седи сам в апартамента си, затова пое смените на четирима от тях и те му бяха изключително благодарни. Изненадаха се, че самият той нямаше планове, но след шестте години работа под прикритие в Южна Америка и лишен от семейство, Маршъл не познаваше човек, с когото би пожелал да прекара празниците.

Оказа се, че да е част от празника на президентското семейство, макар и отдалеч, му бе приятно, много повече, отколкото беше очаквал. Не беше само робот, който да стои безмълвно наоколо. Порита топка с Брад, побъбри си с Амелия, а президентът и първата дама му благодариха за милото му отношение към децата и го предупредиха да

не им разрешава да се възползват от него, защото Амелия може да го съсипе от приказки. Семейството имаше нов черен лабрадор, изпълнен с енергия, и Маршъл си поигра и с него. От години не беше прекарвал толкова добре Деня на благодарността, а и харесваше хората, с които работеше. Разбираха се чудесно, бяха отличен екип и се отнасяха много сериозно към работата си.

Бил Картър разпита началниците му за него и научи, че Маршъл се справя добре и се е вписал идеално в службата. Разбирал се великолепно с първото семейство, а президентът специално го изискал няколко пъти, особено през уикендите, тъй като Маршъл се отнасял невероятно добре с децата му.

— Не съм съвсем сигурен, че ще ви го върнем след година — добави началникът от тайните служби. Може би дори самият той няма да иска да се върне на работа под прикритие.

— Не разчитай на това — възрази Бил, който познаваше хората си. — Тя е в кръвта му. Но се радвам, че се справя добре. Трудно му беше да се върне в действителния свят и се притеснявах за него. Случиха му се ужасни неща, когато го изкарахме от прикритието му. Но вече ми се струва, че започва да се съвзема. Понякога хората ни не успяват да се възстановят от онова, на което ги подлагаме — обясни той, почувствал се виновен за миг.

Беше виждал това да се случва неведнъж преди — агенти, които не можеха да се завърнат към предишния си живот, нито да забравят хората, които бяха оставили зад себе си. Бил се опасяваше, че с Маршъл може да се случи същото, тъй като му изглеждаше едва ли не мъртъв. Но времето, прекарано близо до президента и първата дама, и особено децата им, го бе върнало към живота. Бил искрено се зарадва на добрата новина и изпита силна гордост от факта, че Маршъл се справя добре и се отличава в работата си както винаги.

По Коледа Маршъл бе дежурен по собствено желание и отиде на ски в Аспен с първото семейство. Спускаше се заедно с Брад, докато Мелиса учеше Амелия. Първата дама бе състезателка на младини и дъщеря ѝ се понесе по пистите с лекота. Само президентът почти не караше, а седеше във вилата през повечето време, тъй като имаше много работа. Но беше помолил Маршъл да придружава Брад, защото бе един от по-младите агенти в групата. Момчето обичаше компанията на агента и понякога, когато се шегуваше с него, Маршъл му говореше

на испански, с което го разсмиваше. Първата дама веднъж ги чу и заговори на почти безукорен испански, което изненада Маршъл. Побъбриха си няколко минути и тя го попита къде е научил езика. Той ѝ обясни, че е живял шест години в Южна Америка, което ѝ припомни за служебната му история в АБН. Мелиса изпитваше силно любопитство към работата му под прикритие, но се притесняваше да го разпитва. Само Брад настойчиво го молеше да му разказва страшни случки, след като чу за интересната му работа от другите агенти, но Маршъл никога не го правеше. Веднъж Брад сподели, че един ден искал да работи за ЦРУ, и Маршъл често го закачаше, че в АБН е по-добре. Разбираше се чудесно и с двете хлапета, и уважаваше безмерно родителите им, които се отнасяха великолепно и с децата, и със служителите си. Дори съжали, когато стана време да напуснат Аспен, където се бе наслаждавал на карането на ски и на приятните моменти с Мелиса и децата.

След като се върнаха във Вашингтон, той се посвети на работата си за президента. Нямаше собствен живот и не искаше да има. Не проявяваше интерес към жените, с които се запознаваше служебно. След загубата на Палома и бебето, а и на родителите му по-рано, се страхуваше да обикне и да загуби някого отново. Работата му беше достатъчна.

Зимата и пролетта бяха наситени с официални вечери, политически събрания, пътувания до Европа, Азия и дори Австралия, както и до Тексас, Калифорния и други щати, също и кратък престой в Оклахома, когато серия торнада съсипа щата и президентът отиде да огледа щетите. Маршъл се учуди, когато осъзна, че се бе върнал от Колумбия преди цели петнайсет месеца, от които седем бе работил за президента.

Амелия му нарисова картичка и му поднесе кексче със свещичка, когато Маршъл навърши трийсет години. Брад му подари футболна топка с автограф на Арън Роджърс, дадена му лично от спортиста и една от най-ценните му вещи. Маршъл се поколеба дали да я приеме, но момчето настоя. Тогава Маршъл му обеща да я изложи на почетно място в апартамента си, който все още изглеждаше гол и стерилен. Възнамеряваше да го подобри, но пък сега не разполагаше с време. А и Джорджтаун не му изглеждаше като истински дом. Последното място,

където се бе чувствал у дома, бе колибата в лагера на Раул, но това бе заради жената, която обичаше.

Вече мислеше по-рядко за Палома, макар да я сънуваше бременна и красива. А и все още копнееше някой ден да открие Раул и да го убие. От колегите си в АБН бе чул, че дейността му сериозно пострадала. Върнал се в Колумбия, но на различно място. АБН имаше агент под прикритие в лагера му, но на много ниско ниво. Никой досега не бе успял да проникне толкова дълбоко в операциите на наркотърговеца като Маршъл. Раул бе станал още по-внимателен и предпазлив и отпреди. Беше получил болезнен урок, когато осъзна, че е предаден от Маршъл и е бил надхитряван от него в продължение на три години. Но накрая Раул бе спечелил, убивайки Палома и разбивайки сърцето на врага си.

През юли Бил Картър се обади на Маршъл, за да му съобщи новината. Бяха получили достатъчно информация, за да нахлуят отново в лагера на Раул. Нападението бе светкавично и унищожително. Раул бе убит заедно с двама от братята си. Бил искаше Маршъл да го знае, за да изпита облекчение най-после. Но Маршъл чувстваше само празнота, една гигантска дупка в сърцето си. Изненада се, когато осъзна, че смъртта на Раул няма значение. Палома си оставаше мъртва, независимо дали убиецът ѝ бе жив или не. Бебето им така и не се роди, а красивата млада жена, която беше обичал, бе убита жестоко. Чудесно бе, че Раул също бе загинал, но смъртта му не променяше нищо. Всичко оставаше в миналото.

На следващия ден Маршъл мислеше за тях, припомняше си Раул и Палома, живота, който бяха споделяли. Струваше му се едва ли не вчера, а всъщност бе доста отдавна. Стоеше на пост пред къщата в имението, което президентът бе наел за месец в Лонг Айленд, когато някой го дръпна за ръкава. Сведе очи и видя Амелия. Беше по бански и го гледаше с разтревожени очи.

— Тъжен ли си? — прямо попита тя.

Маршъл наистина тъгуваше за Палома и бебето, но изпитваше и удовлетворение от справедливата смърт на Раул. Не можеше да обясни чувствата си на малкото момиченце, но то бе забелязало отдалеченото изражение в очите му, когато той се пренесе през времето и пространството обратно в лагера в Колумбия, където бе живял три

години като Пабло Ечеверия. Част от него щеше да си остане Пабло завинаги. Но сега и Пабло бе мъртъв като Раул и Палома.

— Разбира се, че не — усмихна се Маршъл. — Кога ще ходим да поплуваме в океана?

Беше ѝ обещал да я заведе на плажа следобед. Брад бе отишъл за риба с баща си с лодката на един приятел, а Маршъл остана в къщата с Амелия и майка ѝ.

— Изглеждаш наистина тъжен — настоя Амелия, вторачена напрегнато в лицето му. Този път обаче ѝ се стори, че е съвсем добре. — Искам да потърся мидички по брега и да построя пясъчен замък заедно с теб.

— Добре, да вървим — съгласи се Маршъл и се обади по радиото на другите агенти.

Трима щяха да ги придружат на плажа, а един заемаше мястото му в къщата. След няколко минути заедно с гувернантката Марта се отправиха към морето с лопатки и кофички в ръце. По времето, когато първата дама се присъедини към тях, Маршъл бе построил солиден замък, а Амелия бе напълнила цяла кофичка с миди. Мелиса се усмихна доволно. Напоследък не се чувстваше добре и си почиваше често. Дори се носеха слухове за здравето ѝ. Всички се тревожеха. Днес тя носеше бяла туника върху банския и Маршъл забеляза познатата подутина, която му напомни за бременната Палома. Внезапно осъзна, че първата дама очаква дете. Все още не бяха направили официално изявление, но той вярваше на очите си. Изглеждаше бременна в петия месец. Той не каза и дума, но Мелиса усети, че е разбрал, и му се усмихна.

— Възнамерявахме да пазим тайната колкото се може по-дълго. Ще съобщим на децата този уикенд — обясни тя, когато Амелия се втурна към водата с кофичка в ръка.

— Поздравления — тихо каза Маршъл и отново си припомни Палома.

На четиридесет и две години и при стресиращия живот, който Мелиса водеше, бременността нямаше да е много лесна и той се зачуди как ли Амелия и брат ѝ щяха да приемат новината. Амелия беше звездата в семейството, а и галеницата, и можеше да не се зарадва на конкуренцията. Но след два дни самата тя събщи:

— Ще си имаме бебе. — Изтърси го небрежно, докато строяха нов замък на плажа. — Искам да е момиче. Ако е момче, ще трябва да го върнем. Мама казва, че мога да ѝ помагам да се грижим за нея.

Амелия не изглеждаше ни най-малко разстроена. Бе навършила седем и харесваше идеята да е по-голямата сестра. Маршъл се изненада, че и той очаква събитието с нетърпение, макар да му навяваше горчиви спомени. Двамата с Амелия се забавляваха да избират име за бебето и той я закачаше, че в крайна сметка може да се окаже малко братче. Това винаги я караше да се мръщи.

Следващата седмица новината бе съобщена и в пресата. Президентът и първата дама очакваха бебето през ноември, малко преди Деня на благодарността. Първата дама възнамеряваше да ограничи някои от дейностите си през идващите месеци. Президентът изглеждаше безкрайно щастлив. Според Маршъл семейство Армстронг бяха чудесни родители и се радваше за тях.

В края на август, когато се завърнаха във Вашингтон, Мелиса вече бе в шестия месец и ѝ личеше. Бременността ѝ трогна обществеността и популярността на Филип нарасна. Той със сигурност щеше да спечели и следващите избори. Решенията му през последните три години бяха разумни, страната се развиваше по-добре, отколкото от много години насам, и всички се чувстваха в безопасност и сигурни с Филип като президент.

Децата тръгнаха на училище през септември, а Маршъл се среща с Бил Картър, за да обсъдят края на отпуска му от АБН след месец. Маршъл изглеждаше здрав и щастлив и очевидно се бе възстановил през единайсетте месеца, през които пазеше президента. Бил Картър дори си помисли, че той не възнамерява да се върне в АБН. Това несъмнено щеше да е по-добре за него, отколкото да води отново предишния си живот. А и бе платил прекалено висока цена за този минал живот.

— Е, какво смяташ да правиш? Можеш да си подадеш оставката и да станеш редовен служител на тайните служби. Получи добра възможност да решиш дали искаш да работиш постоянно за тях. А на нас ни даде най-доброто от себе си в продължение на години.

Бил не искаше Маршъл да изпитва чувство за вина, което да му попречи да напусне и да започне нова работа. А и той се справяше

толкова добре в тайните служби, че направо бе срамно да не остане. Но отговорът на Маршъл бе неочакван.

— Предпочитам да се върна — тихо заяви. — Обучен съм да работя под прикритие. Прекарах чудесно последната година и май се нуждаех от почивката повече, отколкото осъзнавах. Обичам семейство Армстронг — фантастични са. Но сърцето ми принадлежи на АБН.

Бил се вторачи в него изумено. Трудно му бе да повярва на ушите си.

— И все още настояваш да работиш под прикритие?

— Така мога най-много да помогна. Сегашната ми работа е чудесна, но всичките ми умения, обучение и опит са за АБН — простичко обясни Маршъл, който очевидно бе размишлявал по въпроса.

— Но президентското семейство те харесва, Маршъл. Не могат да се нахвалят от теб. А и Армстронг със сигурност ще спечели следващите избори. Така ще можеш да работиш още пет години за човек, когото харесваш.

— Знам, но мястото ми не е тук. Не искам да похабя всичко, което научих в Еквадор и Колумбия. Раул може да е мъртъв, но има безброй желаещи да заемат мястото му. Така най-добре мога да служа на страната си. Искам да се върна. Не ми пука къде ще ме изпратиш, стига да е в Централна или Южна Америка. Наясно съм, че не мога да се върна в Колумбия или Еквадор, но в Мексико става все по-напечено и би могъл да ме използваш там. Вършил съм работата за Раул в Мексико чрез посредници. Никой там не ме познава — увери го Маршъл настойчиво. — Имам още шест седмици в тайните служби. Мога да остана и до края на годината, ако искаш. Но за разлика от АБН те не се нуждаят от мен. Много от агентите им копнеят за сегашната ми работа. А аз искам ново назначение под прикритие. Знам колко е тежко, но е време. Ще омекна, ако продължа да вися по официални вечери и да си играя с децата. На трийсет години съм и тук нищо не ме задържа. Работата под прикритие е най-подходящата за мен.

Бил Картър не можеше да оспори това, но все пак се изненада. Маршъл изглеждаше толкова щастлив в тайните служби, а и всички там го харесваха много. Но не се нуждаеха от опита му като агент под прикритие за работата, която вършеха. А и той копнееше отново да използва уменията си.

— Дай ни малко време да ти намерим подходящо място.

В Панама се подготвяше огромна операция, бе дори по-голяма от тази на Раул. Бил смяташе да го внедри там. А и Мексико бе също възможност, точно както Маршъл бе казал. Но решението трябваше да се вземе от комисията, а назначението, независимо дали в Панама или Мексико, щеше да е по-опасно от предишните му мисии. Но Бил знаеше, че Маршъл е един от онези мъже, които се наслаждават на опасността и предизвикателствата.

Когато съобщи всичко това на шефовете в тайните служби, те не скриха разочарованието си, но агентът в семеен отпуск, когото Маршъл бе замествал, бе готов да се върне на работа. Съпругата му беше понесла добре химиотерапията и се възстановяваше, така че той можеше да възобнови задълженията си в Белия дом. Първото семейство харесваше и него.

Още на първи октомври се разчу, че Маршъл се връща в АБН преди края на годината, за да заработи отново под прикритие. Обещаха да му съобщят през следващите няколко седмици къде точно ще го изпратят. Очакваше се да потегли на новата си мисия през ноември или декември. Президентът изрази съжаленията си за напускането му, но подчерта, че му се възхищава за смелостта и достойната работа. Брад настоя да изслуша всички зловещи подробности за следващата му задача, макар Маршъл да не знаеше абсолютно нищо за нея. Първата дама пък го накара да обещае, че ще дойде да види бебето. Очакваха момиченце и Амелия бе страшно въодушевена, но сърцето ѝ бе разбито заради напускането на Маршъл. Плака много, когато майка ѝ съобщи новината. Тя дори го обвини, че постъпва лошо и глупаво.

— Трябва отново да се боря с лошите — обясни ѝ той, — за да сте в безопасност ти, брат ти и новата ти сестричка. Такава ми е работата.

— Защо някой друг не отиде да се бори с лошите?

— Защото аз съм най-добрият — пошегува се той, въпреки че това бе самата истина. — Ще ти идвам на гости — зарече се, макар да знаеше, че това нямаше да стане скоро. — Винаги, когато съм във Вашингтон — добави, за да не я подвежда. — А и ти ще си заета с малката си сестричка. Изобщо няма да ти липсвам.

Но пък тя щеше да му липсва. Беше обикнал и двете деца и бе силно привързан към родителите им. Определено щеше да му е мъчно

за тях.

Децата отново се готвеха за Хелоуин. Тази година Амелия реши да е вещицата със зеленото лице от „Вълшебникът от Оз“, а Брад планираше да е космонавт, издокаран в костюм, който в НАСА бяха изработили специално за него. Момчето бе страшно развълнувано. Амелия репетираше ролята си, като се разхождаше из Белия дом с покрито със зелена боя лице. Споменът за първата им среща точно преди година бе едновременно мил и горчив за Маршъл.

Първата дама вече бе в осмия месец и се пошегува, че ще се маскира като тиква. Президентът се съгласи да открие нова детска болница във Вирджиния и предложи да заведе децата със себе си. Мелиса бе ужасно изморена, но също реши да ги придружи. Бе работила по този проект две години и той бе важен за нея. Болницата щеше да обслужва бедни деца от цялата страна и да им осигурява операции, които родителите им не можеха да си позволят.

Семейството потегли към Вирджиния с радост. Маршъл бе в охраната им.

Церемонията бе определена за събота, за да могат децата да присъстват, без да изпускат от училище. Амелия щеше да пререже лентата. Всички очакваха събитието с нетърпение. Маршъл се качи в хеликоптера с буца в гърлото, знаеше, че това е едно от последните му официални мероприятия с тях. Семейство Армстронг щеше да му липсва ужасно, особено децата.

Хеликоптерът се приземи навреме. Маршъл помогна на Мелиса да слезе и я настани в очакващата ги лимузина. Първата дама се движеше бавно и му напомняше за Палома в последните им дни заедно, когато му се струваше, че коремът ѝ просто не би могъл да порасне повече. В болницата ги приветства комитетът по посрещането, заобиколен от тълпа зяпачи, дошли да видят първото семейство. Амелия потръпна от вълнение. Президентът се смеси с хората, ръкуваше се и се усмихваше, заобиколен от охраната си. Според указанията Маршъл и още няколко агенти стояха малко по-назад до Мелиса и децата. Разведоха ги из болницата, а после излязоха навън за официалното откриване, когато Амелия трябваше да среже лентата. Малката подскачаше въодушевено, след като се бе отегчавала по време на безкрайните речи. Маршъл обхождаше с поглед тълпата, повече по навик и инстинкт, отколкото от истинска тревога. Не очакваше нещо

извънредно, но все пак разучаваше лицата на околните. Внезапно, сякаш на забавен кадър, видя как един мъж пристъпи напред и вдигна пушка на рамото си, прицели се в президента, но след част от секундата насочи оръжието към Мелиса. Маршъл изкрещя предупредително. Трима агенти бутнаха президента на земята и го покриха с телата си. Маршъл скочи към Мелиса и я събори. Амелия изпищя. Настана дива суматоха. Агентите от тайните служби бяха навсякъде. Двама сграбчиха стрелеца, а други двама все още покриваха президента на земята. Тълпата се разбяга с писъци, а Мелиса изстена. Беше си ударила главата при падането. Брад бе сгъстен в ръцете на агент, а Маршъл дръпна Амелия на земята и се хвърли върху нея. Но докато го правеше, чу как покрай тях изсвистя куршум! Погледна момичето и видя кръв по лицето му и ръцете си. Маршъл нямаше представа къде бе ранена Амелия, но явно я бяха простреляли. Опита се да я вдигне и да побегне, но лявата му ръка отказа да му се подчини. Момичето го погледна ужасено.

— Ще умра ли? — попита с дрезгав шепот.

Мелиса се бе надигнала на колене и се мъчеше да се добере до дъщеря си. Маршъл я спря. Тя самата беше наранена и мъртвешки бледа.

— Не мърдай, бечко — нареди той на Амелия и я положи нежно на земята.

Агенти и полицаи се втурнаха към тях, следвани от президента и охраната му. Сложиха Амелия на носилка и я вкараха в болницата. Първата дама подтичваше тромаво след тях. Президентът я подкрепяше, а Брад ги следваше. Семейство Армстронг бе обградено от тълпа агенти от тайните служби и полицаи. Стекоха се множество лекари и всички очи се съсредоточиха върху Амелия и кръвта по лицето ѝ. После лекарите помолиха всички, освен охраната и семейството да напуснат стаята, съблякоха дрехите на детето и прегледаха лицето и тялото му. Куршумът едва бе одраскал главата ѝ отстрани, но не бе нанесъл сериозни щети. Раната бе повърхностна благодарение на светкавичната реакция на Маршъл, който я бе дръпнал бързо и спасил. Още два-три сантиметра и Амелия щеше да е простреляна в главата, и вероятно убита. Когато Мелиса осъзна какво за малко не се бе случило с дъщеря ѝ, припадна и лекарите се втурнаха към нея. Филип се уплаши, че жена му може да роди преждевременно.

Самият той и Брад не бяха пострадали. Бинтоваха главата на Амелия, след като обръснаха и почистиха мястото, но раната бе повърхностна и съвсем малка. Маршъл не свали очи от детето от момента, когато влязоха в болницата. Президентът го погледна с благодарност, а Амелия му се усмихна мило.

— Ти ме спаси, Марш — промълви, което накара агента да се ухили широко, а от очите му потекоха сълзи.

Мелиса бързо дойде в съзнание. Според лекарите бе получила леко мозъчно сътресение при падането. Възнамеряваха да направят ултразвук за бебето, но то се движеше и бяха чули биенето на сърцето му. Възможната трагедия бе избегната благодарение на бързите рефлексии, непогрешимия инстинкт и светкавичните реакции на Маршъл. Президентът го прегърна трогнат, а когато се отдръпна, видя собствената си ръка, омазана с кръв. Рамото на Маршъл бе подгизнало от нея. Кръвта се стичаше по ръката му, но той дори не бе усетил раната. Куршумът, одраскал главата на Амелия, бе пронизал лявото му рамо. Ръката му висеше безпомощно, а от раната течеше кръв. Лекарите се спуснаха към него, повикани от президента. Виеше му се свят, но единствената му мисъл бе облекчение, че спаси Амелия и бебето на Мелиса. Не искаше с тази мила жена да се случи онова, което бе станало с Палома. Не искаше никой от семейство Армстронг да загине.

Стаята се завъртя пред очите му, когато го настаниха в инвалидната количка, после срязаха сакото и ризата му и след секунди го положиха на носилка. Куршумът бе все още в рамото му. Внезапно Маршъл изгуби представа къде се намира. Вдигна очи и видя лицето на Раул, докато го отвеждаха. Заговори на испански и непрестанно повтаряше името на Палома. Останалите агенти се струпаха наоколо и изведоха първото семейство през задния вход. Пред болницата цареше страхотна суматоха. Хората молеха да научат дали някой от семейството е убит. Ванове с телевизионни екипи пристигнаха на мястото, а стрелецът отдавна бе отведен от полицията.

— Маршъл ще умре ли, татко? — паникьосано попита Амелия и по бузите ѝ потекоха сълзи. — Той ми спаси живота. Застреляха го заради мен.

Маршъл бе поел куршума, който можеше да убие нея или Брад, или да пониже корема на Мелиса. Но тъй като бе реагирал

светкавично, за да ги спаси, вместо това куршумът бе уцелил него.

Президентът погледна дъщеря си сериозно и отговори:

— Не, бебчо. Няма да умре. Той постъпи страшно смело.

Бързите му действия бяха спасили семейството на Филип Армстронг, който изпитваше дълбока благодарност, че никой не умря. Отведоха ги до хеликоптера и ги върнаха в Белия дом, където отново ги прегледаха. Мелиса и бебето бяха добре, Филип и Брад — недокоснати, а раната на главата на Амелия — учудващо чиста. Само Маршъл бе ранен. Филип непрекъснато разпитваше агентите за състоянието му и след няколко часа му съобщиха, че още е в операционната, за да извадят куршума от рамото му. През следващите пет часа му даваха един и същи отговор. Тревогата обаче не напускаше президента. Звънна в болницата и говори лично с един от лекарите. Хирургът обясни, че искат да се уверят, че Маршъл ще може да използва лявата си ръка отново, тъй като нервите бяха пострадали сериозно от куршума, който бе срязан, за да нанесе по-жестоки щети при попадение. И проклетият куршум си бе свършил работата.

Двама от агентите останаха с Маршъл в болницата, а още четирима се появиха малко по-късно. Старшият агент звънна на началника им, а той се обади на Бил Картър, който незабавно потегли към Вирджиния. Седмината мъже зачакаха заедно да изведат Маршъл от операционната. Хирургът им обясни, че операцията е микрохирургична, за да може Маршъл да си възвърне напълно подвижността на лявата ръка. Куршумът бе нанесъл големи щети, а Маршъл едва не бе умрял от загуба на кръв.

В осем часа вечерта тримата хирурзи излязоха от операционната. Казаха на притеснените му колеги, че Маршъл е оцелял, но нервите на ръката му са унищожени и той никога няма да може да я използва. Агентите мълчаха потиснато. Знаеха какво означава това. С кариерата му в тайните служби и АБН бе свършено. Той бе почти инвалид. Можеше донякъде да си възвърне подвижността на лявата ръка, но не достатъчно, за да работи под прикритие за АБН или като агент на тайните служби. Беше спасил три живота — на Амелия, Мелиса и бебето, и бе пожертвал лявата си ръка за това. Беше се посветил на работата си и всички те знаеха, че не би променил нищо. Но също така бяха наясно, че животът на Маршъл Евърет бе променен завинаги. Загубата на ръката бе смъртна присъда за начина на живот, който

искаше да води. Бил Картър седна безмълвно и се зачуди дали Маршъл щеше да преживее това. Никога вече нямаше да работи под прикритие, нито да изпълнява активна роля.

5.

Президентът уреди да прехвърлят Маршъл с хеликоптер в болница „Уолтър Рийд“ веднага щом състоянието му позволи това. Както лекарите подозираха от самото начало, окончателната присъда гласеше, че лявото му рамо и ръка са понесли непоправими щети. Президентът повика трима специалисти и всички те потвърдиха прогнозата на хирурга. Агентът никога нямаше да си възвърне напълно подвижността на лявата ръка. Щяха да го задържат в болницата няколко седмици, за да наблюдават възстановяването му, а и за да започнат физиотерапия и рехабилитация колкото е възможно по-скоро, за да не позволят на ръката да атрофира прекалено бързо. Засега тя висеше отпуснато като мъртва тежест от лявата му страна. Докато лежеше в болничното си легло, Маршъл осъзна какво означаваше случилото се. Беше го разбрал веднага, но просто не можеше да се примири с тази мисъл. Беше рискувал живота си в продължение на шест години в опасна работа под прикритие и се бе измъкнал невредим. А през последните му две седмици в тайните служби, на церемония по откриването на болница, кариерата му бе приключила, докато се опитваше да спаси малко момиченце, жена и нероденото ѝ бебе. Той не съжаляваше за инстинктивното си и смело действие, но съзираше иронията. Шест години в южноамериканските джунгли, където преследваше наркотърговци, не го бяха убили, но едно просто прерязване на лента бе свършило работата. Животът му се бе променил завинаги. Никога вече нямаше да е агент на АБН, нито дори служител на тайните служби, където смяташе задълженията си за съвсем леки. В бъдеще щеше да му се наложи да работи само зад бюро, което той не желаше.

Президентът дойде, за да му благодари лично за геройството, но бе толкова скоро след операцията, че Маршъл почти не помнеше посещението му. Мелиса и Амелия също дойдоха да го видят веднага след като му разрешиха свиждания. Мелиса го трогна до сълзи, когато му съобщи, че второто име на бебето ѝ ще е неговото, защото е спасил живота им. Малка утеха за собственото му бебе, умряло заради него,

когато Раул научи истинската самоличност на Пабло Ечеверия и застреля Палома. За миг се зачуди дали сегашното му състояние не е изкупление за миналото. Амелия носеше костюма си за Хелоуин и бе боядисала със зелена боя лицето си. Целуна го по бузата и го омаза, но той нямаше нищо против. А за да я накара да се почувства по-добре, каза, че няма проблеми с ръката си.

— Ядосан ли си ми, че заради мен те раниха? — меко попита тя с разтревожен поглед.

— Разбира се, че не. Щях да съм много по-ядосан, ако беше умряла. Не можех да позволя подобно нещо — мило отвърна той.

Беше готов да отнесе куршум заради хлапето или заради другите членове на семейство Армстронг. В крайна сметка бе свършил работата си идеално. Хирурзите го увериха, че ще може да води съвсем нормален живот и да прави всичко, което не налага употребата и на двете му ръце, например да е агент на АБН или да пази президента на Съединените щати, или да свири на пиано или цигулка. Маршъл знаеше, че работата зад бюро в Пентагона ще го убие. Беше роден да скита из джунглата, да се опитва да надхитри лошите, които ръководеха наркокартели, и да рискува живота си. Нямаше представа какво ще прави сега, но със сигурност нямаше да е нещо, което му харесваше. Щеше да му се наложи да се приспособи към съвсем нов живот. Но, както непрестанно му повтаряха, все пак бе жив. Само че не знаеше защо.

— Благодаря ти, че ми спаси живота — повтори за кой ли път Амелия. — А също и мама и бебето. Ще ни дойдеш ли на гости? Според татко не можеш да се върнеш в Южна Америка.

— Така е, не мога — потвърди Маршъл и се опита да прикрие мъката си.

А тя бе неизбежна. На трийсет години с кариерата му бе свършено, макар да се бе държал като истински герой до последния миг. Инстинктът и бързата му реакция бяха спасили семейство Армстронг от ужасна трагедия.

— Радвам се — каза Амелия, — защото сега лошите не могат да те убият, а ако беше отишъл там, и това можеше да стане. Татко смята, че си извадил голям късмет преди, но той може да не те навести отново.

Маршъл обаче би предпочел да е мъртъв, вместо да води кротък и спокоен живот. Лекарите го уверяваха, че може да върши безброй неща и само с една ръка — да шофира, да кара ски, да играе тенис, да спортува, да работи на компютър. При това беше десняк. Но недъгът му бе прекалено тежък, за да го върнат на активна служба. Не можеше да е еднорък агент под прикритие. Щеше да е неспособен да зареди оръжието си достатъчно бързо или да се защити от наркотърговец при сблъсък. Предстоеше му пенсиониране, по инвалидност, макар и с почести. Щеше да получава огромна пенсия за отлична служба и за запазването на живота на президента. Армстронг лично го бе уредил. Да, кариерата му завърши славно, но все пак завърши. Сега Маршъл можеше да започне някакъв бизнес, да си купи къща и да живее удобно с пенсията до края на живота си. А и през годините работа под прикритие бе спечелил солидни суми поради опасната си длъжност, които бе спестил. Просто нямаше идея какво да прави занапред. Остатъкът от живота му се простираше пред него като ужасяваща пустиня. Ала всеки път, когато погледнеше Амелия и Мелиса, той се радваше, че ги е спасил. Не бе направил избор, просто бе действал по инстинкт. Не би постъпил по друг начин, дори и да можеше. Имаше чувството, че плаща дълга си към света, задето невинни хора бяха загинали заради него.

Седмица след посещението в болницата Амелия му звънна, за да му съобщи, че майка ѝ е родила. Бебето се появи на бял свят седем дни по-рано, но беше добре. Амелия страшно харесваше новата си сестричка. Нямаше търпение да я покаже на Маршъл. Той се отпусна в леглото след обаждането ѝ и се замисли за тях. Семейство Армстронг имаше всичко, което той бе жертвал и никога наистина не бе пожелавал, когато беше по-млад и още не познаваше Палома — деца, семейство, стабилност, дом. Бе готов отново да се откаже от всичко това, но целият му живот се промени. Внезапно се почувства ужасно стар и нещастен. Инвалид с една ръка. Беше глупаво да се самосъжалява, но без кариерата, която обичаше, понякога му се искаше да е мъртъв. Като част от рехабилитацията му настояха да се подложи и на психотерапия. Предложиха му и помощ за избиране на нова кариера, но той отказа. Какво би могъл да прави с уменията си? Да стане еднорък наемен убиец? Бил Картър му напомни, че в АБН има много работа за него — да обработва информация и да използва

лингвистичните си способности и задълбочени познания на наркокартелите в борбата срещу тях. Но седенето зад бюро не го интересуваше. Много пенсионирани агенти на АБН, ЦРУ и ФБР се захващаха с някакъв вид охранителен бизнес, но това също не го привличаше. Струваше му се прекалено лесно. Беше на трийсет години, а не на петдесет и изминалата година, макар да се бе привързал към президентското семейство, бе прекалено спокойна за него, ако се изключи последният ден. Точно за това бе обучаван, но не видя края, който очакваше. Куршумът сложи край на кариерата му, не на живота му.

По тяхна покана Маршъл прекара Деня на благодарността със семейство Армстронг и подържа Дафни Маршъл Армстронг със здравата си ръка. Тя го погледна изненадано. Приличаше много на Амелия и майка си, бе нежна и сладка с русата си косица. Вече бе на три седмици и той внезапно си помисли, че детето му от Палома вероятно щеше да прилича на нея, тъй като и любимата му бе руса като Мелиса. Но това вече бе история. Беше минало и цялото вълнение на живота бе зад гърба му.

Прекара Коледа сам в апартамента си, като се опитваше да реши какво да прави с останалата част от живота си, и се напи с червено вино и скоч. Знаеше, че и това е възможност — можеше да стане пияница и да не се занимава с нищо друго. В някои моменти тази идея дори му харесваше и Бил Картър забеляза, че когато го заведе на обяд, Маршъл изпи две текили, преди да им поднесат храната. Много момчета напускаха АБН, ЦРУ или ФБР по инвалидност и всички трябваше да намерят начин да продължат напред, без да се превръщат в алкохолици или да се отказват от живота. Бил му изнесе цяла лекция по въпроса и Маршъл се престори, че слуша, но всъщност не му пукаше. А когато му препоръча да излиза и да се среща с хора, той си помисли, че на шефа му е лесно да дава подобни съвети, защото все още има работа. Срещите с жени му изглеждаха още по-невъзможни. Маршъл не бе излизал с жена откакто напусна Колумбия и Палома бе убита, почти преди две години, и не знаеше дали някога отново ще пожелае да отиде на среща. Не си представяше, че би могъл да обича някоя жена по същия начин. А сега с мъртвата си лява ръка се чувстваше като половин човек и срещите бяха последното, за което мислеше. Чувстваше се най-добре сам и не изпитваше желание да

вижда никого, дори агентите от тайните служби, с които бе работил и харесваше. Струваше му се, че го съжеляват.

През януари научи, че ще го наградят за героизма му. Церемонията бе насрочена за края на месеца. Щеше да получи орден за храброст заради изключителните си заслуги, които надхвърляха задълженията му. Беше подобен на почетния медал на Конгреса. Всичките му познати от АБН и тайните служби щяха да присъстват, както и първото семейство.

Президентът произнесе вълнуваща реч и очите на Маршъл се напълниха със сълзи, когато Амелия му окачи медала. Не беше го очаквал. Последваха бурни аплодисменти, а след официалната част имаше прием. Медалът беше позлатен и украсен със син емайл. Петолъчка върху панделка в червено, бяло и синьо. Означаваше повече за Маршъл, отколкото той очакваше. Моментът се оказа един от най-прекрасните в живота му. Но все пак не решаваше проблема му как да действа занапред. Все още изпитваше силна болка в рамото си и правеше упражнения, за да засили лявата си ръка. Можеше да я вдига на няколко сантиметра, което му помагаше за дребни действия, но не можеше да стисне топка или да свърши нещо полезно. Но пък се усъвършенства във вършенето на всичко с една ръка, включително шофирането на кола.

Нямаше какво да прави вечер. Не искаше да излиза с агентите от тайните служби или АБН, които непрестанно говореха за работата си, а той не можеше да допринесе с нищо за разговора. Замина за Нова Англия за няколко дни, после отиде на ски във Върмонт и се справи сравнително добре. А когато се върна, една вечер се разрови из интернет и попадна на сайт, който предлагаше апартаменти и къщи под наем в Европа. Маршъл нямаше какво друго да прави, затова започна да разглежда предлаганото. Вили в Тоскана, палат във Венеция, лятна вила в Южна Франция, ферма в Прованс и няколко апартамента в Париж. Разгледа и няколко старинни къщи в Котсуолд, но никак не му допаднаха заради климата там. Не знаеше защо, но се спря на апартаментите в Париж и се изненада, че не са никак скъпи. Не че се интересуваше от тях, но след няколко чаши вино всичко вечер го вълнуваше, включително навиците за чифтосване на лъвовете или различните насекоми. Една вечер след солидно количество алкохол

дори бе чел разказите на хора, които твърдяха, че са виждали НЛО. Нощите му бяха дълги и тъжни.

По някаква необяснима причина един от апартаментите в Париж му се стори чудесен. Той разгледа снимките внимателно. Жилището беше обзаведено и изглеждаше просторно и слънчево. Намираше се в шестнайсети район, на една от преките на авеню „Фош“, близо до Триумфалната арка и парк на име „Багател“. Сравнително скъп жилищен квартал.

— Какво, по дяволите, ще правя в Париж? — попита той на глас.

Но пък какво ли щеше да прави и навсякъде другаде? Перфектният му испански нямаше да му върши работа във Франция. Но Париж му изглеждаше добро място, където да скита, да пие и да се самосъжалява няколко месеца. Апартаментът се даваше под наем за срок от шест месеца до една година. Състоеше се от всекидневна, голяма слънчева спалня и малка кухня с трапезария. В кооперацията имаше асансьор и тераса с гледка към Айфеловата кула, която бе снимана осветена нощем. Маршъл реши, че ще му хареса. Не беше Южна Америка, където щеше да копнее за миналия си живот, нито Испания, която щеше да му изглежда слаба имитация на страните в Южна Америка. Англия бе прекалено мрачна и унила през зимата, но той бе ходил в Париж веднъж и го харесваше, а и оттам можеше да обикаля различните страни в Европа, например да скита из Италия или да кара ски в Швейцария. Вече му бе писнало да му се обаждат агентите от тайните служби, с които бе работил, и да го питат как е и какво прави. Не му се струваше редно да им отговори, че се чувства отвратително и не прави нищо, бе се изморил да ги лъже, че е добре. Изобщо не се чувстваше добре, но не искаше да им казва истината. А наградата и медалът, които получи, започнаха да му се струват мизерен заместител на лявата му ръка. Самосъжаляваше се и бе наясно с това, но може би ако го правеше в Париж, щеше да му олекне малко. Поне щеше да смени сцената, пък ако му станеше неприятно, можеше да се прибере у дома. Бездруго трябваше да се изнесе от апартамента, който принадлежеше на АБН. Бяха удължили престоя му там, докато работеше за тайните служби, и отново, след като го раниха, но знаеше, че рано или късно трябва да си намери собствено жилище. Защо тогава да не поживее в Париж няколко месеца, докато реши къде да отиде и какво да прави?

Написа имейл на брокера в Париж и получи отговор на следващия ден. Наемът бе дори по-нисък от обявеното и той можеше да си го позволи с лекота. Чувствайки се леко смахнат, задето постъпваше по този начин, той се съгласи да се нанесе след две седмици. Нае жилището за шест месеца с възможност да поднови наема за още шест. Собственикът се местеше в Брюксел, но искаше да запази апартамента си в Париж. Човекът го предупреди, че жилището е идеално за сам човек, би могло да е удобно, макар и малко тясно, за двойка, но е невъзможно за семейство с дете. Мебелите били най-вече кожени и в добро състояние и той държеше да си останат такива. Апартаментът определено имаше мъжка атмосфера, което го правеше привлекателен.

— Не се притеснявайте — отговори му Маршъл. — Нямам ни жена, ни дете.

— Можете да си вземете куче — каза собственикът.

— Нямам и куче.

— Ще включа нова клауза в договора, в случай че си промените решението — любезно предложи човекът. — Жилището е близо до парка и е чудесно за куче.

Маршъл обеща да му изпрати парите и след три дни сделката бе сключена. Вече имаше апартамент в Париж. Уведоми АБН, че напуска жилището в Джорджтаун в края на месеца. Написа имейл на Бил Картър и му събщи, че заминава за няколко месеца. Бил сметна идеята за чудесна, макар да се изненада, че Маршъл потегля за Париж. Искрено се надяваше, че пътуването щеше да се отрази добре на бившия му служител. Беше наясно с предизвикателствата, пред които бе изправен Маршъл, и го съжаляваше. Всъщност всички го съжаляваха, което бе основната причина Маршъл да копнее да замине колкото се може по-далеч. Беше му писнало от съчувствието на познатите му.

Бяха му нужни само няколко дни да опразни апартамента, след което пушна обява в „Крейгслист“ за нещата, от които искаше да се отърве. Тъкмо приключи с това, когато се загледа в обявите за кучета. Имаше палета от всякакви видове и размери и той нямаше представа защо си прави труда да гледа, но една от обявите прикова вниманието му. Беше толкова абсурдна, че той се захили. Ставаше дума за блъдхаунд на име Стенли, чийто собственик искаше да му намери

добър дом. Маршъл влезе в сайта на собственика и откри снимка на кучето. Изглеждаше депресирано. Едър блъдхаунд в черно и рижаво с тъжно лице и безброй бръчки. Чувствайки се напълно откачен, както когато реши да се премести в Париж, Маршъл звънна на собственика.

— Защо се отказвате от него? Да не е убил някого?

— Прекалено е голям. Живея в апартамент в Джорджтаун и нямам място за него. Не е честно към кучето. А и приятелката ми е алергична.

— Обучен ли е да си върши работата навън?

— Напълно — гордо отговори собственикът. — Той е фантастичен, но се депресираща, когато седи сам по цял ден. Обича компания.

— Да, наистина изглежда депресиран — отбеляза Маршъл, но в животното имаше нещо, което страшно му харесваше, дори абсурдното за куче име — Стенли. — Мога ли да се запозная с него?

— Разбира се. Къде живеете?

— В Джорджтаун през следващите десет дни. Местя се в Париж, в апартамент до един парк. Стенли говори ли френски?

— Не — сериозно отговори собственикът. — Но може да се прави на умрял.

Оказа се, че живеят само на няколко пресечки един от друг, и се споразумяха да се срещнат на следващия ден. Маршъл се чувстваше глупаво, че е толкова развълнуван през целия ден. Все едно отиваше на среща с непознатата, а не да огледа куче. Видяха се в определеното време на уличния ъгъл и Стенли изгледа Маршъл подозрително. Седна и се вторачи в него, после му предложи лапата си. Имаше най-тъжното лице, което Маршъл някога бе виждал, с изключение на собственото си. След като се ръкува с Маршъл, Стенли се търколи и се направи на умрял. После се разходиха и кучето изглеждаше много добре възпитано, но леко нервно около други кучета. Макар и огромен, Стенли се ужаси, когато дребно йорки залая срещу него.

— Голямо е шубе — призна собственикът. — Направени са му всички ваксини и има чип, в случай че се загуби, както и татуировка на корема. От шампионско потекло е, но не искам пари за него. Просто държа да се уверя, че ще има добър дом. С какво се занимавате?

Беше забелязал отпуснатата лява ръка и Маршъл се изкуши да отговори, че е бейзболист, който играе само с дясната си ръка. Все още

се чувстваше неудобно, когато му се налагаше да обясни проблема си, и не желаше да го прави.

— Оттеглих се от работа — простичко отговори той.

— Късметлия — завистливо каза младежът, като си представи огромно наследствено богатство или случайна невероятно изгодна сделка.

Беше почти на същата възраст като Маршъл и изглеждаше нервен и стресиран.

— Всъщност не. Работих за АБН и се пенсионирах наскоро, затова ще прекарам следващите шест месеца или дори година във Франция.

Собственикът на Стенли не попита дали причината за пенсионирането е болната му ръка, но предположи, че вероятно е така.

— Не знам дали мога да отведа куче във Франция. Предполагам, че е възможно, ако имам здравно свидетелство.

— Да, а също и чип, но на Стенли вече е поставен, така че не е проблем. Французите обичат кучета. Майка ми живя там една година. Имаше френски булдог и го водеше навсякъде, дори по ресторанти, макар да мисля, че Стенли е прекалено едър, за да го допуснат в заведенията.

Стенли беше с размерите на датски дог, но Маршъл обичаше големи кучета, а и хареса физиономията му. Изглеждаше добродушен и щеше да е чудесна компания за дългите самотни нощи.

— Ще го взема — внезапно реши Маршъл и се почувства обзет от лудост.

Беше наел апартамент в Париж и осиновил гигантски блъдхаунд в рамките на два дни. Вероятно наистина откачаше.

— Сигурен ли сте?

Собственикът изглеждаше шашнат, но не повече от самия Маршъл.

— Да, сигурен съм — категорично заяви Маршъл, като се чудеше какво го бе прихванало.

Може да беше някаква психоза в резултат на нараняването и загубата на кариерата.

— Как мислите, че ще се справи с пътуването в самолета? — поинтересува се Маршъл, разтревожен да не направи нещо, което да нарани кучето.

— Честно казано, никога преди не е летял — предпазливо отговори собственикът. — Но можете да му вземете приспивателно от ветеринар. Или да го вземете с вас в самолета, ако кажете, че е обслужващо куче.

— Не мисля, че мога да мина за сляп — сериозно отговори Маршъл.

Може би луд, но не и сляп.

— Сега използват кучета да помагат на епилептиците. Предупреждават ги преди припадък. Също и против депресия и много други неща.

Той погледна към лявата ръка на Маршъл, когато го каза, и агентът се зачуди дали това щеше да свърши работа. Заслужаваше си да опита. Надяваше се кучето да се държи добре в самолета. Стенли изглеждаше спокоен. В момента седеше на тротоара и наблюдаваше минувачите.

— Ще опитам да го взема в пътническия салон, но ще му купя и приспивателно, в случай че не ми позволят.

Размениха личните си данни и Маршъл предложи да плати, но собственикът на Стенли отказа. Обеща да го достави на следващия ден заедно с всичките му документи. Искаше да прекара последната си нощ с кучето и да се сбoguва с него. Това звучеше тъжно, но Стенли бездруго си изглеждаше депресиран. Той размаха опашка, когато Маршъл го потупа по гърба и каза:

— Ще се видим утре.

Собственикът на Стенли спази обещанието си и го отведе в апартамента на Маршъл следващия следобед. Родословното дърво на кучето беше отлично и бе придружено от документи за ваксинациите му. Стенли имаше дори здравно свидетелство и сертификат за чипа му. Маршъл можеше да го отведе във Франция. Бе купил и флакон с приспивателни за пътуването, за да може да задържи новия си другар в пътническия салон.

Стенли задуши из апартамента като истинско ловджийско куче. И въпреки тъжната си физиономия изглеждаше щастлив и въртеше опашка.

— Наистина е чудесно куче — каза собственикът, който изглеждаше готов да заплаче.

Той потупа любимото си животно за последен път, благодари на Маршъл, пожела му късмет и си тръгна.

— Е, Стенли, надявам се да харесаш Париж — сериозно каза Маршъл, вторачен в новото си куче.

Обичаше кучета, но не можеше да си вземе заради работата си. А сега си имаше Стенли и се бе сдобил с апартамент в Париж. Струваше му се, че му предстои приключение и бе готов за него.

През следващата седмица той отиде да се сбогува със семейство Армстронг, като заведе и кучето. Децата страшно го харесаха. Амелия отбеляза, че бил най-смешното куче, което някога била виждала. Тя прегърна Маршъл с обич, Брад направи същото. Маршъл хвърли последен поглед на бебето, което спеше кротко в ръцете на майка си.

— Грижете се добре за адашката ми — заръча той и целуна Мелиса по бузата.

— Дръж ни в течение, Марш — топло каза президентът. — Съобщавай ни къде си.

— Ще го направя — обеща Маршъл и се сбогува тъжно с тях.

Децата на семейство Армстронг бяха внесли топлина и радост в живота му, а сега му предстоеше да е сам с кучето си в Париж. Не познаваше жива душа там. Но бездруго и във Вашингтон нямаше близки приятели, с изключение на семейство Армстронг, така че не оставяше нищо зад себе си.

Пътуването до Париж бе по-приятно, отколкото Маршъл очакваше. Билетът му беше за първа класа и той съвсем спокойно обясни на жената на гишето на „Ер Франс“, че Стенли е обслужващо куче.

— С каква цел? — попита тя, докато попълваше формуляра.

— Реже ми месото — сериозно отговори Маршъл, и посочи ръката си.

Жената кимна, без наистина да го слуша, и вписа „обслужващо куче“ във формуляра.

Половин час по-късно Маршъл седеше в самолета, а Стенли легна в краката му и заспа. Човекът до него го погледна изненадано, но явно нямаше нищо против. Маршъл летя през нощта и пристигна в Париж по обед на следващия ден с два куфара и кучето си. Таксито ги

остави на улица „Бюжо“ номер 22, близо до малък елегантен хотел на име „Сен Жан“. Асансьорът ги отведе на петия етаж. Домоуправителят връчи на Маршъл ключовете, поставени в плик. Апартаментът беше уютен, добре поддържан и светъл, точно като на снимките. Беше мрачен февруарски ден, но в жилището бе светло. Заваля сняг, докато Маршъл оставяше куфарите си в спалнята. Досега не бе мислил за това, но днес се навършваха точно две години от деня, когато напусна Богота с разбито сърце, задето изоставяше Палома и бебето им, в същия ден, в който загина любимата му. А сега, с една здрава ръка и с куче, в парижки апартамент и без да познава никого в града, Маршъл почувства, че новият му живот започваше. Най-последно можеше да остави призраците да почиват в мир и да заживее отново.

АРИАНА

6.

Робърт Грегъри винаги бе притежавал всичко, което можеше да пожелае и от което се нуждаеше в живота си. Наследи семейно богатство и получи образование в най-престижните училища. Взе бакалавърската си степен в „Принстън“, а после завърши бизнес факултета на „Харвард“. Обожаваше съпругата си, а целият му живот се въртеше около дъщеря му от мига, когато тя се роди. Радваше се и на преуспяваща кариера, каквато бе очаквал. Единствената трагедия в живота му се случи, когато съпругата му Лора почина от мозъчен тумор само преди година. Ходиха при най-добрите лекари в страната, но нито парите, нито любовта му успяха да я спасят. Робърт бе съсипан от смъртта ѝ и постоянно търсеше утеха от дъщеря си Ариана. Съсредоточи цялата си любов и внимание върху нея. Тя също обичаше баща си и се опитваше да запълни празнината, оставена от майка ѝ.

Единственото нещо, което липсваше на Робърт, когато наближи времето да се оттегли от кариерата си, бе мечтата му от младини. Винаги бе копнял да стане посланик в Англия или Франция. Баща му бе таил същото желание преди него, но така и не осъществи мечтата си. И докато Робърт Грегъри наблюдаваше развитието на президентската кампания на човека, когото подкрепяше с цялото си сърце — Филип Армстронг, мечтата да стане посланик го обзе отново. Заради нея, а и от искрено уважение към човека, за когото се надяваше да стане президент, Робърт дари огромна сума пари на кампанията му. Беше сигурен, че след като спечели изборите, Армстронг ще го назначи за посланик в Англия или Франция. Той сподели надеждите си с Ариана. Тези надежди бяха единственото, което го отвличаше от безутешната скръб по починалата му съпруга.

— Татко, защо, за бога, искаш да си посланик? Това е толкова главоболие! Изобщо не ти трябва.

Ариана не беше никак въодушевена от идеята, особено след смъртта на майка си. На почти седемдесет години, баща ѝ бе работил усърдно повече от четири десетилетия и тя смяташе, че посланическият пост ще го подложи на неимоверен стрес. А той

нямаше нужда от подобно нещо след силната мъка по любимата му съпруга. Преди няколко години бяха възникнали и проблеми със сърцето му. Ангиопластиката мина успешно, но на Ариана никак не ѝ се искаше баща ѝ да се товари. Сега той беше единственият ѝ роднина. А на двайсет и две, тя нямаше никакво желание да живее в Англия или Франция, тъй като не би го оставила да замине сам.

Ариана завърши „Барнард“ само преди шест месеца. Отказа се да учи в „Принстън“ като баща си, въпреки че той упорито настояваше за това. И сега тя имаше работата, която искаше — асистентка на редактора на престижно модно списание в интернет. Винаги бе копняла за кариера в модата и сега я имаше. Обичаше да посещава модни събития и да научава интересни неща за нови направления и прочути дизайнери. Дългосрочната ѝ амбиция бе да стане редактор в списание „Вог“ някой ден. Ариана обичаше модата едва ли не от деня, когато се роди. Притежаваше семплия и изискан стил на майка си, която споделяше любовта ѝ към модата. Лора Грегъри бе елегантна и грациозна жена. Нейни снимки имаше навсякъде в дома на баща ѝ.

Ариана притежаваше същата руса красота, дълги крака и сини очи, бе по-млада и по-жизнена версия на майка си. Лора бе с двайсет години по-млада от съпруга си и бе починала прекалено рано. Робърт я обожаваше от мига, когато се запознаха, а сега бе прехвърлил всичките си чувства върху дъщеря си: Според Ариана мечтата му за посланически пост беше глупава, а сбъдването ѝ вероятно нямаше да е добре за здравето му. Пък и предпочиташе да остане в Ню Йорк. Обичаше приятелите и работата си. Тъкмо се беше нанесла в новия си апартамент в Трайбека, подарък от баща ѝ по случай дипломирането, и страшно му се радваше. Канеше приятели почти всяка вечер. Нямаше сериозно гадже, но излизаше с много мъже. Животът ѝ бе мечтата на всяко двайсет и две годишно момиче, че и на доста по-възрастни дами.

Преданият ѝ баща непрестанно се стремеше да направи живота ѝ лек, щастлив и безопасен. Купи ѝ апартамент в кооперация с портиер, така че Ариана да има двайсет и четири часова охрана. Караше я да използва служба за коли под наем вечер, когато излизаше, за да не взема таксата. Настояваше да живее в луксозна кооперация в хубав квартал и бе изпълнявал всичките ѝ желания цял живот. А сега Робърт искаше да осъществи и своята мечта. Ариана бе изключително внимателна към него, особено след смъртта на майка си. Вечеряха

заедно веднъж или два пъти седмично, а му се обаждаше всеки ден. Знаеше колко силно му липсва майка ѝ.

Робърт се среща с Филип Армстронг няколко пъти по време на предизборната кампания и винаги му напомняше за желанието си да стане посланик в Англия или Франция. Армстронг никога не му обеща нищо, но го уверяваше, че ще обмисли желанието му и ще положи усилия да го осъществи. Имаше и други не по-малко щедри спонсори за кампанията му, а и доста неща трябваше да се вземат предвид при решаването кой ще е най-добрият посланик. Армстронг беше честен човек с достойнство, което караше Робърт да го уважава още повече.

Ариана не се разтревожи дори когато Армстронг спечели. Баща ѝ бе поканен на церемонията по встъпването му в длъжност и я помоли да отиде с него на бала вечерта. Моментът бе вълнуващ и за нея. Тя се запозна с президента и първата дама, която се държа мило и внимателно с нея. Очевидно Филип Армстронг уважаваше баща ѝ много. Докато пътуваха обратно за Ню Йорк, баща ѝ буквално сияеше, развълнуван и убеден, че скоро ще го назначат за посланик в някоя от желаните страни. Ариана не искаше да го обезсърчава, но не изпитваше същата сигурност. Баща ѝ не беше млад, здравето му бе далеч от идеалното, вече нямаше и съпруга, която да изпълнява ролята на домакиня, не притежаваше никакъв опит като дипломат. Но пък, от друга страна, много от тези постове се раздаваха в съответствие с даренията за кампанията. Баща ѝ се радваше като дете и тя премълча съмненията си, за да не разваля настроението му.

Два месеца след встъпването в длъжност още нищо не се бе случило и тя реши, че няма да има повече проблеми. Забавляваше се и не искаше да отива никъде, дори в Лондон или Париж. По принцип не би имала нищо против да си намери работа в модната индустрия там. Но харесваше живота си в Ню Йорк. Беше вълнуващо, а през март се запозна с момче, което наистина харесваше. Младежът бе на двайсет и шест години, учеше право в Нюйоркския университет и двамата си прекарваха чудесно заедно.

Ариана изпита съчувствие към баща си, когато назначиха посланиците в Англия и Франция. Изпратеният в Лондон бе приятел на баща ѝ, което още повече затрудни преглъщането на горчивата хапка. Поне Робърт не познаваше и никога не бе чувал за човека, изпратен във Франция. Той беше от Ел Ей. Ариана изпита облекчение,

че няма защо да се тревожи повече, и се успокои, че животът ѝ в Ню Йорк е сигурен. До май, когато една вечер баща ѝ я покани у дома и я посрещна с много сериозен вид. Тя незабавно се притесни, че здравето му се е влошило. Непрестанно се тревожеше за него след смъртта на майка си. Най-големият ѝ страх бе, че и с него може да се случи непоправимото. Обичаше го невероятно силно и винаги го бе поставяла на пиедестал. Един от най-ужасните моменти в живота ѝ бе, когато му правиха ангиопластиката, но пък след операцията той се чувстваше съвсем добре.

Ариана седна да вечеря с него в трапезарията на елегантния апартамент на Пето авеню, който гледаше към Сентрал Парк. Робърт често се оплакваше, че сега жилището му приличало на самотна гробница без майка ѝ, затова тя се стараяше да вечеря с него колкото се може по-често. Канеше го и на гости, но той не обичаше да ходи в Сохо и Трайбека. Предпочиташе любимата му дъщеря да се прибира у дома, както бе направила тази вечер.

— Днес говорих с президента Армстронг. Той ми се обади — поде Робърт, а Ариана го изгледа учудено.

— Защо ти се обади, татко?

Тя знаеше, че двата посланически поста, за които баща ѝ си мечтаеше, бяха заети, така че сигурно имаше друга причина.

— Предложи ми посланически пост — отговори Робърт Грегъри, докато им поднасяха супата, но не изглеждаше въодушевен от новината.

— Така ли? Къде?

Внезапно Ариана се зачуди дали президентът не е предложил на баща ѝ пост в Рим или Мадрид, които според нея също бяха чудесни за кариерата на посланик. Или пък бе нещо опасно, като Гана или Непал, или някъде другаде, където тя не би искала да отиде.

Баща ѝ се поколеба за миг, преди да отговори. Беше размишлявал по въпроса цял ден.

— Аржентина — накрая каза той. — Буенос Айрес, който всички толкова харесват. Но двуседмичната ваканция не е същото като три-четири години престой. Не мисля, че идеята е добра. Страната си има неприятности от години, а и е почти фалирала. Народът може и да е чудесен, но не мога да реша проблемите им вместо тях. Ще съм подложен на сериозно напрежение, пък и ще сме твърде близко до

опасни страни с революции, отвличания за откуп и наркокартели. Главоболие, от което не се нуждаем.

— Напълно съм съгласна — любезно кимна Ариана, облекчена, че баща ѝ не е склонен да приеме поста. — Значи му отказа?

— Опитах се, но той ме помоли да си помисля. Увери ме, че страшно ще ни хареса, когато отидем там. Според него всички се влюбват в Аржентина. А причината да се забави толкова с предложението била, че едва ли не трябвало да извлекат насила последния посланик оттам. Не искал да си тръгне, защото бил много щастлив в Буенос Айрес.

— Може да е имал любовница там — небрежно подхвърли Ариана, за да развесели баща си.

Тя не изпитваше абсолютно никакво желание да живее в Аржентина четири години, нито дори три. Особено сега, когато Париж и Лондон се бяха разминали, тя искаше да си остане в Ню Йорк. Предполагаше, че и той иска същото.

— Но ще му откажеш, нали, татко?

Ариана искаше да чуе уверенията му, но осъзна, че той не е съвсем убеден.

— Не знам. Може би няма значение къде сме. Преживяването може да се окаже чудесно и за двамата ни. Да си посланик е велика чест, а Аржентина ще е интересна за теб. Чувал съм, че хората там са много симпатични и гостоприемни. Буенос Айрес прилича на Париж, а светският живот е великолепен. Армстронг каза, че посолството се нуждаело от женска ръка и елегантно обзавеждане, а това ще е забавно за теб.

— Не искам да ходя никъде, най-малко в Аржентина — паникьосано избъбри Ариана. — Не говорим езика и не познаваме никого там.

Опитваше се да измисли какво ли не, за да го обезсърчи, но разбираше, че не постига резултат. Президентът го бе съблазнил.

— Като посланик, ще се запозная с всички. А и ти говориш достатъчно испански, за да се справиш — окуражи я той.

— Не, не говоря. Учих езика две години в гимназията. Мога да ти обясня как да стигнеш до пощата или гарата и толкова.

— Какво мислиш, Ари? — попита Робърт и се облегна на стола.

Не бе докоснал супата си, нито пък тя. Стомахът ѝ се бе свил и просто не можеше да хапне нищо.

— Да опитаме ли? Живееш само веднъж. Може винаги да съжаляваме, ако отхвърлим това предложение.

Баща ѝ можеше и да съжалява, но за нея със сигурност нямаше да е така. Но беше ясно, че той очаква тя да замине с него. Ариана изтръпна.

— Татко, ами ако се разболееш?

Притесненията ѝ бяха основателни, като се имаха предвид предишните му проблеми. Не ѝ се искаше да преминава през друг сърдечен пристъп с него на чужда земя.

— Добре съм. Ходих на преглед преди месец и всичко е наред. Не знам... вероятно ти звучи глупаво, но наистина искам да съм посланик някъде, преди да умра — каза Робърт и дъщеря му видя изписаната на лицето му мечта.

— Няма да умреш. А и твърдеше, че искаш да си посланик само в Англия или Франция.

Обхвана я паника, усетила, че не печели спора. Не искаше да влиза в ролята на майка си и да се мести в Аржентина. Копнееше за свой собствен живот.

— Може да е забавно. Всички обичат Аржентина. Вероятно и ти ще я харесаш — опита се да я убеди той и сърцето ѝ се сви.

Ариана погледна баща си със сълзи в очите.

— Толкова дълго време. Три или четири години. Ами ако там не ни хареса? Ще се мъчим през цялото време. Аз ще съм на двайсет и шест, когато се върнем. И ще пропусна всички възможности да напредна в работата.

За нея двайсет и шест години бяха все едно деветдесет.

— Но в противен случай може никога да не преживееш нещо подобно — възрази Робърт.

Очевидно президентът го бе убедил и в този момент Ариана мразеше Филип Армстронг, задето бе предложил на баща ѝ посланически пост в Аржентина. Тя помълча известно време, като се чудеше как да изрази неохотата и тревогите си. Двамата безмълвно изядоха супата си.

— Просто исках да ти съобщя, че размишлявам по въпроса, така че да не ти дойде като гръм от ясно небе — каза той и думите му ѝ

прозвучаха ужасно.

— Татко — честно заяви тя, — не искам да ходя там.

Нямаше как да го обясни по-ясно, а той я погледна притеснено.

— Няма да се чувствам удобно да те оставя тук сама. А и ще имам нужда от теб, Ариана. Не мога да се справя сам и без майка ти.

Погледна я умолително и тази безмълвна молба я накара да се почувства виновна. Не искаше да прави такава саможертва и смяташе, че е несправедливо от негова страна да я притиска. Но пък същевременно се чувстваше отговорна. Беше обещала на майка си да се грижи за него. Ала преместването в Аржентина бе прекалено голяма жертва. Най-много я плашеше фактът, че след като веднъж вземеше решение, баща ѝ не го променяше. Струваше ѝ се, че той върви бързо точно към този момент. В края на вечерята тя едва сдържаше сълзите си и си тръгна бързо, за да се види с приятели в кръчма „Уейвърли“. Новото ѝ гадже бе в групата и видя веднага, че е разстроена.

— Нещо не е наред ли? — попита, като я прегърна и целуна.

— Днес предложиха на баща ми посланически пост в Аржентина.

— Звучи чудесно — ентусиазирано възкликна той. — Можеш да му ходиш на гости и да се научиш да танцуваш танго — добави, опитвайки се да я развесели.

Ариана не обясни, че баща ѝ държеше и тя да замине. Нямаше да му ходи на гости, а щеше да живее там. Но не искаше да го споделя с него и да провали връзката им, преди баща ѝ да е взел решение.

Робърт ѝ звънна на следващия ден. Решението бе взето. Тъкмо бе говорил с президента и бе приел поста. Трябваше да е в Буенос Айрес след четири седмици. Ариана избухна в сълзи, а той се опита да я убеди колко интересно и вълнуващо ще бъде, колко ще ѝ хареса и как ще се наслаждава на ролята си на господарка на посолството. Ариана обичаше баща си, но той бе прекалено категоричен понякога и винаги бе убеден, че е прав. Но този път не беше. Поне не за нея.

— Не искам да съм господарка на посолството — разгорещено възрази тя. — На двайсет и две съм. Имам си живот и работа тук. Няма да дойда с теб, татко. Не ми пука какво ще кажеш. Това не е за мен.

— Ариана, ти си единственото, което имам — строго каза той. — Няма да те оставя тук. Ще се тревожа за теб прекалено много.

— Тук е по-безопасно, отколкото в Аржентина. Там отвличат хора.

Тя подметна това само за да го уплаши, но той вече бе обсъдил проблема с президента.

— Ще имаме охрана през цялото време. А и от години там не са отвличали чужденци. Няма за какво да се тревожим — успокои я Робърт.

Ариана затвори след секунда. Вечерта отиде при баща си, за да обсъдят нещата отново, но не успя да го разубеди и се прибра в апартамента си бясна. Истината бе, че Робърт беше седемдесетгодишен старец, който имаше сериозни здравни проблеми, бе загубил съпругата си преди година и беше неин баща. Тя нямаше да се чувства добре, ако го оставеше да замине сам. Ариана размишлява дълго по въпроса и на следващата сутрин реши, че трябва да направи тази жертва заради него. Изобщо не искаше да отива в Аржентина и да се откаже от работата си в Ню Йорк, но пък може би баща ѝ щеше да се окаже прав. Може би на нея щеше да ѝ хареса там и да се радва, че бе заминала. Не че имаше избор, след като баща ѝ бе взел категорично решение.

Сърцето я заболя, когато напусна работата си в списанието в интернет, на която се бе наслаждавала толкова много. Редакторът се отнесе изключително мило и ѝ обеща, че за нея винаги ще има работа при тях, а после ѝ предложи да пише блог в Буенос Айрес. По-трудно се оказа да съобщи на новото си гадже Йън, че заминава за Аржентина с баща си, но той не се разстрои толкова, колкото тя се надяваше, а това ѝ показа, че явно е смятал любовта им за нещо мимолетно. Йън я прегърна и я накара да му обещае, че ще поддържат връзка. Може би щял да ѝ отиде на гости някой ден.

Баща ѝ я посъветва да напазува каквото си иска, защото щеше да се нуждае от елегантни дрехи, когато ходеха или уреждаха приеми, но това бе твърде скромна утеха. Чувстваше се депресирана, когато напуснаха Ню Йорк, и знаеше, че в Аржентина ще е зима, когато пристигнат през юни. Бяха изпратили част от багажа си предварително, а тя носеше осем куфара със себе си. Беше болезнено тиха по време на пътуването в първа класа. Не можеше дори да си представи новия си живот. Баща ѝ бе благодарен, че Ариана не се бори прекалено ожесточено с него, макар да виждаше, че е нещастна заради

промяната. Беше му го показала ясно, а той ѝ обеща да се реваншира по всеки възможен начин. Искаше дъщеря му да прекара добре.

Нанесоха се в „Четири сезона“ в Буенос Айрес, където щяха да останат, докато подготвят посолството. Още преди да пристигнат, ги предупреди, че резиденцията се нуждаела от „малко грижи“. Ариана отиде да я види с баща си на следващия ден. Намираше се на улица „Посадас“ в квартал „Риколега“. Сградата беше зашеметяващо красива, с изискани стенописи, корнизи и камини и се нуждаеше само от мебели, които да запълнят празните стаи. Прозорците вече бяха украсени с великолепни завеси, а новата секретарка на баща ѝ връчи на Ариана списък с антикварни магазини, където можеше да се намери всичко необходимо, и дори ѝ предложи да я придружи. Ариана осъзна, че ще е доста заета известно време, за да обзаведе резиденцията за баща си, и бе трогната от топлия прием на всички от персонала, които бяха изключително любезни и услужливи. И двете секретарки дойдоха с тях в хотела, за да им помогнат. По-младата подаде на Ариана купчина покани от прочути домакини в Буенос Айрес и от почти всяко посолство в града. Всички искаха да им гостуват на вечеря, обяд или бал, за да ги представят. Местните домакини се съревноваваха за честта да ги приемат първи. Получиха толкова много покани, че можеха да излизат всяка вечер в продължение поне на месец.

— Мили боже — изстена Ариана измъчено, докато преглеждаше поканите.

Но пък тя бе част от светския живот на баща си през последната година след смъртта на майка си и знаеше, че сега ще ѝ се наложи да е домакиня на вечерите в американското посолство и да придружава Робърт по различните приеми. Точно поради тази причина бе пристигнала тук.

Еухения, младата жена, която ѝ помагаше, бе само няколко години по-голяма от нея. Елегантно облечена, с безукорно фризирана коса и малки диамантени обици, хубавицата произхождаше от аристократично семейство. Тя делово се зае да обясни на Ариана кои бяха най-важните местни семейства, както и да ѝ разкаже за различните посланици и съпругите им. Светският живот в Буенос Айрес изглеждаше доста претоварен и Еухения я предупреди, че ще им се наложи да уреждат многобройни приеми.

На следващата сутрин Ариана обиколи антикварните магазини с Еухения. Робърт ѝ беше дал картбланш да купи всичко, от което можеха да се нуждаят в посолството. Той можеше да си го позволи без проблеми, а Ариана се шокира от цените, които бяха много по-ниски, отколкото в Ню Йорк, при това за красиви антики, повечето пристигнали от Франция. Но пък много от старите семейства отчаяно се нуждаеха от пари и някои от тях продаваха ценностите си почти даром. Ариана се почувства почти виновна заради скромните суми, които плащаше. До обяд вече бе купила достатъчно вещи, за да напълни няколко стаи, както и два прекрасни килима „Обюсон“ в бледорозово и светлосиньо.

Еухения говореше съвършен английски, бе завършила колеж в Съединените щати. Тя обеща да намери на Ариана учител, който да ѝ помогне с испанския. След като вече бе тук, Ариана беше готова да направи всичко необходимо, за да улесни баща си и да изпълни ролята си добре. Искаше Робърт да се гордее с нея. Възнамеряваше да придаде великолепен вид на посолството, а вечерите им да са най-елегантните в Буенос Айрес.

Същата вечер отидоха на изискан прием във френското посолство. Храната беше фантастична, а жените бяха впечатляващо издокарани във вечерни рокли. Всички приветстваха дружелюбно Ариана и баща ѝ. Зад всеки гостенин стояха облечени в ливреи слуги, а след вечерята имаше танци. Ариана никога не беше виждала толкова красив кристал и порцелан в живота си. Сякаш се връщаше в друга ера на елегантност и лукс, а хората притежаваха безукорни маниери и водеха живот, който не съществуваше вече в други краища на света. Тук обичаха да се забавляват и непрестанно да ходят по приеми. Прекрасната вечер във френското посолство бе последвана от подобен прием в британското на следващия ден, после в италианското, немското и испанското. Излизаха буквално всяка вечер и се запознаха с най-влиятелните и аристократични хора в града, които нямаха търпение да ги поканят в разкошните си домове. И макар да разполагаха с по-малко пари отпреди, хората притежаваха армии от слуги и красиви къщи, даваха пищни приеми и бяха издокарани по последна мода. Жените бяха най-красивите, които Ариана и баща ѝ някога бяха виждали, а мъжете — хубави и чаровни. Имаше много немци, италианци и ирландци, и дори родените в Аржентина носеха

чуждестранни имена, тъй като предците им бяха пристигнали от Европа няколко поколения по-рано. Буенос Айрес бе град, който никога не спеше, а се забавляваше и танцуваше по цяла нощ. И всеки хубав мъж в града умираше да потанцува с Ариана и да я научи на танго. Баща ѝ гордо я наблюдаваше, пушейки кубински пури с другите мъже. С това обаче Ариана не можеше да се примири. Тя нежно издърпа пурата от ръката му, целуна го по бузата и прошепна:

— Никакви пури повече.

Беше загрижена за здравето му. Знаеше, че и майка ѝ би постъпила по същия начин.

Местните дами бяха също така очаровани от баща ѝ, както мъжете от нея. Красавици флиртуваха с него на всеки прием и го канеха на танц. Баща и дъщеря бяха най-търсената двойка в града и дори Ариана трябваше да признае след първите две седмици, че се забавляваше страхотно. Запозна се с привлекателни младежи, със забавни момичета, които я канеха в домовете си, с настроени за флирт момчета, елегантно облечени и хубави. Трудно бе да не се поддадеш на красотата и чара на града, който всеки копнееше да ѝ покаже. Ариана никога не се бе чувствала така желана, нито ѝ бяха обръщали подобно внимание. Искаше да създаде блог и да пише за всичко това за нюйоркското списание, където бе работила, но беше толкова заета с обзавеждането на резиденцията и излизането вечер, че просто не ѝ оставаше време. След като доставиха антиките, които бе закупила, посолството започна да придобива различен вид. Тя го мебелира бързо с покупките си и с онова, което им бе подръка. Шест седмици след пристигането им те дадоха страхотен прием, за да благодарят на всички за гостоприемството и любезността. Робърт беше изключително горд с вечерята, организирана от дъщеря му. Ариана дори бе наела чудесна музикална група с помощта на новите си приятели.

В края на август баща и дъщеря се чувстваха тук като у дома си. Робърт се чувстваше щастлив от посланическия си пост, харесваше хората, с които работеше, и учеше занаята от опитни дипломати. Забавляваше се страхотно и научаваше безкрайно интересни неща за страната. А Ариана имаше широк кръг приятели, които непрестанно я канеха по вечери и обеда, по различни клубове и мачове по поло. Излизаше всяка вечер със или без баща си и през септември призна, че

Робърт се оказа прав. Искрено се радваше, че бе дошла тук. Испанският ѝ се подобряваше бързо и тя се наслаждаваше на новия си дом и обичаше новите си приятели.

— Никога не съм допускала, че ще е така. Всички твърдят, че навремето и Париж е бил такъв — сподели Ариана с баща си.

Робърт безкрайно се радваше, че Ариана е щастлива тук. През уикенда тя замина за Пунта дел Есте в Уругвай с няколко от приятелите си. Това бе любимият морски курорт на богатите аржентински аристократи и тя прекара великолепно. Баща ѝ я накара да вземе двама телохранители със себе си, но на нея ѝ се стори глупаво. Не се нуждаеше от охрана и потегли само с приятелите си. Някои от тях също имаха бодигард, но никога не ги вземаха със себе си в Пунта дел Есте, а само когато посещаваха вилите си в провинцията, където понякога се случваха бандитски нападения по пътищата.

Баща ѝ я изненада един ден през октомври с покана за уикенда от приятели. Ставаше дума за семейство, което Ариана определено харесваше. Имаха три дъщери горе-долу на нейната възраст и двама хубави по-големи синове. В дома им се вихреше вечен купон. А още по-забавно бе във вилата им на два часа път от Буенос Айрес, където много от новите им приятели имаха имоти и също отиваха за уикенда. В събота следобед баща ѝ и домакините им излязоха на разходка с кола. До вилата им имаше красиво имение, което Робърт искаше да види, и веднага щом слязоха от колите, той ѝ съобщи, че го е наел.

Притежателите на имота се бяха преместили в Съединените щати и с радост им дадоха къщата под наем за няколко години. Мястото беше великолепно поддържано, а къщата — празна. Още един дом, който Ариана трябваше да обзаведе, и тя веднага си представи бъдещите купони там. В голямата къща имаше дванайсет спални, а в имението се гушеха няколко по-малки вили за гости и отделна къща за седмината слуги. Приятелите на Ариана се въодушевиха, че ще им е съседка, и през следващата седмица тя започна да пазарува мебели за къщата, за да могат да я използват колкото се може по-скоро.

По Коледа, когато беше аржентинското лято, Ариана бе превърнала къщата в страна на чудесата с елегантни и удобни мебели, красиви френски антики, пастелни цветове и просторни спални с легла с балдахини. Баща ѝ нае още шестима слуги и когато посещаваха вилата, водеха и готвача от посолството със себе си. Дадоха първия си

прием там на Нова година. Пристигнаха двайсет гости, дойдоха и всички съседни и танцуваха до шест сутринта, а после закусиха на терасата. Всички се разотидоха към осем, за да спят цял ден. Животът тук бе разкошен и пристрастяващ и на Ариана ѝ бе трудно да повярва, че е в Аржентина от цели шест месеца. Времето просто бе отлетяло, а испанският ѝ вече бе почти перфектен. Еухения бе доста заета да ѝ помага с обзавеждането, приемите, пазаруването и излизането с приятели. Вечно имаше нещо ново, което да види, прави или купи, познанства с интересни личности и гости от Съединените щати, които канеше на официални вечери в посолството. Ариана никога не бе водила толкова бурен и наситен живот. На двайсет и три, тя бе една от най-желаните млади жени в Буенос Айрес благодарение на елегантната си руса красота, класически аристократичен стил, изискани маниери и весел нрав. Беше чудесна компания и се превръщаше в една от най-добрите домакини в града. Всички обожаваха и нея, и баща ѝ.

Тя планираше друг прием за уикенда в средата на януари, две седмици след легендарния ѝ купон на Нова година, в новата вила. Хората, които още не бяха посещавали къщата, искаха да видят как я беше обзавела и да прекарат почивните дни там. Тя покани десетина млади двойки и всички приеха с радост. Самата Ариана тъкмо бе започнала да се вижда с един от по-големите братя на близка приятелка. Баща ѝ предпочете да остане в Буенос Айрес, за да навакса с работата, но всъщност искаше да даде на младежите възможност да се позабавляват самостоятелно. Той напомни на дъщеря си да вземе и двамата телохранители със себе си, защото по пътя до вилата често ставаха бандитски нападения. В крайна сметка я придружи единият, тъй като другият беше болен от грип. Тя взе и готвача от посолството, като остави помощника му на баща си. Докато пътуваха, бе заета с изготвянето на списъци за местата на гостите по масите. Готвачът заспа на задната седалка, докато тя обмисляше всяка подробност.

Вълнуваше се от предстоящото празненство, пък и искрено харесваше всички поканени. Пътуваха вече два часа и почти бяха стигнали до вилата, когато колата спря рязко. Ариана вдигна поглед от бележника си. Стар военен камион блокираше пътя. Шестима мъже стояха около него, а в каросерията имаше още няколко. Тя хвърли поглед на телохранителя, за да види дали е разтревожен. Вратите бяха заключени и Ариана се зачуди дали той смята да заобиколи камиона,

или ще го изчака да се разкара. Мъжете в разнородни войнишки униформи тръгнаха бавно към тях и тя внезапно осъзна, че всичките държаха оръжия. Телохранителят ѝ не помръдна и запази спокойствие.

— Фелипе, добре ли сме? — попита тя.

Той кимна. Готвачът продължаваше да хърка на задната седалка.

— Да се опитаме ли да ги заобиколим? — предложи Ариана.

Беше разтревожена, а Фелипе наблюдаваше въоръжените мъже напрегнато, но не изглеждаше уплашен.

— Не, ще прострелят гумите — възрази меко той.

Двама от мъжете застанаха до прозореца откъм него и му направиха знак да го свали. Той не го направи и без да се колебае, мъжът пред колата насочи пистолета си към главата му и го простреля. Фелипе падна върху волана, от главата му пръсна кръв и Ариана изпищя. Друг мъж счупи прозореца на нейната врата, отключи я и издърпа Ариана от колата, преди тя да разбере какво става. Бързо нахлузиха качулка на главата ѝ и я метнаха в каросерията на камиона. Не обърнаха никакво внимание на готвача, който стреснато се събуди, когато застреляха Фелипе, и видя как извлякоха Ариана от колата и я натъпкаха в камиона с качулка на главата. Тя размахваше диво ръце в опит да удари похитителя, който я влачеше, но нападателите бързо я качиха в камиона, скочиха след нея и изчезнаха за минути. Готвачът се вторачи ужасено в отдалечаващия се камион, който изчезна в храстите встрани от пътя. Всичко стана толкова светкавично, че той не успя да направи абсолютно нищо. Преброи поне осем мъже около колата и още толкова в камиона. Всички бяха с бради и носеха каски, а някои и скиорски маски, за да скрият лицата си. Безлична маса бе отнесла Ариана. Готвачът поседя разтреперан около пет минути, после излезе и бутна трупа на Фелипе на съседната седалка. Шофьорското място бе подгизнало от кръв. Той подкара към вилата, но трепереше толкова силно, че едва успяваше да управлява колата. В мига, когато влезе в имението, скочи и се развика с всички сили. Слугите се втурнаха към него и видяха трупа на Фелипе. Хлипайки истерично, готвачът разказа на персонала и двамата гости, които вече бяха пристигнали, какво бе станало с Ариана. Обадиха се в местната полиция. Ченгетата пристигнаха след час и готвачът повтори разказа си. Попитаха го дали посланикът е уведомен, но никой от уплашения и объркан персонал не му се беше обадил. Похищението не бе необичайно. По този път и

преди бяха ставали произшествия, макар и не наскоро и не с толкова важна личност като Ариана. Положението определено бе сериозно и ченгетата се обадиха на местния шеф на полицията, който звънна на колегата си в Буенос Айрес. Дъщерята на американския посланик бе отвлечена и трябваше да съобщят на баща ѝ.

Шефът на полицията в Буенос Айрес отиде лично в посолството и помоли за среща с посланика. Наложиха се да изчака няколко минути. Робърт Грегъри дойде след малко, като си мислеше, че американски поданик е извършил престъпление в Буенос Айрес. Протегна ръка на полицаия, който потръпна при мисълта, че трябва да съобщи на посланика подобна новина.

— Ваше превъзходителство — поде той притеснено, — натоварен съм с тъжната задача да ви уведомя, че дъщеря ви е била отвлечена, докато е пътувала към вилата ви. Шофьорът е убит, а служителят на задната седалка е останал невредим. Дъщеря ви не е била ранена. Ще преровим провинцията и ще направим всичко възможно да я открием. Обещавам ви от името на нашето правителство, че ще положим всички възможни усилия да ви я върнем невредима.

Стаята се завъртя пред очите на Робърт Грегъри. В думите на полицаия имаше нещо зловещо нереално. Не беше възможно. Не бе възможно да са отвлели Ариана. Той я бе изпратил с телохранител, който трябваше да я пази. Мнозина от Буенос Айрес непрестанно ходеха по вилите си. Защо бяха отвлели точно Ариана?

— Знаете ли кой я е отвлякъл? — попита той задавено и извади шишенце с хапчета от джоба си.

Нитроглицерин, предназначен за сърдечна болка. И преди бе преживявал подобна болка. Той пхна хапче под езика си, седна и се вторачи в полицаия шокирано и ужасено.

— Още не сме установили — честно призна шефът на полицията. — Но аз лично ще отида там. Ще започнем издирването незабавно. Всъщност, вярвам, че то вече е започнало. Бихте ли искали да дойдете с мен, ваше превъзходителство?

— Да — кимна Робърт с чувството, че се движи под вода.

Трябваше да стигне до Ариана, да я спаси. Да я намери. Да я изтръгне от ръцете на онзи, който я бе отвлякъл. Той последва шефа на полицията напълно съсипан и се качи в колата му, където седяха

шофьорът и още един мъж. Полицаяте си говореха тихо, докато пътуваха към вилата по същото шосе, по което бяха минали Ариана и Фелипе. Робърт Грегъри не изрече и дума. Беше изпаднал в шок. Местната полиция ги очакваше във вилата. Готвачът, видял всичко от задната седалка, разказа отново историята, този път малко по-спокойно. Ченгетата признаха пред Робърт, че нямат представа кой е отвлякъл дъщеря му. По пътищата скитаха толкова много бандити, че нямаше начин да го узнаят толкова бързо. Но бяха уверени, че скоро ще се обадят за откуп, а дотогава можеха само да чакат.

— Ще платя каквото поискат — зарече се Робърт с разтреперан глас.

Лицето му беше посивяло, ръцете му трепереха, откакто чу новината.

— Веднага ще пуснем съобщение по новините — заяви шефът на полицията, — в случай че някой я види някъде. Имаме нужда от нейна снимка.

— Изпратете някого до посолството, там ще ви дадат всичко, от което се нуждаете — отговори Робърт, отпуснал се безпомощно на креслото.

Един от приятелите на Ариана се стараеше да го успокои, но не постигна успех. Робърт внезапно се бе превърнал в много стар и болен човек. Пристигнаха и останалите гости, чува историята и видяха омазаната с кръв кола. Навсякъде имаше полицаи, приятелите на Ариана плачеха, защото знаеха, че подобни случки често завършват трагично. Дори плащането на откупа не гарантираше, че ще пуснат отвличения. Често връщаха само трупа му след време.

И двамата полицейски началници останаха при Робърт Грегъри повече от час. Поднесоха му уверенията си, че цялото аржентинско правителство ще направи всичко възможно да открие и спаси дъщеря му. Той ги гледеше и по бузите му се стичаха сълзи.

— Моля ви — шепнеше отчаяно. — Моля ви... тя е единственото, което имам...

7.

Мъжът, който издърпа Ариана от колата, го направи толкова бързо, че не ѝ остави време да реагира. Тя все пак се опита да се бори с него и да се освободи, но той я бе хванал прекалено здраво, а после я метна на пода на каросерията, където други двама бандити я притиснаха с ботушите си и вече не можеше да помръдне и на сантиметър. Качулката на главата затрудняваше дишането ѝ. Завързаха краката и ръцете ѝ с груби въжета, които разраниха кожата ѝ. Тя бе облечена с лека лятна рокля, която бързо прогизна от мръсотията по пода на камиона и от ботушите им. Похитителите ѝ говореха недодялан испански и тя се помъчи да разбере за какво става дума. Но беше някакъв диалект, а тежката качулка, направена от грубо одеяло, приглушаваше думите им. Споменаха за някакъв човек на име Хорхе, а нея наричаха „ла рика“ — богатата. Ариана остана с впечатлението, че я смятат просто за момиче от богато семейство, явно нямаха представа, че са отвлекли дъщерята на американския посланик. Зачуди се дали истината нямаше само да влоши нещата. Предположи, че са я отвлекли за откуп, а не като политически затворник.

Опита се да потисне паниката и да забрави за ботушите, които я притискаха, за впитите в ръцете и краката ѝ въжета и задушавачата качулка. Пътуваха по неравен терен и главата ѝ се удряше в пода, докато камионът подскачаше по пътя. Ариана едва не припадна на няколко пъти и би се разплакала, но не смееше. Единственото ѝ желание бе да оживее, затова упорито се мъчеше да запази самообладание и да разбере думите им. Един от мъжете я срита с върха на ботуша си няколко пъти. Тя изпищя силно, сигурна, че бе счупил поне едно от ребрата ѝ. Зачуди се какво ли правеше баща ѝ. Дали вече знаеше и дали бяха започнали да я търсят. Молеше се някъде по пътя да ги спре полиция, но не се случи. Никога в живота си не бе изпитвала такъв ужас, но се стараеше да запази спокойствие. Знаеше, че паниката няма да ѝ помогне, оставаше ѝ само да прояви смелост.

Бяха тръгнали от Буенос Айрес по обяд и бяха пътували почти два часа, когато ги нападнаха, но тя не знаеше колко е часът сега.

Сърцето ѝ биеше лудо през цялото пътуване. Струваше ѝ се, че са изминали безброй часове, когато камионът най-после спря. Разнесоха се викове навън и тропот от тичащи крака, после я вдигнаха и хвърлиха грубо на земята. Въздухът изскочи със свистене от гърдите ѝ и тя не можа да издаде и звук. Просто остана да лежи, стегната с грубите въжета, а главата ѝ пулсираше от напрежение. Един от мъжете я срита и тя отново чу името Хорхе. После затрещяха изстрели и тя се уплаши да не убият и нея като Фелипе, но през мъглата от ужас и болка осъзна, че е по-ценна за тях жива. Вече почти умираше от жажда, а устата ѝ бе пълна с пясък от качулката и едва дишаше. Внезапно настъпи тишина, нарушена само от мъжки глас, който крещеше заповеди.

Испанският му се различаваше от диалектния говор на останалите. Изразяваше се културно като познатите ѝ. Мъжът нареди на хората си да я сложат в някаква кутия. Ариана нямаше представа какво означава това. Усети да я вдигат и да я отнасят на кратко разстояние, а после да я слагат в малко затворено пространство. Наложиха им се да я бутат, за да я вкарат вътре. Чу как спускат тежък капак върху мястото, където лежеше. Едва успяваше да си поеме дъх, беше ѝ ужасно горещо. Не можеше да помръдне и се запита ужасено дали щеше да умре там. После въпреки горещината, неудобствата и болката в реброто и наранените от въжетата китки тя изпита непреодолимо желание да заспи. Копнееше да се освободи от страха и болката. Унесе се в тъмнината, осигурена от качулката, а после — нямаше представа кога точно, защото бе изминало доста време — чу гласове. Вдигнаха капака и я лъхна хладен въздух. Събуди се и съжали за това. Искаше ѝ се отново да заспи. Бандитите викаха, а нечий глас издаваше заповеди. Същият глас, който чу и преди. Внезапно прерязаха въжетата около китките и глезените ѝ. Тя усети плъзгането на ножа по кожата си, но макар освободена, не можеше да мръдне. Тялото ѝ бе сковано и схванато. Гласът нареди да я извадят и изправят. Но тя не можеше да стои на краката си и падна на земята. Остана да лежи, прекалено уплашена, за да помръдне. Същият глас заповяда да я внесат вътре и тя чу тежки стъпки по чакъл, докато я носеха. Висеше в нечий ръце като счупена кукла, а после я сложиха на стол и стъпките се оттеглиха. Ариана вече не беше завързана, но не можеше да се движи, а качулката все още бе на главата ѝ. Само сърцето ѝ биеше лудо

в гърдите. Седеше неподвижно и се чудеше дали щяха да я убият. Долови нечие присъствие до себе си и чу дишане. Не знаеше дали към главата ѝ е насочен пистолет. После, много бавно, усети как свалят качулката ѝ и затвори очи, ужасена от онова, което ѝ предстоеше да види.

— Не се страхувай — меко каза някой до нея, но тя не му повярва и стисна очи. — Няма да те нараня. Искам те жива — добави той кротко.

Мъжът говореше испански и това я накара да се запита дали той знаеше коя е и дали изобщо му пукаше. Ако беше отвлечена за откуп, всяка друга жертва би свършила работа, а фактът, че бе дъщеря на американския посланик, само щеше да увеличи цената за главата ѝ.

— Господи, ти си много красива — промълви мъжът, вторачен в нея.

Лицето ѝ беше изцапано, а дрехите ѝ — мръсни и съдрани. Беше боса, а по краката ѝ личаха следите от въжетата, но похитителят явно не беше очаквал да види русата ѝ красота и младото аристократично лице.

— Не се плаши — повтори той. — Отвори очи. Няма да те нараня.

Трудно ѝ беше да повярва на уверенията му след всичко, което ѝ бяха причинили досега.

Нещо в гласа му ѝ подсказа, че той е водачът на бандитите. Тя бавно отвори очи и ги прикова в него. Видя мъж със слабо, сякаш изсечено с длето лице, силно загорял от слънцето. Имаше наситеносини очи, гарвановочерна коса, трапчинка на брадичката и набола няколкодневна брада. Носеше зелено военно яке, камуфлажен панталон и военни ботуши. Излъчваше сила и власт, а на колана му висеше пистолет. Ариана не проговори, а той протегна ръка и докосна лицето ѝ. Бузата ѝ бе насинена от падането, когато я метнаха на пода на камиона, а китките и глезените ѝ бяха изранени от въжетата.

— Съжалявам, че са ти причинили това — нежно каза той, сякаш бе неин съюзник. — Те са диваци и не знаят разликата между една дама и някое от техните прасета.

Ариана не се усмихна, но и не отмести очи от лицето му.

— Можеш ли да ходиш? — попита той тихо, но тя не отговори.

Нямаше представа дали може да помръдне. Краката ѝ бяха изтръпнали и цялото тяло я болеше. Вече бе тъмно и подухваше приятен ветрец. Въздухът бе хладен. Стори ѝ се, че са в подножието на планина, но не знаеше къде. Виждаше само, че се намират в палатка.

Мъжът ѝ помогна да стане от стола и тя се зачуди накъде я води, дали щеше да я изнасили, убие или измъчва. Все още не бе казала и дума. Мъжът я изведе от палатката и тя тръгна сковано до него. Знаеше, че няма смисъл да се опитва да бяга. Не можеше да стигне далеч със схванатите си крака, а и някой от бандитите сигурно щеше да я застреля. Той я отведе до малка колиба и ѝ направи знак с ръка. Ариана се сети, че това е външен клозет. Той я изчака и я отведе обратно в палатката. Наля чаша вода и ѝ я подаде. Тя не му благодари. Не знаеше какво да каже, а и бе прекалено разстроена, за да търси подходящите думи.

— Гладна ли си? Искаш ли да хапнеш? — попита той, но тя поклати глава и допи жадно водата. — Как се казваш?

Ариана не отговори и той ѝ зададе въпроса повторно. Не искаше да го ядосва, затова накрая отговори с дрезгав шепот.

— Ариана — прошепна измъчено.

— Красиво име за красиво момиче. Семейството ти несъмнено ще иска да се върнеш скоро. И веднага щом ни платят, ще те пратим у дома. Съжалявам, че ти причиняваме това, но се нуждаем от парите. Повярвай ми, те са за добра кауза.

Да бе! Кауза, която им позволяваше да убиват хора и да отвличат жени за откуп. Ариана изобщо не повярва на думите му, макар да се държеше мило с нея.

— Няма да позволя на хората ми да те наранят отново — увери я той, като нежно погали синината на бузата ѝ.

После заговори за нещата, които трябва да се променят. Каза, че понякога единственият начин да привлечеш вниманието на хората е да извършиш нещо, които те не харесват. Прозвуча като че ли той водеше свята война за доброто на хората. И част от казаното наистина бе логично. Той изтъкна бедността и как цялата страна върви надолу. Ариана знаеше, че е прав до известна степен.

— Хората от твоята класа трябва да променят начина си на действие — подчерта той и се вгледа в очите ѝ.

Репликата му ѝ подсказа, че похитителят няма представа коя е. Беше отвлякъл посланическа дъщеря за откуп, но не го знаеше. Той продължи да говори още известно време, после направи знак на един от хората си да я отведе.

— Внимавай този път — заповяда му строго.

После нареди на други двама да я върнат обратно в кутията. Те взеха качулката, но той я издърпа от ръцете им и ѝ се усмихна, сякаш ѝ напомняше, че няма да позволи да ѝ се случи нещо лошо.

— Без въжета — заповяда, докато я отвеждаха. — Само сложете капака на кутията.

Набутах я обратно в тясното пространство и спуснаха капака. Тъй като нямаше качулка, тя видя, че в капака са пробити дупки и дори имаше малка тръба, която да ѝ осигури повече въздух. Ариана легна в тъмнината и се опита да потисне паниката си. Помоли се баща ѝ да я спаси скоро и след малко заспа.

На следващата сутрин се събуди, когато вдигнаха капака. Извадиха я и я отведоха в палатката на водача си. Той седеше до масата и пишеше нещо. Ариана примигна от яркото слънце.

— Един ден светът ще прочете думите ми и ще разбере за какво се борим, ще осъзнае, че сме прави — каза той, после я огледа и ѝ подаде купчина дрехи.

Военна риза и мъжка тениска, груб памучен панталон и чифт ботуши, които изглеждаха, че ще са ѝ по мярка. Тя отиде в клозета, за да се преоблече. Роклята ѝ бе съдрана на няколко места, а цялото ѝ тяло бе покрито със синини. Дългата ѝ руса коса бе сплъстена. Миришеше на пот и страх, но бандитите не ухаеха по-добре, с изключение на шефа си. Тя забеляза, че тази сутрин се беше обръснал.

— Ще те заведем до реката по-късно — каза той тихо, — за да можеш да се изкъпеш.

После заповяда да ѝ донесат нещо за ядене. Поднесоха ѝ чиния с ориз и месо. Водачът ѝ сипа кафе. Ариана все още не бе проговорила, освен за да му каже името си.

— Кога ще ме пуснете? — попита тя, след като се нахрани.

Не искаше да яде от храната им, но умираше от глад. Хорхе се изненада от въпроса ѝ.

— Веднага щом платят. Откъде си?

Беше забелязал, че испанският не ѝ е роден език, макар да говореше правилно.

— Американка ли си?

Досега не бе предполагал, че може да е чужденка, но това като че ли го зарадва. Ариана кимна.

— Още по-добре — кимна той доволно. — Сега посланието ни ще бъде чуто от целия свят.

— Не можеш да дадеш урок на никого, като убиваш хора и използваш насилие, за да разпространиш думите си — дръзко заяви тя, а Хорхе се усмихна.

— Понякога хората се вслушват единствено в насилието. Само така можеш да привлечеш вниманието им. Какво правиш в Аржентина?

— Живея тук — простичко отговори тя.

Страхуваше се да не влоши положението си, като признае, че е дъщеря на американския посланик. Засега в никое от предаванията по радиото не бяха съобщили, че дъщерята на американския посланик е била отвлечена.

— Ти си богата американка — каза той ядно, но после се успокои. — Никога ли не си задаваш въпроса как живееш и колко души гладуват, докато ти ядеш деликатеси, и колко умират всеки ден заради теб?

— Но ако аз умра, това няма да им помогне. Смъртта ми няма да промени нищо.

— Това е свята война, Ариана. Война в името на гладуващите и умиращите хора, които тузарите като теб използват, а после захвърлят.

Тя не му отговори. Малко по-късно той я заведе през гората до реката и остана да я наблюдава, докато се къпеше. Ариана излезе от реката освежена и чиста. Той я отведе обратно и отново я сложиха в подобната на ковчег кутия. Тя остана да лежи и да се поти там цял ден.

Беше пред припадък, когато Хорхе най-после дойде да я извади от кутията вечерта. Хората му само я тормозеха, а той винаги ѝ се притичваше на помощ, вадеше я от кутията, хранеше я и ѝ даваше студена вода. Докато вървяха към палатката му, тя залиташе, замаяна от горещината през деня. Влязоха и тя пак видя дневника на масата му. Хорхе ѝ подаде чаша вода и тя я изпи за миг, после се отпусна на стола.

— Щом започнеш да ми се доверяваш, вече няма да те прибирам в кутията — зарече се той.

Ариана бе готова да го увери, че му се доверява, за да не я върне обратно в ковчега.

— Искам да се прибера у дома — тъжно каза тя, приковала очи в него.

За нея той бе единственият човек, с когото можеше да говори разумно. Не беше грубиян и простак като останалите. Беше ѝ разказал, че е учил при йезуитите в Испания, а после се върнал в Аржентина, за да освободи народа си и да промени света. Смяташе се за спасител на бедните и окаяните. Оправдаваше се, че му се налага да отвлича богаташи, за да финансира каузата си, и се оприличаваше на Робин Худ. След като поговориха известно време, той я върна обратно в кутията, уверявайки я, че ужасно съжالياва за това. Това бе втората вечер, която Ариана прекара в лагера му. Докато бандитите спускаха капака над нея, тя се молеше баща ѝ да е добре. Стараеше се да е смела, но плака почти цяла нощ.

Баща ѝ се върна в Буенос Айрес и началникът на полицията отново го увери, че скоро ще намерят дъщеря му. Засега не бяха получили искане на откуп. Снимката на Ариана бе по всички телевизионни канали, а отвличането ѝ се превърна в световна новина. Президентът Армстронг звънна на Робърт следобед, силно потресен от ужасната новина, и му обеща помощта на ЦРУ. Уведоми го, че екип вече пътува към Аржентина. Късно вечерта пристигнаха шестима агенти, които помолиха да се видят с Робърт незабавно. Готвачът на посолството бе разпитан отново и за пореден път разказа всичко, което знаеше. Описа им бандитите, отвлекли Ариана, камиона и всичко, извършено от тях. Агентите не научиха нищо ново.

— Може да е една от няколко групи. Или някой от наркокартелите е изпратил хора от Колумбия, за да си отмъстят на Съединените щати за щетите, които им нанесохме. Но честно казано, те надали биха се захванали с отвличането на дъщерята на посланика. Бизнесмени са и имат повече здрав разум. А и нямат причина да искат да ви наранят — заяви Сам Адамс, старшият агент на ЦРУ, след като изслуша разказа на готвача. — Ако е само местна група бандити, те

вече щяха да са ви поискали откуп. Но има и друга възможност. Съществува един революционер на име Хорхе, който вярва, че ще промени света. Смята се за съвременен Че Гевара. Отвлечал е доста хора. Местни лагера си в подножието на Андите и търси начини да запознае света с посланията си. Дъщерята на посланик е чудесно средство за него. Хората му може и да не са знаели кого отвлечат, но сега, след като тя е при него, Хорхе може да я задържи известно време. Повечето дребни местни банди предпочитат да си получат парите по-бързо.

— Знаете ли къде се намира лагерът му? — попита Робърт с посивяло лице.

— Локализирахме го на няколко пъти, но той се движи прекалено бързо. Има малка група последователи и не остават никъде дълго. Разпитваме из района, но местните се страхуват от него. Той не търгува с наркотици, затова сме го оставили на спокойствие, макар да сме наясно с дейността му. Но ще са ни нужни прекалено много агенти, за да го държим под око постоянно. А и революционерите не са наш проблем, все пак не са наркособове. Той се изживява като свят човек, който проповядва срещу корупцията и греховете на богатите.

— Но отвлеча жени и убива хора. Никак не ми прилича на светец — възрази Робърт ядосано.

— И не е, но си мисли, че е такъв — сухо отговори Сам Адамс.

Беше дошъл със специална група, която да намери Ариана, но засега нямаха никакъв успех. Нуждаеха се от повече време. Сам се надяваше, че тя е жива и няма да я убият, за да се борят с капиталистическата корупция. Не сподели това с баща ѝ, за да не го разстройва допълнително. Работеха заедно с аржентинското правителство и полиция и полагаха неимоверни усилия, но вилата се намирал близо до планински терен, изпълнен с джунгли и гори, където всеки можеше да се скрие. Издирването на Ариана продължаваше вече няколко дни, а все още не бяха получили и писмо за откуп.

Няколко дни след отвлечането ѝ Хорхе напусна лагера и бандитите я прибраха в кутията, където тя се поти цял ден. Никой не знаеше къде бе отишъл шефът им, но когато се върна и я извади от

кутията, той бе наясно със самоличността ѝ. Беше отишъл до града, за да провери дали се носеха слухове за изчезнала американка. Снимката ѝ се оказа във всеки вестник и по телевизията. Той се зарадва, когато я видя. Ариана бе невероятно ценна награда, каквато не бе очаквал.

— Значи си посланическа дъщеря — усмихна ѝ се широко. — Правителството ти ще направи всичко, за да те освободи. Посъветвай ме, Ариана. Определи цената. Колко да поискам?

— Колкото смяташ, че е правилно. Правителството няма да плати за освобождаването ми. Важна съм само за баща ми и никого друг — обясни тя и остави празната си чаша настрана.

Хорхе беше единственият, който ѝ даваше храна и вода. Останалите просто я набутаха в ковчега и я държаха там до завръщането му.

— Само баща ми може да плати.

— Сигурно те обича много — подхвърли той. — Колко мислиш, че те обича? Той бизнесмен ли е? — попита Хорхе и тя кимна. — Колцина са загинали заради него според теб?

— Никой никога не е умирал заради баща ми — решително възрази тя. — Той е честен човек.

— И брат ми твърди същото за себе си. Заема висок пост в правителството. Но е богат, а богатите никога не са честни. Но един ден той ще разпространи посланието ни. Вече започва да ни помага. Разбира, че съм прав. И един ден ще поеме болното ни умиращо правителство, ще го излекува и ще го предаде на хората, които заслужават власт. Тогава най-после ще можем да се грижим за болните и слабите и да храним бедните.

Ариана осъзна, че той вярва в думите си, но щеше да се впечатли повече от тях, ако не беше затворничка.

— Ариана, колко струваш за баща си? Десет милиона? Двайсет милиона? Или само пет?

— Не знам — тихо промълви тя.

Искаше ѝ се Хорхе най-после да определи откупа и да го поиска, за да може да се прибере у дома.

— Снимката ти е по всички телевизионни канали в Буенос Айрес. Сигурно цената ти е висока.

След тези думи той повика един от хората си и му нареди да ѝ донесе храна. Внезапно тя осъзна, че облечена в същите военни дрехи

като бандитите, изглеждаше като една от тях. Ако полицията нападнеше лагера, бе възможно да я убият. Беше хваната в капан между два свята. А Хорхе бързо се превръщаше едновременно в неин похитител и спасител, тъй като храната и водата идваха от него. Но тя не беше обърквана. Той я беше отвлякъл и сега определяше цената за главата ѝ. Ариана бе наясно, че баща ѝ ще даде цялото си състояние, ако се наложеше. Би платил всяка цена, за да я върне у дома.

Двама членове на аржентинското правителство посетиха Робърт Грегъри в посолството тази вечер. Единият беше кротък млад мъж, който му обеща пълната подкрепа на правителството. Другият беше по-възрастен, мазен на вид политик, който миришеше силно на одеколон, носеше скъп костюм и искаше да убеди американския посланик, че бе направил всичко възможно, за да подпомогне издирването на дъщеря му. Но вонеше повече на корупция, отколкото на одеколон. По-младият имал комунистически уклони преди години, но се осъзнал и сега получил доста власт в правителството. Според Сам Адамс, той таял амбицията да ръководи страната един ден. Произхождаше от заможна семейство и говореше с искрено съчувствие за болката на посланика. Обеща да помогне с каквото може. Робърт не изпита доверие към нито един от двамата и сподели това със Сам, след като господата си тръгнаха.

— Хулио Маркос е въздухар и е точно толкова неспособен, колкото изглежда. Луис Муњос обаче може да стане опасен някой ден. Има големи връзки, хитър и амбициозен е и някои хора смятат, че ще стигне далеч. Двамата се опитваха да ви впечатлят колко добри момчета са. Но не съм убеден, че някой от двамата наистина ще се опита да ни помогне.

Сам вярваше много повече на ЦРУ и техните информатори, отколкото на местното правителство, прочуто с неадекватните си действия в подобни случаи. Робърт беше съгласен с него. Всяко посолство предложи помощта си, и за него тя изглеждаше много по-искрена. Робърт вложи цялата си вяра в агентите на ЦРУ.

Кошмарът продължи, без да чуят и дума от похитителите, и Робърт се страхуваше, че дъщеря му е мъртва. Това беше възможно, разбира се, но агентите от ЦРУ неуморно претърсваха провинцията с

надеждата, че не е така. Ала никой не беше виждал Ариана, нито пък група като онази, която полицията описваше. Агентите бяха напълно убедени, че Хорхе е отвлякъл Ариана и навярно я криеше в подножието на планината, но още не бяха открили и следа от него.

Най-после, две седмици след отвличането, непроследим телефонен номер в Буенос Айрес звънна в местен телевизионен канал и поиска двайсет милиона американски долара в необозначени банкноти. Мястото за оставянето на откупа щеше да бъде определено по-късно. Когато ЦРУ и полицията проследиха обаждането, откриха, че е направено от обществен телефон в правителствена сграда. Можеше да е позвънил кой ли не. Но поне бяха съобщили сумата и Робърт можеше да предприеме действия, за да освободи дъщеря си. Това го изпълни с надежда, че тя още е жива.

Хорхе премести лагера си по-навътре в гората два дни преди да се обадят за откупа. Този път седна до Ариана в камиона. Не й сложиха качулка и не я завързаха. Той се бе превърнал в неин защитник и я държеше постоянно край себе си в новия лагер. А и тя нямаше къде да избяга. Щеше да се загуби в гората и да умре, опитвайки се да излезе от нея. Единствената й надежда за спасение бе да стои близо до Хорхе.

— Знаеш, че съм прав — каза й той вечерта, когато й подаде чиния с ориз и боб.

Хорхе яде същата храна като нея, а после извади пура от очукана алуминиева кутия, която лежеше на масата. В нея държеше и дневниците си и обясни на Ариана, че това е стара авиаторска кутия, която намерил в джунглата след падането на малък самолет, превозващ наркотици от Еквадор.

— Взехме дрогата и погребяхме пилота, заровихме и останките от самолета. Оттогава използвам кутията. Парите от наркотиците ни осигуриха необходимото да сложим начало на движението. Живяхме от тях дълго време.

— А сега се издържате, като отвличате жени за откуп — добави тя с неодобрителен поглед.

Той се засмя.

— Напомняш ми на майка ми, когато ме погледнеш така. Тя беше добра жена и смела като теб. Баща ми беше богат и я биеше всяка вечер. Мама беше бедно момиче от планинско село. Влюбих се,

когато била на петнайсет, но до края на живота си той се държеше ужасно с нея. Убих го, когато бях на четиринайсет години. Една вечер се прибра у дома пиян и я преби, а аз го ударих здраво и за тогава, и за всички пъти преди, когато я биеше. Той падна назад и си удари главата. Никога не съжалих за постъпката си. Той си мислеше, че може да й причинява каквото си иска, защото имаше пари. А мама живя добре след смъртта му. Почина няколко години по-късно, но все пак накрая водеше живота, който заслужаваше. Брат ми беше полицай тогава. Вписа в протокола, че в къщата влязъл крадец и съборил баща ми. Но той заслужаваше смъртта си, както и всички други като него.

Хорхе бе водил вендетата си срещу богатите през целия си живот.

— След смъртта му мама ме изпрати в Испания. Прибрах се, когато тя се разболя. Беше прекалено млада, за да умре — тъжно добави той.

— Кой получи парите на баща ти? — любопитства Ариана. — Беше ли изобщо останало нещо?

— Брат ми — простичко отговори той. — С тяхна помощ стана важен човек. И сега ни помага, когато може. Предпазливо, за да не го изложим на риск. Нуждаем се от него, а и той знае, че съм прав. Когато настъпи подходящият момент, ще излезе от сянката. Нашият ден ще дойде.

Хорхе запали пурата и й предложи да си дръпне, но тя отказа. Умираще от любопитство да разбере кой е брат му, но не посмя да попита. Ако знаеше прекалено много, той можеше да я убие още преди да получи откупа.

— А сега с парите, които баща ти ще ни плати, ще финансираме движението си дълго време. Докато се подготвим да предприемем последната стъпка. Брат ми твърди, че не остава много време. Правителството е толкова слабо, готово е само да падне. Из цялата страна има хора, които чакат да се присъединят към нас. Изграждам основите на движението през последните десет години, докато такива като теб си живеят добре. Готов съм да пожертвам всичко за онова, в което вярвам. Колко от познатите ти могат да твърдят това?

— Не много — призна тя.

— Поне един? — попита той.

— Може би.

У Хорхе имаше нещо омагьосващо. Да, действията му бяха ужасни, но Ариана започваше да си мисли, че мотивите за каузата му са искрени.

— Един ден ще разбереш, че съм прав — убедено заяви той. — Може би дори няма да искаш да се върнеш обратно, а ще изчакаш нашето време заедно с нас.

За Ариана това бе кошмарна мисъл. Копнееше да се прибере у дома и се тревожеше за баща си. Но поне се чувстваше в безопасност до Хорхе. Той се отнасяше добре с нея. Тази вечер Хорхе я остави да спи на кушетка в палатката. Лагерът им се намираше толкова навътре в гората, че тя не би посмяла да избяга. Просто нямаше къде да отиде. Хората му спяха в съседни палатки, а той бе сам както винаги. Имаше си собствено легло и нареди да сложат кушетка за нея в палатката му. Докато се унасяше в сън, Ариана го видя да пише в дневника си, докато пушеше пурата си. Хорхе имаше красиво лице и донякъде ѝ напомняше за Христос. Малко преди да заспи, тя си каза, че все пак той може би е свят човек.

След като се получи вестта за откупа, Робърт Грегъри започна да организира прехвърлянето на пари с помощта на ЦРУ. Един от дипломатите от кариерата ръководеше посолството след отвлечането на Ариана. Робърт вече не можеше да се справи с работата, а и вземаше нитроглицерин всеки ден. Лекарят в посолството се тревожеше за сърцето му. След още две седмици все още не бяха получили указания къде да платят парите.

Хорхе водеше Ариана да плуват в близката река всеки ден. Наблюдаваше я внимателно и един ден доплува до нея и я прегърна. И двамата бяха голи и тя не го спря. Той я завъртя бавно към себе си, възхищавайки се на красотата на тялото ѝ под кристалночистата вода. Ариана бе омагьосана от сините му очи и ъгловатото лице. Когато я целуна, тя усети бурната му страст и внезапно ѝ се прииска той да я прегръща и държи в безопасност завинаги. В живота, който водеше с него, имаше нещо толкова просто и първично. Любиха се във водата с дивата страст, която той изпитваше към нея още от първия миг, когато

я видя. Хорхе беше безкрайно нежен, каза ѝ, че я обича, а тя му повярва. Вече започваше да мисли, че убежденията му не бяха погрешни, макар методите му да бяха спорни. Той беше самотен воин, плуващ срещу течението. Животът никога не ѝ бе изглеждал толкова прост и чист, както в момента. Тя се отпусна в прегръдките му, останала без дъх, и също му каза, че го обича. Оцеляването ѝ зависеше от това. Животът им в гората бе сведен до най-основното. Хорхе беше силен мъж, грижеше се за нея, защитаваше я и я пазеше. Увери я, че никога няма да позволи да ѝ се случи нещо лошо, и тя му повярва. Фактът, че я държеше при себе си, за да получи откуп, вече не изглеждаше важен. Ариана искаше да е с него.

През нощта се любиха отново, а след като тя заспа, той се върна към дневниците си. Написа ѝ любовно писмо, изпълнено с чувствата, които изпитваше към нея и се надяваше да споделят един ден в различен, по-добър свят, създаден от него. Пишеше ѝ, че тя се е превърнала в негово вдъхновение и двата им напълно различни свята вече са слети в едно. Ариана се разплака на сутринта, когато прочете писмото. Хорхе беше единственото истинско нещо за нея. Баща ѝ избледняваше в спомените ѝ, а и всичките му идеи ѝ се струаха погрешни сега. Само думите на Хорхе бяха разумни.

Следобед се разходиха из гората, плуваха в реката и отново се любиха. Внезапно Ариана осъзна, че иска единствено да е с него. Той беше въплъщение на любов и нежност, а светът, който познаваше преди, бе изчезнал. Остана ѝ само животът в гората заедно с него. Вече не я интересуваше дали баща ѝ ще плати откупа. Хорхе се засмя, когато му го каза, докато се любеха в палатката му.

— Може и да не ти пука, Ариана, но с мен не е така. Хиляди хора в Аржентина зависят от нас. Нося отговорност за тях, а баща ти ще ни помогне да ги нахраним. Ще финансира свята кауза. Просто трябва да планираме безопасен начин за трансфер на парите.

Той не добави, че брат му щеше да помогне. А и тя не се интересуваше как ще получат парите. Искаше единствено да е с него. Той ѝ пишеше любовни писма всяка вечер, преди да заспи. А тя ги намираще сутрин и ги четеше жадно. Никой не ѝ бе засвидетелствал такава бурна любов досега. Хранеха се заедно, далеч от хората му. Споделяха простичък живот. Ариана бе с него от шест седмици, но те ѝ изглеждаха като цял живот за двама им.

Указанията как да се плати откупът пристигнаха в посолството. Парите трябваше да бъдат разделени на малки суми в брой и оставени из цяла Аржентина, което правеше проследяването невъзможно. Дори ЦРУ се шашна от системата, която бе изключително проста, но вършеше отлична работа.

— Сигурно разполагат с хиляди хора, готови да приберат парите и да ги доставят на бандитите. Проблемът е, че ще са им нужни месеци да съберат целия откуп. Очевидно не бързат. Може да минат четири-пет или дори шест месеца, докато съберат всичките двайсет милиона.

Хорхе бе планирал операцията хитро и на Сам Адамс изобщо не му харесваше. Противникът му бе умен дявол.

— И какво ще стане с Ариана междувременно? — ужаси се баща ѝ. — Тя вече може да е мъртва.

— Ако съдим от опита ни с него, той ще я задържи жива като негова затворничка, за да я използва при преговори.

Сам премълча, че бяха спасили жертва на отвличане, държана в кутия с тръба за дишане в продължение на осем месеца. Човекът бе оцелял и бе върнат след плащането на откупа. Така че нямаха причина да смятат, че Хорхе е убил Ариана. Сам премълча и мнението си, че младостта и красотата на младата жена щяха да ѝ помогнат. А засега просто трябваше да вярват, че е жива, и да започнат плащането. Сам предложи система с ускорени плащания, която щеше да достави целия откуп в рамките на два месеца. Робърт я одобри.

През следващия месец оставяха пари на всяко място, което им бе посочено. Ариана бе отвлечена от три месеца, а привързаността ѝ към Хорхе нарастваше с всеки изминал ден. Усили се най-вече, когато започна да подозира, че е бременна. Не му каза нищо, докато не се увери напълно, после му прошепна новината една нощ, когато лежеше в прегръдките му. Това бе върховният им дар един за друг. Хорхе страхотно се въодушеви. Заяви, че копнеел за такава обвързаност с нея. Ариана смяташе, че бе заченала още първия път, когато се любиха, защото оттогава не бе имала мензис. Отначало мислеше, че това се дължи на травмата, но гърдите ѝ станаха по-пищни, а талията ѝ започна да се окръгля. Хорхе я увери, че това само я прави още по-

красива в неговите очи, гледаше я с обожание и бе още по-внимателен с нея. Не я оставяше сама и за миг. Беше прекалено ценна за него, за да позволи да ѝ се случи нещо.

В деня, когато Ариана съобщи на Хорхе за бременността си, посланиците на Израел и Англия отидоха в американското посолство в Буенос Айрес, за да се срещнат с Робърт и хората от ЦРУ. Англичанинът предложи разузнавателни полети с използването на инфрачервени проследяващи устройства над гората, където смятаха, че е възможно Хорхе да се крие. Израелецът пък предложи командоси, които да нахлуят в гората, ако се потвърди, че бандитите са там.

Робърт погледна Сам с надежда.

— Може ли поне да опитаме? — попита той развълнувано.

Сам беше настроен скептично, но се съгласи, че си струва да опитат.

— Няма какво да загубим, ако не открият нищо — заяви той.

Бяха опитали какво ли не досега, но пък можеха да изгубят много, ако нападението се провали и Хорхе убие Ариана.

— С изключение на дъщеря ми — мрачно промълви Робърт Грегъри.

Формираха нова бойна група и балната зала на посолството се превърна в щаб за проекта. Съвместната група се състоеше от англичани, израелци и агенти от ЦРУ, всичко четиридесет души. Първите две разузнавателни мисии не откриха нищо. Но при третата, проведена доста по̀ на юг, забелязаха проблясък на светлини в гората. Почти нищо не си личеше на филма, но шефът на израелците се закле, че там има лагер, макар и малък. Сам обясни, че Хорхе винаги провеждаше операциите си с малко хора, но из цялата страна. Английският посланик, бивш разузнавач от армията, бе сигурен, че е видял палатка на филма, макар останалите да не се съгласиха с него. Ала слабите светлини им позволиха да определят местоположението. Лагерът се намиреше дълбоко в гората и всички бяха съгласни със Сам, че ще е много трудно да проникнат в него. Израелците обаче заявиха, че ще се справят. Планът им бе да подпалят огнен кръг около лагера. Това бе брутален начин да изкарат бандитите навън, но щеше да създаде достатъчно хаос и суматоха, за да освободят Ариана, ако тя

изобщо се намираше там. Целта им бе да я спасят, независимо как, без да се грижат за оцеляването на похитителите. Хорхе не представляваше ценност за тях, не разполагаше с информация, която искаха. Беше дребен революционер с изкривени религиозни идеи и за страната щеше да е по-добре без него. Аржентинското правителство даде зелена светлина на проекта, тъй като Хорхе можеше да се превърне в сериозен проблем след години, ако последователите му се увеличат. Аржентинските съветници нямаха нищо против да го пожертват. Решението бе взето при абсолютна поверителност. ЦРУ щяха да поемат отговорността за убийството на Хорхе и никой никога нямаше да узнае истината, с изключение на членовете на съвместната група. Единственият оцелял трябваше да е Ариана. Останалите можеха да си умрат в гората. Нямаше причина да оставят похитителите живи.

Насрочиха нападението за след три дни. Проведоха още една разузнавателна мисия на следващия ден и видяха същите светлини и този път потвърдиха наличието на поне две палатки. На следващия ден израелците бяха готови за действие. Имаха пълната подкрепа на англичаните и ЦРУ, както и безмълвното одобрение на местното правителство. Бяха набелязали място в гората, недалеч от светлините, където можеха да спуснат хеликоптер и да приберат оттам Ариана и командосите след нападението. Операцията беше деликатна и всички, включително бащата на Ариана, бяха наясно, че може да се обърка страхотно. Също така знаеха и какви щяха да са последиците, ако станеше така. Ала никой не искаше плащанията на откупа да продължат още няколко месеца. Междувременно можеха да станат прекалено много грешки и Ариана да загине. Съгласиха се, че е крайно време да я освободят от лагера. Цялата мисия бе държана в тайна. Аржентинското правителство настоя само няколко души да знаят за нея, за да се предотврати изтичане на информация. Ако в правителството случайно имаше човек, симпатизиращ на бандита, трябваше да му се попречи да ги предупреди.

Решиха да действат нощем с помощта на инфрачервени устройства. Групата се установи достатъчно далеч от гората, за да не привлича внимание, но и достатъчно близо, за да даде възможност на хеликоптера да кацне, след като освободят Ариана, ако това изобщо станеше. Участниците в мисията носеха камуфлажни дрехи като бандитите на Хорхе, за да не бъдат забелязани от местните.

Израелските командоси потеглиха точно по разписание. Бяха дванайсет и екипирани с цялото оборудване, необходимо за мисията им. Беше им нужен цял час, за да стигнат до лагера пеша. Движеха се безшумно като призраци, имитираха звуците на гората и напредваха в тъмнината с очилата си за нощно виждане. След като навлязоха достатъчно дълбоко, видяха трите палатки в лагера на Хорхе. Изпратиха информацията в контролния пункт веднага. После се оттеглиха назад, за да запалят огъня.

По това време всички в лагера спяха. Само в една от палатките се виждаше светлина от свещ. Хорхе бе приключил с дневника си за деня и сега пишеше любовното си писмо до Ариана. Остави го до леглото ѝ, целуна я, духна свещта и се плъзна до нея. Тя спеше дълбоко и той я прегърна нежно. Както ѝ бе писал много пъти вече, той вярваше, че Ариана му е била изпратена от божествени сили, за да му позволи да завърши мисията си, ангел, който да благослови хората му.

След половин час огненият кръг пламтеше. Командосите носеха азбестови костюми, за да могат да преодолеят огъня и да изкарат Ариана навън. Бяха определили маршрута си за бягство и единственото, в което не бяха сигурни, бе точно в коя палатка се намираще момичето. Смятаха, че голямата палатка принадлежи на Хорхе, но нямаха представа къде е Ариана, нито при какви условия я държат — дали бе окована, или завързана. Бяха готови за всеки възможен вариант.

Първата палатка се подпали и неколцина мъже изскочиха навън голи. Само един от тях беше с дрехи, които вече горяха. Бандитите нямаха възможност за бягство през огнения кръг, който ги заобикаляше. Бяха уловени в капан. Те се развикаха да предупредят другарите си, чиято палатка се подпали в същия миг. После видяха мъж и жена да излизат от голямата палатка, която още не гореше. Те размениха набързо няколко думи, после мъжът ѝ подаде кутия и се втурна да помага на хората си.

Ариана се върна за миг в палатката и прибра любовните писма на Хорхе в металната кутия, която ѝ беше дал, после изтича обратно навън. Чу виковете на бандитите и видя Хорхе да помага на онези, на които можеше. Един командос посочи Ариана. Можеше да е само тя. Бяха сигурни, че в лагера няма други жени. А всички мъже бяха разсеяни от пламъците и не я наблюдаваха. Без да издадат и звук,

трима от израелците грабнаха Ариана, увиха я в азбестово одеяло и я понесоха. Тя се бореше с тях ожесточено и крещеше името на Хорхе, притиснала металната кутия до гърдите си.

Нямаше представа кои бяха тези мъже, а и те не можеха да ѝ кажат. Заради противопожарните маски, които покриваха лицата им, не можеха да говорят и да се идентифицират. Посочиха ѝ безмълвно края на гората, но тя продължи да се съпротивлява. Непрестанно викаше името на Хорхе, ала той не я чуваше, защото се бореше с пожара заедно с хората си. Преди някой да се усети какво става, Ариана бе отнесена от командосите. Тя се измъкна за миг от азбестовото одеяло и видя как горящо дърво падна върху лагера и смаза Хорхе. Цялото му тяло запламтя и ѝ се стори, че го чува да вика името ѝ. Ариана се забори диво, но командосите не я пуснаха. Последното, което видя, бе тялото на Хорхе, проснато под дървото, и пламтящият лагер. Тя притисна металната кутия към гърдите си и се зарадва, че я бе прибрала на безопасно място, преди да избягат от палатката. Нямаше представа какво се случва, когато един от командосите се втурна през гората, хванал я здраво, за да не може да побегне обратно към лагера, тъй като бе ясно, че искаше да направи точно това. Другите тичаха плътно зад него. Никой не беше забелязал появата им. Бандитите в лагера се мъчеха да се преборят с огъня или вече бяха мъртви.

Отнесоха Ариана до сечището въпреки ожесточената ѝ съпротива. Хеликоптерът се спусна, метнаха я вътре и се изкатериха след нея. Изчезнаха след по-малко от минута и от въздуха видяха как огънят се разпростираше из гората. Мисията се оказа успешна — спасиха Ариана. Старшият офицер свали маската си и подчинените му го последваха.

— Тук сме, за да ви помогнем, госпожице Грегъри — обясни ѝ старшият офицер. — Ние сме част от съвместна група, която се състои от англичани, израелци, ЦРУ и баща ви.

Но Ариана продължи да пици и да клати глава. Изглеждаше полудяла, с рошава коса и диви очи. Някой я загърна с яке, когато тя свали азбестовото одеяло. Беше изскочила от палатката гола.

— Не... не... върнете ме обратно... не разбирате — крещеше тя и заудря единия от командосите. — Върнете ме.

— Сега си в безопасност, Ариана — каза вторият по старшинство, зачуден какво ли са ѝ причинили през последните три

месеца.

Ариана определено изглеждаше откачена. Но никой не знаеше, че тя тъкмо бе видяла как умира любовникът ѝ и бащата на детето ѝ.

— Вие убихте Хорхе! — извика тя. — Той е свят човек!

И тогава те разбраха. Ариана продължаваше да притиска металната кутия към гърдите си — това бе единственото, което ѝ беше останало. Командосите забелязаха, че по ръцете ѝ има леки изгаряния, но след двамадесет минути се спуснаха към мястото, където останалите ги очакваха с нетърпение. Когато видяха Ариана да слиза от хеликоптера, един от английските агенти се обади на Сам в посолството, където той чакаше известия в компанията на баща ѝ. Робърт бе вземал нитроглицерин цяла нощ и стресът от ужасяващата мисъл дали Ариана е още жива го подлудяваше.

— Прибрахме я — лаконично съобщи командирът. — Ще я докараме след няколко часа. Трябва да видим в какво състояние е и дали се налага да я заведем в болница.

Веднага след като затвори, Сам се завъртя към Робърт и потупа ръката му със сълзи в очите.

— Спасена е. Момиченцето ти се прибира у дома.

Робърт избухна в сълзи и прегърна Сам.

— Мили боже! Мислех, че е мъртва.

— Ще си бъде у дома след няколко часа. В момента я преглеждат.

Но това, което Сам не знаеше, пък и бездруго не би споделил с Робърт, бе, че Ариана плачеше отчаяно и молеше да я върнат в гората, макар да бе наясно, че няма смисъл. Беше видяла с очите си как падащото дърво уби Хорхе. Мъжът, когото обичаше, бащата на детето ѝ бе мъртъв. Хорхе бе един от първите загинали в пожара. Тя се вторачи в мъжете, които я бяха спасили, с празни, измъчени очи. Един от тях най-после я накара да остави старата метална кутия и ѝ помогна да се облече. Ариана приличаше на луда. Косата ѝ бе рошава и сплъстена, очите ѝ ги гледаха с празен поглед, сякаш не разбираше нищо. Командосите си дадоха сметка, че ще ѝ е нужно доста време да се върне към нормалния живот. Бяха виждали подобно поведение и преди при хора, отвлечени за дълго време и с промити от похитителите им мозъци, при това до такава степен, че вече не знаеха в какво да вярват и кои са. Разбраха, че Хорхе е свършил чудесна работа с Ариана.

Членовете на съвместната група решиха да я отведат в болница, а не в посолството. Ариана не беше в състояние да се прибере у дома. Беше обърквана, разстроена, травмирана и истерична и нищо не можеше да я успокои. Един от агентите от ЦРУ звънна на Сам и му съобщи плана. Вече бяха уредили приемането ѝ в болница.

— Наранена ли е? — тихо попита Сам, след като се отдалечи от Робърт за момент.

— Физически изглежда добре, като се изключат няколко малки изгаряния по ръцете — отговори агентът с напрегнат глас. — Но страда сериозно от стокхолмския синдром. Исква да се върне обратно и се бори с нас като дива котка.

— Мамка му! Не мисля, че баща ѝ очаква това. Надявам се да успеем да я успокоим достатъчно, за да я заведем при него.

Сам искрено се тревожеше за Робърт, който преживя прекалено много напоследък.

— Тя иска да се върне при Хорхе. Смята го за свят човек. А и сега всички го смятат за мъченик. Мъртъв е. Горящо дърво падна върху него, преди да излетим. Тя твърди, че е бременна с детето му. Не знам дали е вярно.

— Едва ли баща ѝ иска да чуе това. Обади ми се, когато стигнете до болницата, и аз ще го доведа там след няколко минути.

Но когато Сам се върна при Робърт, лицето на посланика беше посивяло и той притискаше ръка към гърдите си.

— Тя е добре, Робърт. В безопасност е. Опитай да се успокоиш.

— Мисля, че получавам инфаркт — каза посланикът с намръщено от болка лице.

Сам се втурна да повика линейка, която пристигна след пет минути. Сам се качи с посланика в линейката и изфучаха към болницата. Веднага след като пристигнаха там, вкараха Робърт в спешното отделение. Лекарят обясни на Сам, че е необходима ангиограма, но Робърт не е достатъчно силен, за да я понесе. Правеха всичко възможно да го спасят. Положението бе доста напечено през следващите няколко часа, докато очакваха пристигането на Ариана. Докараха я в Буенос Айрес с хеликоптер, после я заведоха в болницата, където Сам ги посрещна.

Шефът на командосите изглеждаше мрачен.

— Тя твърди, че не иска да види баща си, защото бил лош човек.

— Е, това е чудесна новина — изсумтя Сам. — Той получи инфаркт преди два часа и е в спешното отделение. Бездруго не може да го види.

Екип лекари прегледа Ариана, която плачеше отчаяно. Взеха ѝ кутията с обещание да я държат на безопасно място. Тя се оплака от силни болки в корема. Кървеше. Ултразвукът показа, че е пометнала. Опитаха се да ѝ го обяснят, но тя заплака още по-отчаяно. Наложиха се да я упоят, но преди упойката да подейства, тя непрестанно мърмореше името на Хорхе. Направиха ѝ кюртаж през нощта. Ариана бе изгубила плода още при пристигането си и всички бяха на мнение, че това е голям късмет.

Предадоха металната ѝ кутия на Сам. Той попита Ариана какво съдържа кутията и тя обясни, че вътре са любовните писма на Хорхе. Сам отвори кутията, но не забеляза дневниците под писмата и нареди да я изпратят в посолството. Надяваше се Ариана да я изхвърли някой ден. Беше спомен от ужасно време.

На сутринта, когато се събуди, Ариана бе по-спокойна, макар да се чувстваше ужасно потисната. Предишната нощ бе изгубила бебето. Казаха ѝ, че била в шестата седмица, което не беше много напреднала бременност. Физическото ѝ състояние беше добро. Погрижиха се за изгарянията по ръцете ѝ, но те бяха съвсем повърхностни. Сериозният проблем беше разумът ѝ. Сам и психиатърът се опитаха да ѝ обяснят, че понякога отвлечените започват да се идентифицират с похитителите си и забравят кои са всъщност и в какво са вярвали, преди да ги отвлекат. За нея Хорхе бе неин защитник и единственият човек, на когото може да има доверие.

— Ами ако е бил прав? — попита тя, след като ги изслуша. — Помислете за всички бедни по света. Той искаше да им помогне.

— Не помагаш на бедните, като отвличаш невинни жени и ги държиш в гората, и искаш за тях дващест милиона долара откуп — твърдо заяви Сам и я погледна в очите.

Тя самата бе казала същото на Хорхе в началото, но постепенно той я бе убедил в обратното.

— Хорхе искаше да използва парите, за да нахрани бедните и да освободи потиснатите — изтъкна Ариана, готова да го защити.

В мислите ѝ той бе престанал да е неин потисник, а се бе превърнал в човека, когото обичаше.

— Това определено е благородна кауза — меко каза Сам. — Но неговите хора убиха шофьора ти. А Хорхе и момчетата му са убивали и преди. Те са революционери, Ариана. Искат да свалят правителството и да убиват хората като баща ти, който е добър човек. Той те обича, Ариана. Баща ти никога не е наранявал никого. А Хорхе е наранил мнозина.

Включително и нея. Беше промил мозъка ѝ напълно.

— Убил е баща си — промълви тя безизразно, — защото наранявал майка му. Хорхе я защитавал.

— Това не оправдава убийство — изтъкна Сам, а Ариана го погледна със замъглен поглед.

Припомняше си думите на Хорхе. Сам знаеше, че тя ще е объркана дълго време.

— Нуждаеш се от време да размислиш върху случилото се. Не можеш да се справиш изведнъж. Но знай, че баща ти те обича безкрайно много. И се тревожи безумно три месеца.

— Къде е той?

Внезапно Ариана доби уплашен и разтревожен вид, сякаш тъкмо си бе спомнила за баща си.

Сам се поколеба дали да ѝ каже, но тя все пак трябваше да знае. Дори и сега, с объркания си мозък.

— Получи инфаркт снощи. Горе е, в реанимацията. Казаха, че си почива тази сутрин. Преживя много, а също и ти — съчувствено добави Сам.

И никой не можеше да бъде обвиняван за това, освен хората, които я бяха отвлекли. Категорично не и Робърт Грегъри или дъщеря му, независимо колко объркана бе в момента.

— Мога ли да го видя? — попита Ариана.

Сам кимна и след няколко минути я отведеха горе в инвалидна количка. Робърт изглеждаше ужасно, но все пак по-добре от предишната нощ. Сам се беше уплашил, че посланикът може да умре още преди да стигнат до болницата, а и лекарите се притесняваха за него. Възнамеряваха да направят ангиограма тази сутрин, ако състоянието му позволяваше.

Робърт се усмихна, а по бузите му потекоха сълзи, когато видя дъщеря си. Протегна ръка и нежно погали косата ѝ.

— Слава богу, че си добре — промълви.

— Обичам те, татко — каза тя с изтънелия глас на малко момиченце.

— И аз те обичам, скъпа. Ужасно се тревожих за теб. Толкова съжалявам, че се случи подобно нещо. Съжалявам, че дойдохме тук. Ти беше права. Вече си подадох оставката и веднага щом ме изпишат от болницата, ще се приберем у дома.

Ариана кимна и очите ѝ се насълзиха. Вече не знаеше къде се намира домът ѝ. Дали в гората с Хорхе, дали тук, в Буенос Айрес, или в Ню Йорк. Чувстваше се като Дороти от „Вълшебникът от Оз“. Помнеше съвсем ясно смъртта на Хорхе. И все още пазеше дневниците и любовните му писма в пилотската кутия. И вярваше, че всичко, което ѝ бе написал, че изпитвал към нея, е истина. Но сега най-последно си спомни, че обичаше и баща си.

— Опитай се да си починеш — нежно му каза тя. — Не се тревожи за нищо. Върнах се.

Е, поне тялото ѝ се бе върнало, макар разумът ѝ да бе загубен.

— Слава богу — въздъхна Робърт и затвори очи.

Бяха му дали успокоително и той се унесе след няколко минути, благодарен, че дъщеря му е жива и в безопасност. Завръщането ѝ бе най-щастливият момент в живота му.

Следобед му направиха ангиограма и се опитаха да извършат и ангиопластика. Две от артериите бяха блокирани и жизнените му показатели се устремиха надолу стремглаво. Дефибрилираха го два пъти и го върнаха обратно, но не можаха да направят нищо повече. Нямаше достатъчно сили да понесе процедурата. Робърт се влоши бързо, когато го отведоха в стаята му, където го чакаше Ариана. Изглеждаше изтощен и тя го целуна нежно по бузата, после хвана ръката му. Той издъхна малко по-късно. Ариана натисна бутона и медицинският екип се втурна в стаята и се опита да го съживи. Мъчиха се двама минути, а Ариана ги гледаше уплашено и плачеше тихо. Припомни си, че баща ѝ бе много добър човек, а не лош. Припомни си и колко силно го обичаше, както и той нея.

Но лекарите не успяха да му помогнат. Сърцето му бе прекалено увредено, а организъмът му — силно отслабнал. Отказаха се от безплодните си усилия да го съживят и оставиха Ариана да се прости насаме с него. За два дни тя изгуби двамата мъже, които обичаше, а също и бебето си. Предишната нощ видя как Хорхе загина в пожара, а

днес баща ѝ умря след месеците тревоги по нея. Ариана изпита чувството, че тя го е убила. Целуна го за последен път и излезе от стаята. Сам я заведе в посолството, където Еухения я чакаше. Увери я, че посолството щеше да се погрижи за формалностите по транспортирането на трупа на баща ѝ. После ѝ помогна да си събере багажа. Вече бяха опразнили вилата след отвличането ѝ.

Президентът Армстронг звънна на Ариана вечерта. Поднесе ѝ съболезнованията си за смъртта на баща ѝ и изрази облекчение, че тя е спасена и в безопасност.

— Баща ти поне изпита радостта да узнае, че си жива и здрава, преди да умре. И можа да те види отново. Това сигурно е означавало много за него — каза президентът с искрено съчувствие.

Два дни по-късно Ариана отпътува за Съединените щати. Баща ѝ лежеше в ковчегата си в същия самолет. Тя все още бе в шок. Служителите в посолството обясняваха на напористите журналисти, че е прекалено разстроена, за да говори с пресата. Сбогува се по телефона с приятелите си в Буенос Айрес, но нямаше нито време, нито сили да се види с някого от тях лично. Поднесе благодарностите си на английския и израелския посланик за помощта им, както и на двамата емисари на аржентинското правителство, дошли да изразят облекчението си от спасяването ѝ и да поднесат съболезнованията си за баща ѝ. Посещението им беше официално и кратко. Ариана топло прегърна Еухения на летището.

— Грижи се за себе си, Ариана — каза Еухения нежно.

Младата жена кимна и по лицето ѝ потекоха сълзи. Нямаше при кого да се прибере у дома. Бащата, който я обичаше и пазеше цял живот, бе починал. А мъжът, който я бе отвлякъл, но после я обикна, който бе обърнал живота и разума ѝ наопаки, също бе мъртъв. Нуждаеше се от помощ, за да се справи със зейналата огромна празнина, но нямаше към кого да се обърне. Нямаше нищо солидно, което да я крепи. Прекара в Аржентина десет месеца, а накрая всичко се обърка. Кой бяха добрите и кои — лошите? И коя беше самата тя? Заради нея и Хорхе, и баща ѝ бяха умрели. Единият загина при спасяването ѝ, а другият не издържа на тревогите по нея. А шокът от пожара и смъртта на любимия ѝ бе убил бебето ѝ. Чувстваше се отговорна за смъртта на трима души и се чудеше дали някога ще може

да си прости. Терзаеше я непоносимо чувство за вина. Искаше да забрави всичко случило се, но знаеше, че това никога няма да стане.

А пилотската кутия с всички тайни на Хорхе и с любовните му писма бе в куфара ѝ и се прибираще у дома с нея. Тя си представи любимия си на светлината на свещите, с пура в ръка, красивото му лице, сведено над дневниците, и пронизателните сини очи, които я бяха убедили, че казаното от него е вярно. А може би изобщо не беше вярно. Може би дори не я обичаше. Но тя знаеше, че ще ѝ е нужен цял живот, за да се примири с мисълта, че е убила трима души. Можеше единствено да се надява, че Господ ще ѝ прости. Тя не можеше.

8.

Трите секретарки на Робърт ѝ помогнаха да уреди всичко в Ню Йорк. Наеха най-голямата зала във „Франк Кембъл“, погребалното бюро на авеню „Мадисън“. В продължение на два дни хората идваха на поклонение. Ариана седеше там по цял ден, вечерта се прибираше в апартамента на баща си и се опитваше да подреди мислите си. Нищо вече не ѝ изглеждаше логично. Робърт бе мъртъв, а тя бе сама. Как се случи това, защо отидоха в Буенос Айрес? Всички събития бяха объркано и размазано петно. Мислеше много за Хорхе. Пилотската кутия бе скрита в гардероба ѝ. Тя не смееше да я отвори и да прочете дневниците и писмата до нея, но реши да я запази, за да го направи някой ден. Беше се върнала в Ню Йорк и щеше отново да се превърне в човек, какъвто Хорхе мразеше. Беше я обвинил, че е разглезено богато момиченце, и я бе посъветвал да се промени. А тя го предаваше само с присъствието си тук, макар това да беше нейният дом. Мразеше се заради унищоженията, които бе нанесла, за изгубените заради нея животи. Дори не ѝ хрумваше, че виновникът е Хорхе, нито си даваше сметка какво ѝ бе причинил, как бе промил мозъка ѝ и го бе напълнил с изкривени философски и революционни идеи. Ариана не можеше да познае нищо в собствената си глава — приличаше ѝ на гардероб в хотелска стая, наета от друг човек. Само че тя трябваше да живее в нея сега, с чужди мисли, които не подхождаха на жената, която беше преди. Чувстваше се като призрак, без минало и бъдеще.

Погребението на баща ѝ я нарани дълбоко. Положиха го в семейната гробница до майка ѝ. Беше мразовит и мрачен априлски ден. Всички познати на Робърт дойдоха на погребението, а много от тях се отбиха и в апартамента след това. Приятели, съдружници, делови познати, хора, които просто го харесваха и уважаваха. Присъстваха и старите приятели на Ариана от съчувствие към нея. Както беше обещал, президентът Армстронг също дойде, което създаде сериозен проблем с движението в Манхатън. Авеню „Мадисън“ бе опразнено, за да може президентът необезпокояван да влезе в погребалното бюро. Ариана изпита облекчение, че той не

възнамерява да отиде и в апартамента им. Армстронг я целуна по бузата и я увери колко съжалява за случилото се. Изглеждаше виновен, както и тя се чувстваше. Накрая, когато всички си тръгнаха, тя остана сама и сякаш изгубена.

Сам Адамс също присъстваше на погребението, а на следващия ден се отби да я види. Ариана седеше във всекидневната замаяна и мълчалива. Погледна го с празни очи и той осъзна, че ѝ предстои дълъг и тежък път. Не беше изненадан. От ЦРУ ѝ бяха препоръчали няколко психоаналитици, експерти в работата с жертви на отвличане.

— Какво ще правиш сега, Ариана? — попита Сам загрижено.

Почти три месеца бяха организирали освобождаването на Ариана, но само част от нея се бе завърнала. Другата ѝ част никога нямаше да е същата отново, особено сега, без помощта на близък човек. Хорхе бе изгорил миналото и самоличността ѝ, а след смъртта на баща ѝ тя нямаше с какво да ги замени. Ариана също чувстваше, че част от нея е изгубена завинаги. А всички празници бяха изпълнени с вина. Трудно бе да живееш по този начин и Сам се тревожеше, че младата жена може да направи опит за самоубийство.

— Не знам — промълви тя, вторачена в празното пространство.

Беше продала апартамента си в Трайбека, когато потеглиха към Аржентина преди десет месеца, а жилището на баща ѝ сега ѝ приличаше на гробница. Прислужницата му се суетеше около нея, както бе правила в детството ѝ, и хлипаше сподавено, за да не я чуе. За жената завърналото се от Аржентина момиче не бе същото, което бе познавала и обичала цял живот. Ариана се бе превърнала в друга личност, в непозната дори за себе си.

— Трябва да продължиш да работиш с психоаналитик, за да се излекуваш — посъветва я Сам.

— Смятам да се захвана с благотворителност — промърмори тя неясно.

Агентът обаче бе наясно, че тя не е в състояние да помогне на никого в момента. Първо трябваше да проясни собствената си глава.

— Ще имаш време за това по-късно. Защо не си починеш през лятото? Имаш нужда да се възстановиш напълно.

Внезапно Ариана се сети за прекрасно и спокойно място, където веднъж бяха ходили с баща ѝ. Спомни си думите му, че ако някога има нужда да изчезне от вечната суматоха, ще отиде точно там. Безопасен

рай, където и Ариана можеше да се скрие. Там никой нямаше да разбере колко виновна се чувства и нямаше да я съди. Ръцете ѝ бяха изцапани с кръв и всеки можеше да я види. Не спираше да се мие откак се бе прибрала у дома, и кожата ѝ вече бе яркочервена.

Сам обеща да дойде отново. Надяваше се, че обърканите парчета от мозъка ѝ ще се наместват с течение на времето, също като в мозайка от хиляди късчета, където повечето представляваха небе. Но единственото небе, както личеше от погледа на Ариана, бе много тъмно. Тя му благодари за посещението и Сам изтръпна при мисълта, че може да не я види отново, и силна мъка сви сърцето му.

След като той си тръгна, Ариана остана, вторачена в празното пространство дълго време, замислена за баща си и Хорхе. Сети се за кутията с любовните писма в гардероба, но не се чувстваше достатъчно силна да ги прочете. Мислеше само за нощта, когато Хорхе загина в потъналия в пламъци лагер. Нямаше спомен как израелците са я изнесли и как се е борела с тях ожесточено. Травмата от онази нощ бе изтрила повечето неща от ума ѝ. След като видя как горящото дърво премаза Хорхе, всичко бе заличено. Сам и другите агенти ѝ бяха разказали за станалото. За тях всичко бе приключило със завръщането ѝ у дома. Но за нея агонията тъкмо започваше. Предстоеше ѝ цял живот без мъжете, които обичаше.

Ариана излезе на разходка и всичко наоколо ѝ се стори непроменено. Същите къщи, същите портиери, същите магазини по авеню „Мадисън“. В края на април все още бе студено и мрачно като през зимата. И в душата ѝ бе студено и тъмно. Ариана отново се замисли за тихия манастир в Бъркшир, за който се бе сетила преди няколко часа. Внезапно изпита отчаяно желание да отиде там, макар да не можеше да си спомни името му. Но пък помнеше града, до който се намираше святата обител. След тежка безсънна нощ тя стана рано, обади се в гаража да приготвят колата на баща ѝ, написа бележка на прислужницата, че заминава за уикенда, прибра малко дрехи в сак и тръгна. Но се върна от вратата да вземе металната кутия. Напъха я в куфара, уплашена да не я изгуби. Тази кутия бе връзката ѝ със случилото се и единственото ѝ доказателство, че събитията бяха реални.

Ариана напусна града и подкара на север. Шофира повече от три часа и неведнъж се разтрепери, особено след като излезе от Ню Йорк.

Ужасяваше се, че може да види военен камион, блокирал пътя, и да бъде отвлечена отново. Споменът все още бе прекалено жив. Няколко пъти спря, за да си поеме дъх и да се вземе в ръце. Отвлечането бе последният спомен от миналия ѝ живот и коя бе тогава. Видя Фелипе, привел се над волана, прострелян в главата. Това я наведе на мисълта, че и той бе умрял заради греховете ѝ. Според Хорхе най-тежкия ѝ грях бе богатството ѝ, а богатите бяха причината за всички злини по света. Бедните умираха заради тях, точно както бе станало с Фелипе. Това ѝ се стори съвсем логично и потвърди думите на Хорхе. Мисълта, че той бе поискал двайсет милиона долара от баща ѝ, за да помогне на бедните, също ѝ се видя разумна. Бедните бяха светците, а богатите — грешниците. Това само засили омразата ѝ към самата себе си, внушена ѝ от Хорхе. Той беше обещал да я спаси, но сега бе мъртъв.

Тя стигна до малкото заспало градче в Бъркшир, отби до бензиностанция и попита къде се намира манастирът на кармелитките, който си спомняше толкова ярко. С баща ѝ отидоха там след уикенд с приятели. Тогава Робърт влезе в параклиса и запали свещ, както правеше винаги. Монахините бяха много мили с тях. Майка ѝ беше останала в града, а Ариана се наслаждаваше да е насаме с баща си. Той винаги бе уважавал кармелитките дълбоко и твърдеше, че са забележителни жени. Сестрите изненадаха Ариана. Бяха любезни и бърбиви, а също и добре информирани, макар Робърт да ѝ беше обяснил, че орденът бил доста затворен и монахините спазвали обет за мълчание през повечето време. Старата монахиня, която ги разведе наоколо, бе весела и забавна и очевидно се радваше на посещението им. Споменът за онзи ден бе съвсем жив в паметта на Ариана. И тя осъзна, че в момента се нуждае точно от тези жени.

Тя спря на паркинга им към два следобед и чу как монахините пееха в параклиса. Въздъхна облекчено и отпусна глава на облегалката. За първи път от завръщането си се почувства у дома. Надписът на входа гласеше „Света Гертруда“ и Ариана незабавно си припомни името. Огледа се, заслуша се в църковните песни и реши, че мястото ѝ е тук.

Влезе в приемната на манастира и монахиня в старомодно вълнено расо и сандали я погледна усмихнато.

— Мога ли да ви помогна? — попита тя, възряла в Ариана мъдрите си очи.

Сестрата беше на около четиридесет години и имаше гладкото неостаряващо лице на повечето монахини, защитени от стреса във външния свят.

— Да — потвърди Ариана и се отпусна на стола срещу бюрото. — Мисля, че можете. Веднъж дойдох тук с баща ми... преди четири или пет години.

Монахинята зачака кротко да чуе останалото. Беше слушала какви ли не истории от хора, отбили се тук за няколко минути или останали за известно време. Много от тях изпитваха желание да станат послушници и да се присъединят към ордена. Манастирът беше оазис на спокойствието в плаващите пясъци на света в тези тежки времена.

— Как мога да помогна? — подтикна я монахинята, забелязала, че красивото русо момиче има най-тъжните очи, които някога бе виждала.

— Отговорна съм за смъртта на няколко души и дори на бебе — отговори Ариана сериозно, добавяйки Фелипе към списъка с убитите, а също и мъжете, загинали в пожара в лагера на Хорхе.

Сестрата не изглеждаше впечатлена. Беше чувала и по-лоши неща. А и беше сигурна, че младото момиче не е убило никого лично.

— Не изслушвам изповеди — обясни тя меко, — но имаме чудесен свещеник, ще дойде довечера за службата. Можете да поговорите с него, ако искате.

Ариана поклати глава отрицателно. Искаше да говори с тази мила жена. Още сега. Имаше нужда да се разтовари и да обясни защо е тук. И докато гледаше кармелитката, осъзна, че постъпва правилно. Трябваше да потърси убежище тук и да измоли прошка, ако изобщо някога можеше да получи прошка.

— Тъкмо се върнах от Аржентина...

Ариана се запъна, зачудена как да разкаже историята си. Беше толкова трудно за обяснение.

— Баща ми умря заради мен... тревожеше се ужасно... бях отвлечена през януари... докато идвах към вилата ни... Убиха шофьора ни заради мен... и Хорхе ме спаси... той беше светец... но го убиха заради мен... А той просто се опитваше да нахрани бедните... нуждаеше се от парите от откупа, за да го направи... но те убиха всички... всичките му хора... и ме отведоха от лагера. Баща ми умря на следващия ден... а аз... аз загубих бебето...

Всичко бе избърбено объркано и за секунди. Кармелитката слушаше тихо и в очите ѝ се изписа силно съчувствие. Виждаше колко объркана е Ариана, но и историята ѝ бе по-страшна от повечето, които бе чувала.

— Била си отвлечена в Аржентина? — кротко попита монахинята, опитвайки се да разплете историята, и Ариана кимна. — За откуп, нали? — уточни тя и момичето кимна отново. — Откога си у дома?

— От около седмица — каза Ариана с пламтящи очи. — Погребяхме баща ми преди няколко дни...

Опита се да не мисли за самотната гробница, където го беше оставила. Е, поне беше до майка ѝ, която Робърт обожаваше и не бе спрял да обича дори след смъртта ѝ.

— А майка ти? И тя ли беше в Аржентина?

— Не, почина преди две години. Година преди да заминем за Буенос Айрес.

Внезапно, докато слушаше момичето, монахинята си припомни, че беше чела за американския посланик в Аржентина, чиято дъщеря бе отвлечена и спасена наскоро. Спасяването ѝ беше отразено в доста помалка статия, отколкото изчезването ѝ. Но монахините четяха вестниците внимателно, за да са информирани за света, и тя бе сигурна, че се бяха молили за Ариана през януари, когато я бяха отвлели.

— Четохме за теб — замислено каза тя.

— Спасиха ме израелски командоси. Тогава убиха Хорхе и хората му. Отведоха ме от лагера, а там всичко гореше. Изгубих бебето вечерта, а баща ми умря на следващия ден.

По бузите на Ариана потекоха горещи сълзи. Разказваше задъхано и монахинята се изправи, приближи се до нея и я прегърна.

— Не си убила никого. Умрели са заради грешките, които са допуснали, а не заради теб. Дори баща ти. Тъжно е, но не си виновна.

Монахинята не спомена бебето, пък и нямаше представа кой е бащата. Искаше само да успокои Ариана.

— Защо не останеш няколко дни при нас да си починеш? Ще се радваме, ако го направиш. — Беше искрена и Ариана кимна.

— Дойдох тук точно заради това. След посещениято ни в манастира ви татко каза, че би дошъл тук, ако някога иска да се

измъкне от стреса и напрежението. Не знам къде живея сега, коя съм и какво да правя. Искам да помагам на бедните, както правеше Хорхе, но не знам как.

— Има много начини да помагаш. Нямах грехове, за които да се каеш. Други хора са съгрешили спрямо теб. Мъжете, които са те отвлекли и са те държали далеч от семейството ти.

Монахинята виждаше, че момичето е изключително объркано.

— Как се казваш? — попита тя.

Не помнеше името ѝ от статията, в паметта ѝ бе останало само, че баща ѝ е посланик в Аржентина. Стори ѝ се, че Провидението бе довело младата жена тук и тя се зачуди дали молитвите им я бяха привлекли. Трябваше да съобщи на игуменката за нея колкото се може по-бързо.

— Ариана Грегъри.

— Позволи ми да те заведа в една от стаите. Можеш да останеш при нас колкото поискаш.

Ариана кимна като дете, намерило майка си, която да го спаси от всички ужасни неща или да го утеши, че е сънувало кошмар, но е в безопасност.

— Когато се настаниш, можем да се разходим из градината — усмихна се монахинята. — Сестрите ще се зарадват на присъствието ти. Подготвяме лехите за летните зеленчуци следващия месец. Обичаш ли да градинарстваш?

— Не знам как — призна Ариана свенливо.

За нея, както и за повечето хора, зеленчуците се появяваха магически на масата и тя нямаше представа как наистина се отглеждаха.

— Е, ще те научим. Няма нищо по-вълнуващо от порастването на морковите или доматиите... Отглеждаме и великолепен босилек. Сестра Луиза прави страхотен сос с него. Семейството ѝ е от Италия.

Монахинята бърбеше весело, докато водеше Ариана нагоре по каменните стълби към малка стая. Тези помещения бяха за временни гости на манастира, които идваха тук за няколко дни да се помолят в усамотение. Стаята бе малка и гола. Различаваше се от всичко познато на Ариана и приличаше на безопасен рай, където можеше да избяга от страшните и объркващи спомени.

— Носиш ли багаж? — попита монахинята.

Ариана кимна. В малкия куфар в колата бе скрила металната пилотска кутия. Струваше ѝ се, че Хорхе ѝ е възложил свята мисия и тя не биваше да го разочарова, затова носеше кутията със себе си като Светия Граал.

— Вземи си нещата и си обуй удобни обувки, а аз ще кажа на игуменката, че си тук.

Слязоха обратно по стълбите заедно. Ариана отиде да вземе куфара си от колата, а монахинята изчезна надолу по коридора. Намери игуменката да бели картофи в кухнята. Деляха си домакинската работа справедливо и бе ред на майка Елизабет да бели картофите. Тя винаги твърдеше, че това ѝ предоставя чудесна възможност да се помоли. Очите ѝ проблеснаха весело, когато видя сестра Мери да се приближава. Майка Елизабет имаше лек и жизнерадостен характер и вечно се усмихваше, сякаш тъкмо се бе случило нещо прекрасно.

— Имаме посетителка — съобщи сестра Мери със сериозно изражение, все още разстроена от чутото току-що. — Дъщерята на посланика ни в Аржентина. Онази, която беше отвлечена преди няколко месеца. Спасили я преди десет дни, но баща ѝ умрял и сега тя е тук. Уплашена и объркана е. Дадох ѝ стая. Тя би искала да остане при нас.

— Може ли да бели картофи? — изхили се игуменката, и сестра Мери се усмихна.

— Не прилича на жена с опит в кухнята.

— Е, ще я научим. Радвам се, че е дошла. Ще ѝ помогне, а и на нас също — отсъди възрастната монахиня игуменка.

Тя беше дребна и мъдра старица с лек ирландски акцент. Беше пристигнала от Изумрудения остров на шестнайсет и още следващата година бе постъпила в манастира. И оттогава живееше тук. Беше вече над седемдесет, но въпреки монашеския живот бе напълно наясно с външния свят.

— Тук ще се чувства добре, докато се възстановява. Има ли майка?

Сестра Мери поклати глава.

— Струва ми се, че си няма абсолютно никого.

— Е, тогава ще си има нас. Заведи я в градината. Ще отида да я видя, когато приключи с работата.

В огромната тенджера вече се издигаше планина обелени картофи. Хоровите песни бяха приключили. Сестра Мери знаеше, че повечето сестри ще работят в градината през останалата част от следобеда. За Ариана щеше да е удобно да се запознае с тях.

В стаята си Ариана разопакова багажа си и прибра пилотската кутия под леглото. Обу маратонки за разходката из градината и слезе долу, където я чакаше сестра Мери. През задната врата минаха в огромна градина, оградена с висока стена. Приличаше на райската градина. Беше пълна с лехи, където садяха домати, царевица, краставици, тиквички, марули, грах. Сестра Мери обясни на Ариана, че отглеждат и билки. Няколко монахини работеха тихо. Те се усмихнаха на Ариана, когато двете със сестра Мери се приближиха. Досега бяха мълчали, използвайки градинарската работа за размисъл и молитви, но се разбърбиха весело при появата на посетителката. Сестра Мери ги уведоми, че тя ще им гостува известно време.

— Чудесна новина! — ухили се млада монахиня, горе-долу на възрастта на Ариана, чието расо бе различно от на останалите.

Оказа се, че е послушница, живеела в манастира от около година. След като годината се изпълни, щяла да стане монахиня. Останалите бяха около тридесет-четиридесет годишни, а една поне на шейсет. Беше доста пълна и жизнерадостна.

— Не бих отказала помощ при саденето на домати — подхвърли послушницата и завъртя очи, когато останалите се засмяха.

— Сестра Пол все още се старее да научи всичко за градината — обясни сестра Мери.

— Не — поправи я по-младата жена. — Просто се опитвам да не я съсипя.

В този момент игуменката се приближи към тях и се усмихна мило на Ариана.

— Сестра Пол е в основата на молитвеното ни усърдие. Опитваме се да върнем зеленчуците към живот с молитви.

Всички се засмяха и Ариана се присъедини към тях. Очевидно общността на монахините бе мирна и спокойна, вършеха прости неща и се радваха на живота си заедно. Жените побърбиха известно време, после се върнаха към работата си да торят. Ариана предложи помощта си на сестра Пол. Двете млади жени оживено разговаряха, докато работеха. Майка Елизабет направи знак на сестра Мери да ги остави

насаме. Когато стана време за вечеря, Ариана се чувстваше напълно изтощена. Ръцете ѝ бяха мръсни от пръстта и тя ги изми за първи път през деня. За нея това бе благотворна промяна след откаченото миене в дните преди идването ѝ тук. В кухнята сестра Мариана, всяваща страх старица със сериозно лице, я помоли да обели грах за вечеря. Ариана правеше това за първи път и се чувстваше като победителка при всяко зърно, което падаше от шушулката в купата.

— Внимавай, тя е страшна — прошепна ѝ сестра Пол, преди да я остави.

Но Ариана бързо откри, че сестра Мариана само изглеждаше строга, винаги бе готова да те похвали, ако свършиш онова, което ти поръча. После Ариана помогна да сложат масата за осемнайсетте монахини, които живееха в манастира, и седна да вечеря с тях. Разговорът беше оживен и Ариана бе център на вниманието, въпреки че не я попитаха какво я е довело в манастира. Всички бяха наясно и просто се радваха, че е при тях. Свещеникът дойде да чуе изповедите им и да отслужи литургията след вечеря. Поговори с Ариана известно време, а после ѝ предложи да изслуша и нейната изповед. В тъмнината на изповедалнята тя му повери, че е отговорна за смъртта на много хора, като броеше шофьора и мъжете в лагера на Хорхе, както и бебето си. Прецени, че бе убила десет души, включително собствения си баща, любовника си и нероденото им дете. И се потресе, когато свещеникът ѝ поръча да каже само една молитва за опрощение. Майка Елизабет вече му беше обяснила коя е гостенката им.

— Това ли е всичко? — учуди се тя на скромното покаяние, стори ѝ се твърде леко.

Навремето родителите ѝ ходеха на църква редовно, но тя рядко ги придружаваше, особено откакто замина за колежа. Започна да посещава службите по-често в Буенос Айрес, защото приятелите ѝ почти не пропускаха литургия. Това бе част от културата, традицията и светския живот там.

— Това е всичко — потвърди младият свещеник, когато излезе от изповедалнята. — Само една молитва. Трябва да си простиш, Ариана, и да се освободиш от болката, която сама си налагаш. Не си убила нито един от тези хора. Всички те са загинали в резултат на собствените си действия, не на твоите, ако изключим баща ти. Но той е бил стар човек и просто му е дошло времето, колкото и да е тъжно това. Трябва да си

простиш за умрелите и за случилото се с теб, което е по тяхна вина. Дори и за бебето, заченато по време на пленничеството ти, не му е било писано да оживее. Единственият човек, за когото трябва да се молиш, си ти. Не си извършила нищо нередно — заключи той с ясен и силен глас.

— Сигурен ли сте, отче? — прошепна тя, убедена, че свещеникът греши и ѝ прощава прекалено лесно.

— Абсолютно сигурен — категорично заяви той. — Използвай времето си тук, за да забравиш за всички тези неща. Сестрите в „Света Гертруда“ са чудесни хора и се радват, че си при тях.

Това я накара да признае още нещо, с което не изненада свещеника. Съвпаднаше с чутото досега и бе резултат от отвличането и месеците, прекарани като пленничка на човек, който бе промил мозъка ѝ със смахнатите си идеи.

— Мисля си, че може би трябва да остана тук. Вероятно това е начинът да посветя живота си на бедните.

Ариана търсеше начин да изплати греховете си, но свещеникът изобщо не смяташе, че е съгрешила.

— Имаш предвид да се присъединиш към ордена?

— Да, може би точно заради това дойдох тук.

— Мислиш ли, че имаш призвание?

— Не знам. Може и да имам.

Тя все още мислеше, че Хорхе е прав и трябва да пожертва живота си за бедните, въпреки факта, че той се бе опитал да отмъкне двайсет милиона долара от баща ѝ, беше убил шофьора ѝ и я бе отвлякъл.

— Само ти може да знаеш това — кротко отговори свещеникът. — А ако наистина имаш призвание, то ще излезе на бял свят. Но според мен Господ иска да водиш живота, който ти е бил отреден. Да се омъжиш, да родиш деца, да живееш в света, където си израсла, а не да се отказваш от всичко, за да се покаеш за престъпления, които не си извършила. Можеш да дадеш много на света, Ариана, и ще го направиш в подходящия момент. А междувременно поживей тук със сестрите и се опитай да намериш мир. Това е единствената ти мисия засега.

Свещеникът бе мъдър човек въпреки младостта си. Беше едва десетина години по-възрастен от Ариана, но бе израснал в суров

квартал в Бостън. Но все пак не бе преживявал нищо подобно на онова, през което бе преминала тя. Трудно му бе дори да си го представи и той изпита истински гняв, когато се сети какво ѝ бе причинил Хорхе. Ариана се замисли над думите му, когато се върна в стаята си. След усърдната работа в градината, шетането в кухнята, разговорите със сестрите и свещеника тя заспа като бебе, което не ѝ се беше случвало след отвличането.

Прекара лятото в „Света Гертруда“ в спокойна и лекуваща раните ѝ атмосфера. Възнамеряваше да напусне манастира през септември, но когато времето настъпи, не се чувстваше готова. Все още си задаваше въпроса дали има призвание за монахиня, но майка Елизабет ѝ каза същото като младия свещеник. Щеше да ѝ е много приятно Ариана да се присъедини към тях, но смяташе, че засега мястото ѝ е в света навън, да прави добро, където може, а не да води манастирски живот. Игуменката категорично бе убедена, че на Ариана е писано да се върне към собствения си живот, а не да остава при тях. Младата жена искаше да се присъедини към ордена, за да си наложи наказание или да се скрие от света. Ариана не бе извършила никакъв грях, а бе тежко наранена от други хора. Игуменката се надяваше, че един ден момичето ще се съвземе. Но очевидно животът в манастира ѝ помагаше в лечението на душевните рани и тя остана там за Деня на благодарността. Планираше да прекара със сестрите и Коледа и да напусне „Света Гертруда“ след Нова година.

Ариана беше съобщила на Сам Адамс къде се намира и той дойде да я посети веднъж през декември, когато имаше работа в Нова Англия. Тя изглеждаше здрава и очевидно бе щастлива в манастира, но болката в очите ѝ още личеше ясно.

— Колко дълго възнамеряваш да останеш тук? — предпазливо попита той.

Бе се зачудил дали Ариана няма да се присъедини към ордена, когато получи коледна картичка с адреса на „Света Гертруда“.

— Не знам — колебливо отговори тя. — Мислех да си тръгна през януари, но няма при кого да се прибера у дома — тъжно обясни Ариана.

Пилотската кутия все още бе под леглото ѝ. Тя продължаваше да чете любовните писма на Хорхе, но не посегна към дневниците му, които бяха прекалено догматични и несвързани. Опита веднъж, но не се заинтересува. Любовните му писма обаче още я вълнуваха. Тя бе на двайсет и четири години и похитителят ѝ, отвлякъл я за откуп и държал я в плен три месеца, бе единственият човек, който някога я беше обичал. Нямахте с какво да сравни любовта му, за да я прецени и да реши дали бе истинска, макар всички да ѝ повтаряха, че я бе залъгвал. Ариана все още вярваше, че Хорхе я е обичал силно, независимо какво бе извършил, за да я доведе при себе си. Тя отново сподели убеждението си със Сам и за него стана очевидно, че осем месеца след драматичното ѝ спасение тя още бе под влиянието на Хорхе, влюбена в него и готова да защитава действията му.

— Имам идея за теб — каза ѝ той.

Беше ѝ я споменавал преди месеци, но Ариана тогава отказа и Сам се надяваше сега да я приеме. Тя се нуждаеше от по-сериозна професионална помощ, отколкото монахините можеха да ѝ осигурят.

— В Париж има един психиатър, един от най-добрите в света, експерт е по препрограмирането на мозъци. Толкова е кадърен, че ЦРУ го използва от години. Направо прави чудеса.

— Мислиш ли, че се нуждая от подобно нещо? — шокира се тя.

Чувстваше се по-нормална и разумна напоследък. Нямахте представа колко зловещо Хорхе бе манипулирал мозъка ѝ. Разумът ѝ бе променен до такава степен, че тя още вярваше в убежденията му.

— Чувствам се много по-добре и съм щастлива тук — заяви Ариана.

Да, още мислеше за Хорхе и за всичко, което ѝ беше казал, но не и всеки момент от деня. Ала Сам виждаше ясно объркването в очите ѝ.

— Живееш като монахиня — напомни ѝ той нежно. — На двайсет и четири си и се каеш заради греховете на други хора. Не би ли искала да си свободна?

Тя кимна. Знаеше, че Сам ѝ казва истината. Докато живееше в манастира и търсеше прошка за онова, което бе направила, то ставаше все по-неясно с течение на времето. Смяташе, че е виновна, но вече не знаеше за какво.

— Какво прави този психиатър? — попита тя малко стресната от идеята да се подложи на лечение.

— Нали знаеш, обичайното — небрежно отвърна Сам. — Отрязва ти главата, пълни я със стърготини и ябълков сок и ти подпалва пръстите на краката.

Очите ѝ се ококориха за миг, после тя се засмя весело.

— Честно казано, не съм сигурен. Мисля, че говори много. Наясно е с различни култове, политически проблеми и какво е да си затворник на умни, но откачени хора. По-добър е от всички други по света. Хората, които изпращаме там, се връщат доволни. Кълнат се, че е спасил живота им и най-вече качеството му. Не е достатъчно само да оцелееш — изтъкна Сам.

Да, Ариана бе оцеляла физически, но мозъкът ѝ бе променен и тя все още се самонаказваше. А и да живее като монахиня от ордена на кармелитките не беше добре за нея. Дори майка Елизабет бе наясно с това и нежно я подтикваше да излети от гнездото. Ариана обаче не искаше да се прибере в празния апартамент на баща си. Там нямаше никого, освен прислужниците. Не изпитваше желание да се върне и в модното списание, където бе работила преди заминаването за Буенос Айрес. Чувстваше се напълно отчуждена от лекомисления свят на модата. Животът и съзнанието ѝ се бяха променили прекалено много, за да възобнови старите си навици. Беше ѝ трудно да се съсредоточава, можеше да изпълнява само най-прости задачи. Не се чувстваше готова да работи, макар че се надяваше да го направи след време. Просто не знаеше кога и с какво да се заеме. Струваше ѝ се, че трябва да се захване с нещо, което Хорхе би одобрил. Вече не беше невинното момиче, току-що завършило колежа. Мозъкът ѝ бе промит от майстор и психиката ѝ бе кошмарно травмирана. Сега изглеждаше добре, но Сам знаеше, че огромна част от личността ѝ все още липсваше. Надяваше се тя да я намери с помощта на парижкия психиатър. Според него това бе единствената ѝ надежда отново да води нормален живот. Ариана просто не осъзнаваше колко тежко е обременена.

— Би ли искала да ти помогна с психиатъра? Мога да му се обадя и да проверя кога има свободно време. Той работи за нас и за френската армия и е доста зает след започването на войната в Ирак. Но съм сигурен, че ще намери време за теб. А и задграничният ни офис ще ти помогне да си намериш временно жилище.

Сам искаше да направи всичко възможно, за да я окуражи да поеме риска и да поработи с психиатъра, който със сигурност щеше да

й помогне.

— Мога да се справя и сама — колебливо отвърна тя, после погледна уплашено Сам в очите. — Звучи страшно. Ами ако влоши положението и върне всичките ми ужасни спомени?

Имаше определени неща, които тя не желаше да си припомня, например самото отвличане и ранните дни на пленничеството си.

— Никога преди не се е случвало — увери я Сам. — Никой от служителите ни никога не се е почувствал по-зле.

Не й спомена, че никога преди не бяха изпращали цивилен, а само агенти на ЦРУ, държани като заложници дълго време, понякога години. Но пък ситуацията бе същата.

— Познавам го. Свестен човек е. Бил е политически затворник в Либия в продължение на единайсет години. Измъчвали го всеки ден, но оцелял. Напълно нормален е, има съпруга и четири деца. Сега помага на други хора да си върнат живота и е невероятно способен в това. Най-добрият.

— Аз си върнах живота — възрази Ариана.

Сам огледа стаята за посещения в манастира, после прикова очи в нейните.

— Не, не си — каза тихо той. — Не знам чий живот живееш, но не мисля, че е твоят. Не искаш ли собствен живот? Прекалено млада си, за да се предадеш, да живуркаш „достатъчно добре“ до края на дните си и да се криеш от хората и от самата себе си. Заслужаваш най-доброто. Преживя достатъчно болка. Защо не го оставиш да ти помогне?

— Ще помисля по въпроса.

Не изглеждаше убедена и Сам си помисли, че мисията му пак се е провалила.

Ариана сподели идеята му с майка Елизабет вечерта.

— Каква чудесна идея — усмихна се широко игуменката, сякаш Ариана й бе споменала за скитане по магазините в Ню Йорк или обед с приятелки.

— Мислиш ли, че имам нужда от това? — въздъхна Ариана и се вгледа в мъдрите очи на игуменката.

— Вероятно да — отговори майка Елизабет. — Сега е моментът да направиш всичко възможно, за да се излекуваш от преживяното, преди то да се циментира с течение на времето. Всичко е още прясно в

мозъка ти. Бих искала да останеш при нас завинаги, но вярвам, че съдбата ти е да водиш по-интересен живот. Трябва да се освободиш от миналото, за да можеш да последваш съдбата си — изтъкна монахинята убедено. — А по-късно винаги можеш да се върнеш при нас, ако решиш, че го искаш. Но първо трябва да проучиш света.

Ариана бе спасена само преди осем месеца и през изминалото време раните ѝ бяха започнали да заздравяват, но белезите бяха пресни и болезнени. Вероятно щяха да си останат такива завинаги, но психиатърът можеше да помогне със заличаването на грозотата им.

— Отиването там не може да ти навреди, Ариана. Не е затворнически лагер. Ако не ти хареса, просто ще се откажеш.

Ариана дори не се бе сетила за това.

— Защо не проучиш положението? Щом лечението е достатъчно добро за агенти на ЦРУ, които трябва да се съвземат напълно, за да се върнат на работа, защо да не помогне и на теб? Понякога просто трябва да поемеш риска. Досега се показва много смела. А и тук си почина и постигна сериозен напредък — добави игуменката. Момичето нямаше вече онзи измъчен и съсипан вид както при пристигането си. — Сега трябва да довършиш нещата.

После мъдрата старица каза нещо, което шокира Ариана, тя дори не предполагаше, че майка Елизабет знае тайната ѝ.

— Не можеш да влачиш оная тенекиена кутия със себе си цял живот. Нито онова, което е в нея. Прекалено е тежко. Не мислиш ли?

Игуменката се усмихна широко. Ариана кимна безмълвно, но схвана посланието.

Посвети се на размисъл два дни, после звънна на Сам във Вашингтон. Той се изненада, когато чу гласа ѝ. Не му се беше обаждала никога след освобождаването си.

— Добре, ще опитам — заяви тя с напрегнат глас.

— Какво ще опиташ?

Не я разбра веднага, защото се бе съсредоточил върху нещо друго. В момента се занимаваше с няколко трудни случая. Но Ариана все пак бе приоритет за него.

— Да ходя при психиатъра в Париж. Как се казва? — попита тя и гласът ѝ потрепери.

— Яел ле Флок. Той е от Бретан.

Яел навремето беше командос от френските специални части, но Сам не го спомена. Звучеше прекалено сурово, какъвто си беше и той, но пък бе гениален в работата си. И Сам бе сигурен, че Ариана се нуждае от всичките му умения.

— Мисля, че ще бъде страхотно — окуражи я той. — Ще му пратя имейл още сега.

Отговорът пристигна след по-малко от час, макар във Франция да бе доста късно.

— Може да започне работа с теб след две седмици. В момента довършва друг случай.

Яел предпочиташе да работи само с един човек по едно време. Разбира се, бе обучил доста хора да вършат същото, но когато ЦРУ му пращаше някого, той винаги се заемаше лично.

— Колко дълго ще отнеме? — нервно попита Ариана.

— Колкото е нужно — честно отговори Сам. — Зависи само от теб, доколко ще си откровена с него и колко бързо ще вървят нещата. Трудно е да се предвиди. Може да са шест седмици или цяла година. Обикновено отнема няколко месеца. Но съществуват много по-лоши места от Париж, където да работиш върху главата си. Другият психиатър, когото използваме, е във военна база в Мисисипи. Нещо ми подсказва, че ще си по-щастлива в Париж с Яел.

Ариана се засмя.

— Да, предполагам, че си прав. Добре — въздъхна тя, сякаш се канеше да скочи от висока скала и се молеше бърнджи въжетото да я удържи. — Запиши ме.

Това бе най-смелата постъпка в живота ѝ, но внезапно Ариана изпита силно желание да я направи. Отиде при игуменката веднага след като затвори телефона.

— Толкова се гордея с теб — усмихна се майка Елизабет широко, все едно Ариана тъкмо бе спечелила Нобелова награда. — Ще е чудесно и ще се радваш, че се реши. Изпрати ни картичка от Париж. Не съм била там от дете.

— Страшно ще ми липсват — прошепна Ариана и обви ръце около врата ѝ.

Струваше ѝ се, че напуска дома си. Всъщност сега манастирът наистина беше неин дом. Старият апартамент на баща ѝ в Ню Йорк бе само празна черупка. Душата му бе излетяла със смъртта на баща ѝ.

— Толкова е вълнуващо! — извика старата игуменка и плесна ръце с майчинска гордост.

На вечеря тя съобщи на останалите сестри, че Ариана заминава за Париж, за да изкара някакъв курс. Монахините се развикаха въодушевено, ахкаха каква страхотна късметлийка е. Тя обаче не се чувстваше късметлийка. Беше уплашена и се мъчеше да го скрие. Но пък след като майка Елизабет направи съобщението, нямаше път назад. Обади се на Шийла, една от секретарките на баща ѝ, която се грижеше за апартамента и наследството ѝ, и я помоли да ѝ намери жилище в Париж. Нямаше специални изисквания, стига да е в приличен квартал и не прекалено голям. Нуждаеше се само от спалня, всекидневна и малка кухня, тъй като не готвеше, нито пък ядеше много, а и не познаваше никого в града. Споходи я чувството, че се връща обратно в училище. Сам ѝ беше казал, че къщата, където Яел работи, се намира в осми район, където имаше и жилищен, и делови квартал. Шийла ѝ звънна на следващия ден. Беше получила няколко оферти от брокер в Париж за обзаведени и необзаведени апартаменти. Ариана предпочете обзаведен, защото се надяваше да не остане там много по-дълго от шестте седмици, споменати от Сам. Шийла ѝ предложи няколко жилища, сред които малка къща в седми район, апартамент на улица „Сен Луи“, който брокерът бе описал като очарователен, но не особено удобен, студентска квартира и два обзаведени апартамента в шестнайсети район, единия със спалня, а другия — гарсоньера на партера, където нямаше да е напълно безопасно според секретарката на баща ѝ. Ариана се съгласи с нея. Безопасността беше изключително важна, а и гарсоньерата може би щеше да е прекалено малка.

— Струва ми се, че онзи в шестнайсети район е най-подходящ. Намира се на последния етаж, светъл и слънчев е, и е близо до парк. А и цената е разумна.

— Да го вземем тогава, а? — каза Ариана с главозамайващото чувство, че се готви да скочи в пропаст.

Шийла ѝ звънна след час. Всичко беше уредено. Ариана можеше да наеме апартамента за година с възможността да остане и втора, ако искаше. А с трийсетдневно предупреждение можеше да напусне по всяко време. Собственикът на апартамента се бе преместил в Холандия, но го бе запазил като добра инвестиция. Жилището бе

обзаведено с всичко необходимо, включително чаршафи и тенджери. Ариана просто трябваше да отнесе куфарите си там.

— А — добави секретарката, делова и точна както винаги, — можеш да пушиш и да си вземеш куче.

Ариана се засмя.

— Не възнамерявам да направя нито едно от двете.

— Е, човек никога не знае. Може да се превърнеш в истинска францужойка, да пропушиш и да си вземеш куче.

Ариана внезапно си се представи с френски пудел, сложна прическа и висяща от устата цигара „Голоаз“. Образът я накара да се засмее.

— Много ти благодаря, Шийла. Наистина оценявам помощта ти.

— Парите ще бъдат прехвърлени днес и ще ти отворя сметка в Париж. Какво ще правиш там, между другото?

— Ще карам един курс.

Шийла се зарадва на новината. Престоят на Ариана в манастира в Бъркшир ѝ изглеждаше потискащ за момиче на нейната възраст и с нейните преживявания. Париж звучеше определено по-добре, а и бащата на Ариана щеше да се зарадва, ако беше жив. Робърт винаги бе обичал Париж и много пъти бе водил там Ариана и майка ѝ.

— Ще имаш ли нужда от кола? — попита практичната Шийла.

— Не. Ще се возя в метрото и ще вземам такси. Не мисля да остана там толкова дълго. Най-вероятно само два-три месеца.

— Е, бон воаяж — пожела Шийла със силен американски акцент. — Забавлявай се. И ми звъни, ако имаш нужда от нещо. По всяко време.

Ариана я помоли да ѝ купи билет за първи февруари. Щеше да започне сеансите с Яел още на следващия ден. Не искаше да губи време, за да приключи колкото се може по-бързо със задачата. Все още се притесняваше от терапията. Струваше ѝ се загадъчна и страшна. Чудеше се дали Яел използва хипноза и каква част от случилото се тя трябва да преживее отново. Не желаше да говори за връзката си с Хорхе с него. Беше нежна и лична и държеше да я запази за себе си. Някои неща не бяха подходяща мишена, поне не за нея. Не знаеше обаче дали Яел щеше да се съгласи с това.

Всички монахини се разплакаха, когато тя напусна манастира. Сестра Пол ѝ беше написала поема и ѝ беше оплела шал. Имаше доста

дефекти и бе яркорозов. Ариана обаче се засмя щастливо и го уви около врата си.

— Така и не се научих да плета като хората — призна сестра Пол, но Ариана я увери, че ще го носи всеки ден.

Майка Елизабет ѝ беше нарисувала малък натюрморт с букет цветя. Беше пъстър и весел като самата нея. Подари ѝ и снимка на всички монахини, която да ѝ напомня колко я обичат, и ѝ повтори, че може да се върне тук винаги, когато пожелае.

— Донеси ми барета! — пошегува се сериозната сестра Мариана, която командваше в кухнята.

Беше обикнала силно Ариана, макар никога да не бе виждала човек, който зверски обезобразяваше картоф, вместо да го обели.

— Ще я закача на кухненската стена, за да придам малко изисканост на мястото — обясни тя с усмивка и прегърна здраво Ариана. — Господ да те благослови, дете. Грижи се за себе си. Ще се моля за теб всеки ден.

По бузите на Ариана се стичаха горещи сълзи, докато наетата от Шийла кола я откарваше от манастира към летище „Кенеди“ в Ню Йорк. Не се отби в апартамента на баща си, преди да отлети за Париж. Знаеше, че видът му ще я натъжи прекалено много.

Щеше да пристигне в Париж рано на следващата сутрин. Имаше на разположение цял ден, преди да започне сеансите с Яел.

Самолетът излетя и се издигна над Лонг Айлънд, после се отправи на север към Бостън. Докато летяха над Масачузетс, Ариана си мислеше за чудесните монахини. Все още не се беше отказала напълно от идеята някой ден да се присъедини към тях, но засега реши да се довери на съвета на майка Елизабет, която настояваше, че мястото ѝ е във външния свят. Чувстваше се адски дръзка, задето се местеше в Париж съвсем сама. Но пък щеше да е за кратко. Скоро щеше да се върне в Съединените щати, успокои се тя и отпусна глава на облегалката. Щеше да си е у дома през април или най-късно май, навреме за пролетта в манастира в Бъркшир. Вече не можеше да си представи да живее някъде другаде, освен в „Света Гертруда“. А сега отиваше в Париж да пие кафе с мляко, да яде кроасани и да се запознае със загадъчен психиатър на име Яел.

9.

Самолетът кацна на летище „Шарл дьо Гол“ малко след осем сутринта. Ариана изчака търпеливо на лентата за багажа и си прибра двата големи куфара. Беше помолила Шийла да ѝ изпрати някои вещи от Ню Йорк, но не мислеше, че щеше да има нужда от много. Носеше няколко плътни пуловера и джинси, топло палто, но не и летни дрехи. Планираше да приключи с Париж до лятото и да се върне в Бъркшир или в Ню Йорк, където да си потърси работа. Смяташе да работи с деца, може би сирачета, или в приют за бездомни, нещо, свързано с бедните. Влиянието на Хорхе все още бе изключително силно.

Тя взе такси от летището и съобщи на шофьора адреса на авеню „Фош“. Шийла ѝ беше дала кода за външната врата и когато влезе в кооперацията, портиерката я изгледа доста начумерено. От устата ѝ висеше цигара и имаше съвсем френски вид. Ариана се представи като новата наемателка, но жената не стана по-любезна. Добре дошла в Париж, засмя се Ариана наум. Струваше ѝ се, че започва ново приключение. Беше учила френски в училище и говореше достатъчно, за да се справи. След почти цяла година в Аржентина испанският ѝ бе много добър, но разговорът с таксиджията я увери, че и френският няма да ѝ създава проблеми.

Кварталът изглеждаше приличен и хубав, а авеню „Фош“ — много по-луксозно, отколкото очакваше. Намираше се близо до Триумфалната арка и „Шанз-Елизе“. Приятно място в хубав жилищен район в центъра, точно каквото тя искаше. А кооперацията беше безукорно поддържана. Имаше малък асансьор, който я качи до четвъртия етаж. Тя влезе в апартамента и се изненада приятно колко слънчев и топъл беше, дори в студения зимен ден. Огледа се и си спомни, че бе обещала да изпрати на монахините снимки на всичко, което видеше. Възнамеряваше да започне с апартамента. Спалнята беше красива с розовите кретонени завеси и тясното легло с балдахин. Всекидневната изглеждаше малко овехтяла, сякаш повечето мебели бяха дошли от битпазар, но имаше чар. А кухнята бе миниатюрна, но достатъчна за нуждите ѝ. Хладилникът беше абсурдно малък.

Ариана остави куфарите си в спалнята, където имаше старинен висок шкаф вместо вграден гардероб, но бе достатъчно голям за скромното ѝ количество дрехи. В банята видя огромна старомодна вана. Тя се отпусна в нея и въздъхна от облекчение. Трудно ѝ беше да повярва. Намираше се в Париж. За първи път живееше сама в чужда страна и се чувстваше наистина пораснала. Сега бе сама навсякъде, освен с любимите си монахини. Понякога се плашеше, че е съвсем сама в света. Ако ѝ се случеше нещо, никой нямаше да узнае или да се заинтересува. Е, Шийла евентуално щеше да се досети, че е изчезнала, ако спре да пише чекове и да използва кредитните си карти, но никой друг. Ариана не беше виждала приятелите си в Ню Йорк след връщането си в Съединените щати. Чувстваше се прекалено различна от тях сега, а и бе някак отчуждена след случилото се в Аржентина. А пък приятелите ѝ от Буенос Айрес не бяха присъствали достатъчно дълго в живота ѝ, за да поддържа връзка с тях, след като напусна страната. Беше съвсем сама и понякога тази мисъл я ужасяваше. Опита се да я потисне, излезе от ваната и се облече. Нахлузи чифт джинси, маратонки и топло яке и излезе на разходка. Тръгна по „Шанз-Елизе“ и стигна чак до площад „Конкорд“, а после успя да намери площад „Вандом“. Разходи се по авеню „Роял“ до Лувъра и към Тюйлери. Носеше си карта, но помнеше достатъчно от Париж от пътешествията с родителите си, за да се ориентира поне в централната част на града. Зачуди се дали да не изпие чаша чай в „Риц“, но бе отсядала там с баща си и той щеше да ѝ липсва прекалено много.

Беше ѝ забавно да зяпа хората и магазините, докато вървеше. След три часа, когато се върна в апартамента си, бе изморена, но щастлива. Малко по-късно излезе отново, за да хапне нещо, и намери магазин, където продаваха печени пилета, френски хлебчета и сирена, а също и плодове. Отнесе храната у дома и вечеря чудесно.

Вечерта възнамеряваше да прочете някои от писмата на Хорхе, защото се чувстваше самотна в апартамента, но после реши да не го прави. Вместо това сложи кутията на най-горния рафт на шкафа. Легна си с книга в ръка и заспа към десет часа.

Събуди се в седем на следващата сутрин, препече си филийка от френския хляб, хапна малко плодове и се облече в осем и половина. Мислеше да вземе метрото, но се уплаши да не се загуби, затова хвана такси до адреса на Яел. Намираше се на улица „Напле“ в осми район.

Ариана знаеше кода на външната порта и лесно намери малката къщичка в задната част на двора. Вратата беше боядисана в червено. Тя натисна звънеца и чу кучешки лай. След миг ѝ отвори мъж със сурово лице и дълга коса. Беше около четиридесетгодишен, стоеше изпънат като струна и ѝ се усмихваше дружелюбно. Всичко в стойката и поведението му сочеше, че е корав човек, и внезапно тя се уплаши. Ами ако се държи ужасно с нея и поиска да направи нещо прекалено болезнено? За миг ѝ се прииска да се завърти и побегне, после старата немска овчарка до него я погледна и размаха опашка. Дори кучето ѝ се стори страшно отначало.

— Здравейте, аз съм Ариана Грегъри — представи се тя учтиво, сякаш бе дошла да посети приятел.

— Яел ле Флок — отвърна той и я покани в малка всекидневна с удобни стари мебели.

Стаята беше от онези, където можеш да прекараш цяла нощ в пиене, пушене и бърбрене с приятели. На масичката за кафе имаше пепелник и Яел ѝ каза, че може да запали, ако иска. Не ѝ предложи нищо за пиене, а ѝ посочи стол, където да се настани.

Изчака я да си съблече якето, после седна в голямото удобно кресло срещу нея. Почака още минута, сетне я погледна с тъмнокафявите си, почти черни очи. Косата му беше гарвановочерна и въпреки зимния сезон той имаше тен. Изглеждаше като човек, който прекарва доста време на открито. По стените висяха снимки на яхти, явно обичаше да плава.

Яел заговори делово.

— Защо отиде в Аржентина? — попита той.

Гласът му не изразяваше никакво чувство, просто задаваше въпрос. Очите му не се отместиха от нейните и за миг. Първата ѝ реакция бе да отговори, че баща ѝ я беше накарал, но знаеше, че няма да е справедливо. Да, отначало бе направила всичко възможно да разубеди баща си и дори бе отказала да замине. Но пък не можеше да го остави да тръгне сам. Затова бе напуснала работата си, бе скъсала с новото си гадже и бе потеглила с него.

— Баща ми бе назначен за посланик там и искаше да го придружа, затова заминах — отговори тя, като спести незначителните подробности.

— Ти искаше ли да заминеш?

Неуморните очи не се отделяха от нея. Ариана изпита чувството, че Яел може да вижда право в душата ѝ и просто трябваше да му каже истината.

— Не, не исках. Наскоро бях завършила колежа. Бях започнала работа, която харесвах. Излизах с мъж, с когото се забавлявах. Исках да си остана в Ню Йорк.

— Каза ли го на баща си? — попита той, като запали цигара и я загледа внимателно.

— Да, казах му.

— И той те накара да заминеш въпреки това?

Яел се опитваше да си състави мнение за отношенията между Ариана и баща ѝ, но тя не искаше да zlepоставя Робърт, най-малко сега. Никога не беше го обвинявала за случилото се. Не го направи и сега.

— Майка ми беше починала предишната година и той не искаше да заминава сам. Държеше да го придружа, затова го направих. Беше боледувал тежко и се нуждаеше от помощта ми. А и смяташе, че ще бъде забавно и за двамата ни. И наистина беше. Поне за известно време. Ходехме по приеми всяка вечер, запознах се с много интересни хора. Пък и щяхме да останем там само три години.

— Това е доста време — отбеляза Яел.

Говореше със силен френски акцент, но английският му беше отличен и разбираше абсолютно всичко.

— Сигурно ти се е струвало като цяла вечност.

— Така беше отначало, но се влюбих в Буенос Айрес след няколко месеца. И татко беше прав — беше възможност, която никога повече нямаше да ми се предостави.

— Възможност да бъдеш отвлечена и държана заложница три месеца? Дали подобна възможност си заслужава да се откажеш от работата и гаджето си в Ню Йорк? — сухо попита той и Ариана се стресна. — Върна ли се на работа? — продължи Яел и тя поклати глава отрицателно. — Защо не?

— Исках да се захвана с нещо различно след всичко, което стана. Например да помагам на бедните. Преди работех за модно списание, но сега това ми се вижда повърхностно и лекомислено.

— Защо? Вече не обичаш ли модата? — невинно попита той.

Искаше да проникне в съзнанието ѝ и досега се справяше добре. Яел огледа тоалета ѝ. Ариана носеше скъпи джинси, семпъл, но луксозен пуловер, обувки и чанта „Баленсиага“. Очевидно модата все още означаваше нещо за нея.

— Просто мисля, че е по-важно да помагаш на бедните — решително заяви тя.

— Кой ти каза това?

Яел искаше да узнае кой още бе в ума ѝ и преди да успее да се спре, тя отговори:

— Хорхе.

— И кой е Хорхе? — нежно попита той, като се наведе напред, за да угаси цигарата си.

Тя се поколеба, преди да отговори. Беше наясно, че той сигурно знае отговора, но искаше да го чуе от самата нея.

— Водачът на групата, която ме отвлича.

— А, да. Бунтовници, нали? — попита Яел и тя кимна.

— Защитникът на бедните, който обаче иска да получи двайсет милиона долара откуп. Знаеш ли, че е имал сметки в Швейцария? Някога споделял ли го е с теб?

Бяха се сдобили с тази информация чрез един от информаторите си след смъртта на Хорхе. Не беше потвърдена, но вероятно бе вярна.

— Не, не го е споделял с мен — отвърна тя с тъжен поглед.

Убежденията на Хорхе бяха толкова чисти, бе така изпълнен със съчувствие към бедните и враждебност към богатите.

— Наистина ли мислиш, че е давал пари на бедните? — попита Яел.

— Не знам. Казваше, че го прави, и му вярвах.

— Какво още ти каза?

Яел задаваше въпроси неуморно и бързо.

— Че ме обича — честно отговори тя. — Мисля, че наистина ме обичаше, независимо какви са били убежденията му. Имахме невероятна връзка. Никога не съм познавала човек като него.

— А сега? Той липсва ли ти?

Очите и гласът на Яел я караха да му каже всичко, дори и да не ѝ се искаше да го направи. Беше омагьосващ и тя се чувстваше хипнотизирана. Малко ѝ напомняше за Хорхе, но Яел искаше от нея единствено истината.

— Всеки ден — призна Ариана. — Мисля за него непрестанно. По-малко от преди, но все още мисля.

Яел не изглеждаше изненадан.

— Той даде ли ти нещо, което да вземеш със себе си? Негова дреха, важен за него символ или нещо, което е написал?

Тя кимна.

— Имам любовни писма от него в кутия, която той държеше на бюрото си. Даде ми я... точно преди... — тя едва се насили да изрече думите, — в нощта, когато нападнаха лагера и ме освободиха... той ми даде кутията малко преди да умре... В нея има и негови дневници. Пишеше в тях всяка вечер. Пазя любовните писма в тази кутия. Прибрах ги там, когато лагерът се подпали.

— Всеки ден ли четеш писмата?

Ариана поклати глава отрицателно.

— Преди го правех. Сега ги чета понякога нощем, когато той ми липсва и съм тъжна. Не мисля, че някога отново ще срещна човек като него.

— Надявам се да не срещнеш — меко отвърна Яел.

Не й го каза, но мразеше мъже като Хорхе, които промиваха мозъците на жертвите си до такава степен, че те вече не знаеха кои са.

— Четеш ли дневниците му?

— Не. Те са пълни с идеология и са твърде сложни за мен. Прегледах ги в началото. Прекалено са политически. Чета любовните писма, но не и дневниците. Но ги пазя.

— Къде е кутията сега? Донесе ли я в Париж?

Ариана носеше кутията навсякъде със себе си, откакто Хорхе й я беше дал.

— В шкаф в спалнята ми. На висок рафт.

— А ако някой ти я отнеме или я загубиш, ще се разстроиш ли?

Ариана го погледна паникьосано, уплашена, че той ще я накара да му даде кутията. Не би могла да го направи. Яел изобщо не възнамеряваше да настоява за нещо подобно. Работата им заедно едва започваше и той просто искаше да си изясни положението.

— Да — притеснено отговори тя. — Ще се разстроя.

— Тогава това ще бъде една от целите ни. Да спреш да четеш писмата му един ден. Не си длъжна да изкупуваш неговите грехове, като работиш с бедните и правиш каквото ти е наредил. Не му дължиш

абсолютно нищо. А и ако баща ти не беше платил откупа, той щеше да те убие — спокойно посочи Яел, но тя не му повярва.

— Той ме защитаваше от останалите мъже — бързо възрази тя.

— А кой мислиш им е давал заповедите? — протичко попита Яел. — Той е бил водач на групата. Искал е да вярваш, че те спасява от тях. Точно така си станала зависима от него — бил е единственият ти защитник в лагера. Тъкмо това те е объркало относно истинската му самоличност.

После ѝ зададе нов въпрос, на който знаеше отговора.

— Бяхте ли любовници?

Ариана кимна, после добави:

— Бях бременна с детето му. Изгубих го в нощта на нападението.

Тя все още наричаше спасението си „нападение“, защото за нея то бе също така ужасяващо като деня, в който я отвлякоха хората на Хорхе. Даже беше още по-страшно, защото бе извършено светкавично и умело и в резултат бе видяла Хорхе да умира. А и не знаеше кои са спасителите ѝ.

— Всичките му думи и действия са били предназначени да те объркат и да ти промият мозъка. Предполагам, че той е бил единственият, който ти е давал вода и те е хранил, освобождавал те е от оковите ти — каза Яел и Ариана кимна отново. — Правил е любов с теб, повтарял ти е, че те обича. И е извадил страхотен късмет, че си забременяла толкова бързо, това те е обвързало още повече с него. Знаем, че не ми вярваш, но той не те е обичал, Ариана. Използвал те е. Това е част от плана му, също като откупа. Искал е парите на баща ти и твоя мозък, и е получил и двете. Бил е умен човек. А ако беше останала с него, един ден щеше да те използва в бунта си срещу правителството. И все още те използва, щом искаш да работиш за бедните, за да му доставиш удоволствие, вместо да изграждаш кариерата, на която си се наслаждавала преди. Не му дължиш нищо. Той щеше да те убие, без да мигне, ако това му вършеше работа. Но си била по-полезна за него жива. И все още те контролира чрез писмата си. Искам да ми обещаеш, че ще ми казваш всеки път, когато ги четеш. Няма да те накажа или да ти се карам, но трябва да знам колко често ги четеш, за да мога да ти помогна.

— Мисля, че наистина ме обичаше — тъжно изтъкна тя.

— Довери ми се — кротко я посъветва Яел. — Той не е бил способен на любов. Бил е опасен човек. И си е играл опасни игрички с мозъка ти — добави той и я погледна напрегнато. — Искаш ли да се освободиш от него?

Ариана се поколеба за миг, после кимна.

— Дори това да означава да разбереш със сигурност, че не те е обичал?

Тя кимна отново и се просълзи.

— Била ли си влюбена в друг мъж някога?

Дори и да се беше влюбвала преди, то бе като невинна и наивна момичешка любов.

— Не и наистина. Излизах с младежи, които харесвах. И наистина започвах да изпитвам чувства към момчето, с което се виждах, преди да напусна Ню Йорк. В гимназията имах гадже за няколко месеца, също и през първата година в колежа. Но те бяха хлапаци. А Хорхе беше истински мъж с впечатляващ ум.

— Опасен, извратен и впечатляващ ум — поправи я Яел. — Ум, който унищожаваш хора. Щеше да те използва и да те захвърли, когато вече няма нужда от теб. Вероятно щеше да те убие, след като прибере откупа. Вече си знаела прекалено много. Щеше да си опасна за него. Просто си е играел с теб, Ариана. Не можеш да му посветиш остатъка от живота си. Трябва да се освободиш от него и от манипулациите му, ако искаш да имаш хубав живот. Един ден ще срещнеш мъж, когото ще обичаш. Не искаш Хорхе да те държи далеч от него завинаги. Трябва да оставиш случилото се зад себе си. Било е ужасен инцидент. Но си оцеляла. Не искаш да куцаш завинаги заради него.

— Точно затова съм тук — меко каза тя.

— Добре — кимна Яел, усмихна се и се изправи. — Значи знаем как трябва да действваме. Днес сложихме добро начало. Ще се видим утре.

Ариана се надигна и го последва към вратата. Внезапно осъзна, че бе мокра от пот и имаше чувството, че я е блъснал автобус. Беше останала при Яел три часа, но изобщо не забеляза как отлетя времето.

Тя излезе на дълга разходка из Булонския лес следобед и размишляваше върху всичко, което Яел ѝ каза. Все още ѝ бе трудно да приеме думите му за истина. Част от нея все още вярваше, че Хорхе я беше обичал. Приемаше съветите на психиатъра с разума, но не и със

сърцето си. Тя отиде до Лувъра, после се прибра пеша у дома. Сам Адамс ѝ звънна на мобифона.

— Как мина? — попита той.

— Трудно, но той беше много мил.

— Звучи добре — каза Сам с облекчение в гласа.

През годините бе научил, че Яел невинаги беше мил, но пък обикновено бе по-суров с мъжете, отколкото с жените. Може би защото беше французин. Сам се радваше, че не бе уплашил Ариана. Тя се нуждаеше от помощта му.

Вечерта, когато отвори шкафа в спалнята, Ариана видя кутията на последния рафт. Изпита огромно желание да я свали и отново да прочете писмата, но се въздържа. Искаше да каже на Яел на следващия ден, че не се е поддала на изкушението. Внезапно изпита желание да му достави удоволствие, което беше първата стъпка към оздравяването ѝ.

Тя си легна, без да вечеря, и спа дълбоко до другия ден. Събуди се навреме, за да се изкъпе, облече и да потегли към офиса на Яел. Този път той не ѝ се стори толкова страшен. Знаеше какво да очаква. Той ѝ описа когнитивно поведенческата терапия, която щяха да използват, като потупваше колената ѝ ритмично и я накара да затвори очи и да преживее отново деня, когато бе отвлечена. Тази техника се използваше понякога при хора, преживели изключително тежки травми. Ариана не искаше да си припомня миналото, но се доверяваше на Яел и се съгласи. Разказа му всичко със затворени очи. После той я накара да отвори очи и да го преживее отново. Тя се подчини и имаше чувството, че лети назад и мъжете, които я бяха отвлекли, се смаяват, докато тя отлиташе надалеч от тях. Днес изобщо не говориха за Хорхе, а само за бандитите, които я бяха отвлекли от колата. Тя се шашна, когато откри, че помни всеки от тях с пълни подробности. Все едно гледаше филм в главата си. Нужни ѝ бяха четири часа да предаде всичко това на Яел и ѝ стана зле, когато приключиха. Но полетът назад я впечатли, а и бандитите не изглеждаха толкова страшни отдалеч.

Но когато се прибра у дома следобед, тя повърна. Разказа на Яел за това на следващия ден. Използваха същата техника, за да се върнат във всеки ден от пленничеството ѝ. После и Хорхе се появи във филма, в ранните им дни заедно. Процесът беше дълъг и бавен, и в края на първите две седмици тя осъзна, че все още им предстоеше много

работа. Може би шест месеца или най-малко три, но идеята да се прибере у дома след шест седмици се изпари.

Ариана чете писмата на Хорхе два пъти през последните две седмици, винаги през нощите, когато се плашеше от спомените си, и искаше да се увери, че той я обичаше. Любовта му не бе страшна като преживяното, когато я спускаха в кутията всеки ден и я оставяха там под горещото слънце, докато той я спаси. Тя започна да разбира какво Яел бе искал да ѝ каже още в самото начало. Винаги Хорхе ѝ даваше вода и храна, водеше я до клозета и нареждаше да я извадят от задушавания ковчег, да свалят въжетата от краката и ръцете ѝ, и я водеше до реката да се изкъпе и поплува в хладната вода. Той беше единственият източник на облекчение в живота ѝ. Лесно бе да проумее защо си бе мислила, че я обичаше. Натъжи се, когато осъзна, че хитрите му манипулации са били предназначени да я накарат да му се довери. Но все още вярваше, че той искрено се бе влюбил в нея. Любовта му ѝ се бе струвала прекалено истинска, за да се съмнява в нея сега, и все още вярваше в нея. Яел не спореше по въпроса. Предстоеше им работа, а нещата вървяха достатъчно бързо. Ариана беше добър пациент, откровен и напълно честен с него, а също и умно момиче. Яел знаеше, че един ден щяха да постигнат целта си и тя щеше да се освободи от Хорхе. Беше убеден в това, а когато и Ариана се убедеше, щеше да се чуди как изобщо е вярвала на думите на изкусния измамник. Ала дотогава трябваше да проявят търпение.

10.

През първите три месеца, чак до началото на май, Ариана се виждаше с Яел всеки ден, пет пъти седмично. Говореха подробно за всеки ден от пленничеството ѝ, за впечатленията ѝ, за нещата, които бе чула, какво ѝ бяха причинили, какви бяха похитителите ѝ, за убийството на шофьора ѝ и защо се чувстваше отговорна за него, както и за смъртта на баща ѝ. Робърт бе настоявал да заминат за Аржентина, а тя го бе молила да не го правят. Въпреки това сега Ариана смяташе, че и неговата смърт е по нейна вина. Бе започнала да осъзнава как Хорхе я е манипулирал, контролирал и изкривил мисленето ѝ, но все още ѝ предстоеше много работа.

След празника на Първи май, Ден на труда във Франция, когато всички си разменяха момини сълзи, Яел я посъветва да идва при него три пъти седмично, за да напредват по-бавно и тя да има време и за други неща. Ариана често се чувстваше зле след сеансите им, особено когато той използваше когнитивната поведенческа терапия, която бе силно натоваарваща. Отначало тя се възпротиви на идеята да го посещава само три пъти седмично.

— Ще съм тук през следващите десет години, ако действаме толкова бавно — оплака се тя, като си даде сметка, че бе тук вече три месеца.

— Толкова лошо ли е? Защо бързаш да се върнеш?

Яел знаеше, че в Съединените щати не я очакваше много. Всъщност нищо, освен монахините в „Света Гертруда“ и празния апартамент на баща ѝ. Нямахме мъж, нито работа, а и все още не бе решила с какво иска да се занимава. Не се нуждаеше от пари, особено след смъртта на баща си, но можеше да се заеме с нещо значимо. Беше споменала на Яел, че още не е взела наследството си, защото изпитваше вина, още едно от внушенията на Хорхе, който мразеше богатите. Ариана не искаше да е една от „лос рикос“. А платеният от баща ѝ откуп дори не бе накърнил сериозно състоянието му. Робърт бе много богат човек и беше оставил всичките си пари на дъщеря си. Но Хорхе я бе накарал да се чувства виновна заради произхода си и тя още

не можеше да превъзмогне това. Яел се постара да ѝ обясни, че тревогите ѝ за бедните са достойни за възхищение, но ако отхвърляше парите на баща ѝ заради одобрението на Хорхе, значи го правеше по погрешната причина. Все пак той бе поискал двайсет милиона долара откуп. И кой знаеше за какво щеше да използва парите? Да помогне на бедните, както твърдеше, или да си напълни гушата? ЦРУ бе информирало Яел, че Хорхе е изпращал пари в Швейцария и е натрупал сериозно състояние там. Затова психиатърът често напомняше на Ариана този факт, за да развенчае претенциите на Хорхе за свята мисия.

— Мисля, че се нуждаеш от време да правиш и други неща. Да се порадваш на Париж, да се запознаеш с хора и да се сприятелиши с някои от тях, а не само да работиш с мен — каза Яел в отговор на изявеното ѝ желание да работи самоотвержено за бедните.

Ариана бе готова да пожертва всичко, за да изкупи греховете си и да води живот на мъченица.

— Хайде да не запълваме целия ти живот с изтриването на Хорхе — разумно я посъветва той. — Пък и не трябва да се отказваш от живота си, за да служиш на бедните. Не е зле да се позабавляваш с някои от нещата, които си вършила навремето. Иди на театър, на кино, на пазар.

Ариана изслуша напътствията му, но когато си тръгна, не бе убедена. Не се чувстваше готова да излезе навън в света. Плашеше се. Краят на лечението ѝ не се виждаше, но все пак се чувстваше по-добре. Не бе докосвала металната кутия и не бе чела писмата на Хорхе от три седмици. Но пък вечно държеше кутията наблизко, просто за всеки случай. Яел не възразяваше за това. Знаеше, че когато приключат, кутията ще изчезне. А дотогава на шега я наричаха бутилката ѝ под леглото.

Един ден Ариана излезе на приятна разходка. Забеляза голям магазин за домашни любимци и реши да го разгледа. Вътре я посрещна богат асортимент от гущери, плъхове, мишки, порове и дори птичета, имаше и цяла стена с клетки на тъжни кученца, които очакваха някой да ги вземе в дома си. Различни породи териери, пудели, няколко йоркита и един особено тъжен на вид френски булдог от женски пол. Продавачът обясни, че била изтърсакът в котилото и затова кучката е необичайно дребна. Тя имаше черно петно над едното

око и розово носле, а останалата ѝ козина беше бяла. Животното се вторачи напрегнато в Ариана и излая тихичко. Беше на осем седмици. Ариана попита дали може да подържи палето и в мига, когато продавачът го извади от клетката, то се втурна в краката ѝ, залая и се заигра весело. Младата жена го вдигна и мъничето облиза бузата ѝ. Животинчето беше невероятно сладко, но тя не искаше куче. Какво щеше да прави с него? Предстоеше ѝ сериозна работа с Яел, за да се излекува от преживяната травма. Макар че в палето нямаше нищо травматизиращо, беше само великолепно малко създание, което да обича.

— Благодаря ви много — каза тя на продавача, върна му кучето и излезе от магазина решително, горда от себе си, че не се поддаде на изкушението.

И на улицата чу лая на палето, но си тръгна. На следващия ден разказа за случката на Яел.

— Защо не я купи? — любопитно попита той. — Нарочно се лишаваш или наистина не искаш куче?

— Не знам — промълви тя замислено.

— Кучето може да е чудесна компания за теб — подхвърли психиатърът и погледна старата немска овчарка, която спеше в краката му.

Тя присъстваше на всеки сеанс и очевидно следваше господаря си навсякъде. Ариана си припомни колко много обичаха кучета французите.

— Ще трябва да я разхождам..., а и ако ми се случи нещо... — поде Ариана, после сподели истинската си тревога. — Ами ако някой ме нападне и отвлече, докато разхождам кучето?

Не ѝ беше лесно да признае страха си и Яел се зарадва, че го направи.

— Страхуваш ли се, че отново може да те отвлекат? — попита той и тя кимна с насълзени очи. — Това не е твърде вероятно, особено във Франция. Тук няма бандити по пътищата. Дори не мога да си спомня последния път, когато е станало отвличане.

Ариана бе наясно с това, но все пак се страхуваше.

— По-добре ли ще се чувстваш с телохранител? — сериозно попита Яел.

Предполагаше, че тя може да си позволи охрана, ако щеше да ѝ помогне да се чувства по-спокойна. А и бе нормално да се плаши след преживяното в Аржентина.

— Не, ще се чувствам глупаво — призна тя. — Предпочитам да излизам сама като другите хора.

— Но ти не си като тях. Била си отвлечена и държана в плен три месеца. Другите хора не са преживели подобно нещо. Нормално е да се страхуваш.

— Да, предполагам, че все още ме е страх.

Тя се почувства по-добре, когато призна това, и се замисли за кученцето. И още мислеше за него, когато си тръгна от офиса на Яел. Следобед се отби в магазина. Белият булдог беше още там и заподскача с радостен лай, когато я видя. Този път Ариана не устоя, дори не се и опита. Разговорът с Яел ѝ беше помогнал много. Купи всички необходими провизии, розова каишка с разноцветни камъчета и отнесе булдога у дома. Палето беше страхотно въодушевено и Ариана се заливаше от смях, докато се гонеха из апартамента и си играеха. На следваща сутрин не ѝ предстоеше посещение при Яел, той ѝ бе дал свободен ден, затова заведе кученцето на разходка. Беше още твърде малко, за да си играе с другите кучета, но когато Ариана го остави на тревата, то се втурна да тича щастливо, докато се изтощи. После се търколи по гръб и протегна лапи във въздуха. Беше невероятно сладко и хората наоколо му се усмихваха. Ариана реши да го нарече Лили и на другия ден я занесе в офиса на Яел. Старата немска овчарка само подуши гостенката и се оттегли. Лили спа в краката на господарката си през цялото време, а след сеанса Ариана я заведе в Тюйлери. Кученцето се оказа чудесна компания. Ариана дори имаше чувството, че се е сдобила с нова приятелка.

През следващите три месеца тя посещаваше Яел три пъти седмично и започна да се чувства значително по-добре. После той я изненада с новината, че заминавал на почивка за месец. Яел имаше платноходка в Южна Франция и планираше да плава с нея до Италия заедно със съпругата си, децата и още една двойка.

— Приключихме ли? — изненадано го попита Ариана.

Работеше с него вече шест месеца.

— Мислиш ли, че сме приключили? — подхвърли той многозначително, а тя поклати глава.

Металната кутия все още стоеше в шкафа, а тя бе чела писмата на Хорхе само преди няколко дни. Чудеше се дали някога щеше да превъзмогне тази си потребност. Но пък не бързаше да напусне Франция. Чувстваше се щастлива тук. Харесваше апартамента си, а няколко пъти дори нае кола и се разходи из провинцията, което бе сериозна стъпка за нея. Първия път очакваше да я отвлекат, но после престана да се страхува и шофираше спокойно. Навсякъде водеше Лили със себе си. Чувстваше се в по-голяма безопасност в колата, но пък трябваше да разхожда Лили в парка. Постепенно ставаше все по-смела и се насилваше да излиза редовно.

— Кога ще се върнеш? — попита тя психиатъра, нямаше представа какво ще прави в негово отсъствие.

Яел беше центърът на живота ѝ в Париж, макар че тя ходеше по музеи, изложби, търгове и пазар, редовно разхождаше кучето. Присъствието на Лили я правеше по-смела, макар че палето бе прекалено малко, за да я защити. Но пък ѝ създаваше илюзията за закрила.

— Ще се върна след един месец, в края на август. Тогава ще възобновим работата.

Цяла Франция щеше да е затворена през август, дори някои ресторанти и магазини.

— Кога мислиш, че ще приключим, Яел? — попита тя и гласът ѝ прозвуча обезкуражено.

— Когато онази кутия вече не е в шкафа или под леглото ти и не изпитваш нужда да четеш писмата.

Тя се чудеше колко ли време щеше да ѝ е нужно, за да постигне тази цел. Яел я уверяваше, че просто щеше да се случи някой ден, но никой от двамата не можеше да каже кога. Ариана мислеше за Хорхе много по-рядко, но влиянието му не бе изчезнало напълно. Все още се стремеше да е жената, която той обичаше. Или поне твърдеше, че обича.

Заминаването на Яел за цял месец накара Ариана да се запита дали да не направи същото. Нае кола и подкара към Южна Франция, като спираше на местата, които бе искала да посети. Разбира се, Лили беше с нея и спеше на предната седалка. Ариана отиде в Екс ан Прованс и Сен Пол де Ванс, стигна до Сен Тропе и прекара десет дни там, после подкара обратно към Париж. Пътуването ѝ отне три

седмици, като изпращаше картички от различни места на монахините в „Света Гертруда“. През последните три месеца им бе изпратила по имейла и доста снимки на Лили. Докато пътуваше, тя прочете и книгата за стокхолмския синдром, която Яел ѝ беше дал. А също и биография на Пати Хърст, която си купи лично. Пати също бе очарована от похитителите си. И двете книги ясно ѝ показаха какво се е случило с нея. Обясниха ѝ чувствата към Хорхе, любовта ѝ, зависимостта ѝ, създадена умело от него.

През септември тя възобнови работата си с Яел. Сега той я подтикваше повече, защото му беше казала, че няма търпение да свършат. Но дойде Коледа и още не бяха стигнали до сериозен резултат. И тогава тя осъзна, че забременяването ѝ бе още един от начините на Хорхе да я манипулира. Той се бе стремил да я притежава и да промие мозъка ѝ, а тя беше толкова отчаяна и уплашена, че се бе прилепила към него, копнеейки да повярва в любовта му. Беше изгубила всичко друго, майка ѝ бе починала предишната година, а после и баща ѝ, когато я отвлякоха.

— Готова ли си вече да се откажеш от кутията? — постави пред нея крайното предизвикателство Яел. — Може да е чудесен коледен подарък за самата теб. Би могла да я опаковаш елегантно и да я погребеш или изхвърлиш.

Но мисълта да заличи и последната си връзка с Хорхе я ужасяваше. Все още не бе готова да се откаже от илюзията за любовта му, нито от символа ѝ — писмата.

— Ами ако никой мъж вече не ме обича?

— На двайсет и пет с твоя външен вид, ум и чар, не ми се вижда вероятно — усмихна се Яел.

— Може би след Нова година — каза тя предпазливо, а той не настоя.

Трябваше сама да стигне до решението да изхвърли кутията.

По Коледа Яел отиде на ски за една седмица и чак през януари отново заговориха по темата. Ариана работеше с него почти дванайсет месеца. Годишнината от първата им среща щеше да е след няколко седмици и тя внезапно взе решение.

— Готова съм — заяви задъхано. — Мисля, че свършихме.

Вече не желаше Хорхе в живота си, нито дневниците, нито писмата му. Беше ѝ писнало да гледа кутията на рафта в шкафа.

Напомняше ѝ за най-ужасните дни в живота ѝ.

— Първата ни среща беше на втори февруари. Ще се отърва от кутията на този ден.

След като изрече това, Ариана се почувства учудващо самоуверена.

— И как ще го направиш? — поинтересува се Яел.

Сценарият трябваше да си е неин, това бе нейната победа да извоюва свободата си.

— Мисля да я заровя някъде. Може би, докато разхождам Лили. Ще го направим заедно.

— И ще оставиш съдържанието ѝ вътре?

Ариана се замисли и поклати глава отрицателно.

— По-добре да изгоря дневниците и писмата и да сложа пепелта в кутията. Ще е нещо като кремация.

Представи си как го извършва, а Яел кимна одобрително. Всеки човек трябваше да намери свободата си по свой собствен начин.

— Добре, значи на втори февруари. Искаш ли да дойда с теб?

— Не — отказа тя с тих глас. — Искам да го направя сама.

В известно отношение това бе да погребее Хорхе и любовта, която си беше мислила, че споделяха.

През нощта на първи февруари тя сложи пилотската кутия в металната мивка в кухнята, извади внимателно писмата и драсна кибритена клечка. Лили я наблюдаваше с интерес, сякаш разбираше, че прави нещо важно. Ръцете на Ариана затрепериха, когато краищата на листа покафеняха и писмото започна да се накъдря. Без да мисли, тя духна пламъците и ги изгаси. Внезапно видя горящото тяло на Хорхе под падналото дърво в нощта, когато я освободиха. Огънят бе прекалено символичен и ѝ напомняше твърде много за онази нощ. Тя опита отново с друго писмо, но пак загаси пламъците, също така бързо. Погледна дневниците, но те бяха прекалено дебели, за да горят. Бяха седем на брой, изписани с почерка на Хорхе, също като купчината писма. Зачуди се дали да звънне на Яел за съвет, но знаеше, че трябва да вземе решението сама.

— Е, какво мислиш? — попита тя Лили и кучето наклони глава на една страна.

В крайна сметка Ариана реши да не гори писмата. По-добре да ги остави в пилотската кутия заедно с дневниците и да зарови всичко в

парка на следващата сутрин, когато изведе Лили на разходка.

Намери малка лопатка в едно от кухненските чекмеджета и се помоли земята да е мека, за да изкопае достатъчно голяма дупка. И тогава всичко щеше да приключи. Погребваше Хорхе в Париж и го прогонваше от сърцето и ума си. Крайно време беше. Вече бе готова да продължи живота си.

Ариана се отпусна в леглото, но нямаше търпение да настъпи сутринта. Събуди се още преди зазоряване и надникна навън. Валеше силен сняг и това щеше да я затрудни да отиде в парка и да зарови кутията. Надяваше се времето да се промени. Трябваше да свърши работата точно в този ден. Беше символичен. Преди малко повече от две години израелските командоси я освободиха от плена ѝ и се навършваше година, откак Яел ѝ помагаше да си възвърне разума. Не искаше да чака повече. Крайно време беше.

Снегът се превърна в дъжд следобед и най-после спря към четири и половина. Навън бе още светло. Земята беше мокра, но тя сложи каишката на Лили и взе очуканата кутия в ръка. Носеше я със себе си от мига, когато Хорхе ѝ я повери. Бе му засвидетелствала много повече уважение, отколкото той заслужаваше. Хорхе не заслужаваше любовта и жертвоготовността ѝ, нито объркването ѝ след освобождението. Всъщност си беше заслужил само съдбата, която го сполетя накрая. Ариана вече бе убедена в това. Не се съмняваше и за миг. И нямаше търпение да се отърве от кутията с писмата и дневниците му. Струваше ѝ се, че проклетият метал почти изгаря ръката ѝ.

Тя потегли към „Багател“ с Лили, кутията и металната лопатка. Поразходиха се и тя откри разчистено място с храсти наоколо, където пръстта беше мека. Пусна каишката на Лили, тъй като знаеше, че тя щеше да остане близо до нея, и започна да копае. След дъжда бе много по-лесно, отколкото очакваше, и изкопа дупката бързо. Сложи кутията вътре и изрече кратка молитва за живота, който почти бе изгубила, но най-после си бе възвърнала. Затрупа кутията с влажна пръст и я отъпка. Така тя изчезна завинаги от живота ѝ. И остатъкът от него можеше да започне сега. Напълно променен, но може би по-добър след всичко, което беше преживяла. Тя постоя и погледа отъпканата пръст, гроба на пилотската кутия и съдържанието ѝ.

— Сбогом — тихо каза Ариана и си тръгна, хванала каишката на Лили.

Двете тичаха обратно до апартамента. Никога преди Ариана не се бе чувствала толкова свободна.

АРИАНА И МАРШЪЛ

11.

Когато Маршъл пристигна в Париж, валеше сняг. Той излезе на терасата на апартамента си и загледа гигантските снежинки, които се сипеха от небето. Гледката му напомни за вълшебна приказка и той си помисли, че никога не е виждал нещо толкова красиво. Разопакова багажа си и излезе на пазар. Купи си продукти за вечеря и бутилка червено вино. Реши да се поглези, за да отпразнува пристигането си в Париж. Снегът се превърна в дъжд, когато се върна в жилището. Стенли го гледаше тъжно. Искаше да излезе навън, но валеше като из ведро.

— Ще сключим сделка — каза Маршъл на кучето. — Задръж още малко и ще те заведа в парка веднага щом спре да вали.

Едрото куче изскимтя и се просна на пода, сякаш мрачно приемаше условието, но не го одобряваше. Час по-късно дъждът спря.

Маршъл не държеше на разходката, но трябваше да спази обещанието си. Облече си палтото и завърза вълнен шал. Беше постудено, отколкото във Вашингтон, но въздухът беше чист и свеж. Стенли също не хареса времето, но все пак се затича. Маршъл бе видял къде се намира паркът и се запъти натам. Забеляза красива руса жена пред себе си, която разхождаше малко бяло куче. Тя си купи билет на входа на парка и влезе вътре, стиснала кутия в ръка. В жената имаше нещо грациозно и загадъчно, което заинтригува Маршъл. Той влезе в парка след нея.

Макар да бяха на разстояние, Стенли се интересува от малкото бяло куче и се втурна подире му. Маршъл едва го удържа и го принуди да се разхождат бавно. Русата жена изчезна някъде напред, после той я видя отново, когато двамата със Стенли завиха по алеята. Бе се навела над нещо до храстите. Отначало Маршъл си помисли, че почиства след кучето си. Кутията бе оставена на земята, а кучето я наблюдаваше как копае дупка. После жената протегна ръка към кутията, метална и доста очукана. Маршъл се засрами, че я зяпа така напрегнато, но бе необичайно развълнуван. Жената беше красива, но лицето ѝ бе много тъжно, когато постави кутията в дупката. Видя я да затваря очи и да

изрича няколко безмълвни думи. Той и Стенли продължиха напред по алеята и подминаха жената. Маршъл обаче видя как лицето ѝ доби спокоен и щастлив вид, тя хвана каишката и двете с кучето се отдалечиха. Като че ли тъкмо се бе освободила от тежко бреме и той се зачуди какво ли имаше в кутията.

Маршъл бе обучен да наблюдава хората и да търси нещо необичайно и нещо в русата жена го накара да застане нащрек. Проследи я с поглед как излиза от парка, тичайки с кучето си. Лицето ѝ бе озарено от широка усмивка и тя сякаш летеше. Очевидно бе изпълнила мисията си и внезапно старите му инстинкти го накараха да се запита дали не беше извършила нещо незаконно и нередно. Не изглеждаше такъв тип, но човек никога не можеше да е сигурен. И на по-странни неща се беше натъквал. Кутията беше прекалено малка, за да крие труп, и той дори се засмя, че му е хрумнало такова подозрение. Може би погребваше домашен любимец, но в такъв случай тя не би се усмихвала. Очевидно бе по-щастлива при излизането си от парка, отколкото при идването си тук. Действията ѝ му се сториха странни и подозрителни, а и когато двамата със Стенли минаха отново покрай мястото, кучето го задърпа към храстите, където бе заровена кутията, сякаш и то бе усетило нещо. Все пак си беше хрътка.

— Спокойно, момче — предупреди го Маршъл.

Земята под краката му беше хлъзгава от дъжда, а равновесието му не бе добро като преди заради съсипаната ръка. Маршъл използваше дълга каишка, когато водеше Стенли в парка, и кучето вече се опитваше да разрови дупката. Копаеше трескаво и Маршъл се зачуди каква ли миризма излъчва кутията. Стенли го погледна, сякаш очакваше помощ от него.

— Не ме гледай, справяш се чудесно. Аз имам само една здрава ръка.

Кучето вече бе открило кутията и лаеше. Маршъл се запита дали Стенли бе усетил миризмата на жената и кучето ѝ, или нещо в съдържанието на кутията го тревожеше. Инстинктите му на ченге го правеха прекалено любопитен, за да устои на изкушението. Той се наведе и измъкна кутията. Беше стара пилотска кутия. Отвори я предпазливо, защото не знаеше какво може да има вътре. Оказа се, че е купчина писма, едно от които обгорено. Под писмата намери няколко малки тетрадки. Нямахте нищо притеснително — нито дрога, нито

останките на дребно животинче, само писма и тетрадки. Канеше се да върне кутията в дупката, когато любопитството му надделя. Запита се защо жената бе заровила писмата, вместо да ги изхвърли. Нещо необяснимо го привлече към находката. Избърса пръстта от кутията и отпъка земята, така че жената да не разбере за изчезването ѝ, ако някога се върне тук. После погледна Стенли засрамено.

— Знам, че е абсурдно, но съм пенсиониран агент. Какво да кажа? По рождение съм настроен подозрително. Вероятно са писма от свежърва ѝ, която мрази, или дневниците на четиринайсетгодишното ѝ дете.

Но пък красивата блондинка не изглеждаше достатъчно възрастна да има четиринайсетгодишно дете. По-скоро ставаше дума за гадже, на което бе ядосана. Но все пак старата и очукана пилотска кутия му се струваше странна. Имаше някаква загадка, или пък просто му се искаше да се натъкне на нещо интересно.

Маршъл се изправи, пъкна кутията под мишница, хвана каишката на Стенли и се отправи към изхода. Кучето го гледаше неодобрително и Маршъл му заговори като стар приятел.

— Не ме гледай така. Ти я изрови. Какво очакваше да направя?

Кучето подсмръкна и погледна настрани, после се втурна след някаква птичка.

Излязоха от парка след няколко минути. Маршъл имаше чувството, че носи сандъче със съкровище. Нямахше търпение да разбере защо жената бе заровила писмата. Вероятно отговорът бе повече от банален, но пък можеше и да се окаже интересен. Е, след като ги прочетеше, щеше да ги изхвърли. Не смяташе да рискува да ги зарови обратно и тя да го хване, ако случайно се върнеше в парка. Щеше да се освободи от тях по някакъв друг начин.

Остави кутията на кухненската маса, намокри парцал и я почисти. Меката пръст падна лесно. Маршъл отвори бутилка „Шато Марго“ и си сипа. Виното бе подарък за самия него да отпразнува пристигането си в Париж. Ухили се широко при мисълта, че сега си имаше и загадка, която да разреши. Почувства се като Шерлок Холмс, докато отнасяше металната кутия до коженото канапе. Отвори кутията и извади писмата. Прочете обгореното и с учудване осъзна, че бе написано на испански. Запита се дали блондинката е испанка. Пламенното писмо бе адресирано до „Ариана“ и подписано с „Хорхе“.

Очевидно любовта им бе страстна и силна. Нямахте и следа от проблеми или скандали. Хорхе описваше колко чудесни са устните, очите и тялото ѝ, докато се любеха. Беше малко неудобно да четете толкова интимно писмо, особено след като бе видял жената. Маршъл обаче забеляза, че нямаше дата. Обгорените краища го заинтригуваха. Може би тя бе започнала да го гори, а после си бе променила решението и вместо това бе заровила кутията.

Той отпи от виното и се облегна назад, за да прочете останалите писма и дневниците. Вече бе нощ, той седеше в топлия уютен апартамент, развълнуван от писанията на някакъв човек на име Хорхе. Знаеше само, че Ариана, която и да бе тя, независимо дали бе русата хубавица, или някоя друга, сигурно бе страхотна жена, щом бе вдъхновила подобни писма.

12.

Маршъл възнамеряваше да прочете само няколко от поне трийсетте писма, спретнато подредени едно върху друго. Но всички бяха изпълнени с толкова любов, страст и напрежение, че той просто не успя да спре. В полунощ вече ги бе изчел и се захвана с един от дневниците, който му се стори доста по-интересен. Писмата му напомняха твърде много на Ромео и Жулиета. Мъжът, който ги бе написал, обясняваше как те двамата трябвало да се слоят в една личност, опитваше се да убеди любимата си, че вече не би могла да съществува без скъпоценното му присъствие и би трябвало да изостави предишния си живот, за да е с него. Често ѝ го повтаряше. Според Маршъл всичките трийсет и две писма бяха написани за кратко време, а в тях ставаше дума и за детето, което тя носеше. Очевидно Ариана е била бременна, но каквото и да се бе случило между тях и каквито и лъжи да ѝ бе наприказвал Хорхе, за да я накара да го последва в нов живот, те не бяха свършили работа — тя погребва писмата в Париж и беше съвсем сама, когато го направи. Може би сега имаше съпруг или приятел и не искаше той да ги намери. Или пък Хорхе се бе оказал лош човек, въпреки нежните му думи. Всъщност доста от излиянията му звучаха идиотски на Маршъл, особено идеите му за сливане и как тя трябвало да зарече спомените за предишния си живот. Това бе прекалено откачено и вероятно и русата хубавица бе решила така.

Дневникът също бе написан на образован испански с елегантен почерк, на какъвто учеха в йезуитските училища, най-вече в Европа. Идеите на Хорхе звучаха също така крайни, както и романтичните му пориви. Говореше за нов ред и нов свят, където всичко, съществувало досега, трябваше да бъде унищожено. Бедните щяха да се надигнат и да завладеят света, а богатите да бъдат наказани и свалени от власт. Класическа революционна философия, предадена с прекалено много думи. Явно този тип обичаше да се слуша как говори. Май страдаше от месиански комплекс и искаше да управлява света, същевременно

мразеше диво висшите прослойки и всички богати. Маршъл погледна Стенли, когато откъсна поглед от писанията.

— Звучи като комунист — ухили му се Маршъл и отпи нова глътка от прочутото вино.

Кучето се търколи на пода и се направи на умряло. Маршъл възобнови четенето. Не знаеше в какъв ред са сложени дневниците, затова започна с най-горния. В него авторът пишеше за жената, която бяха отвлекли. С парите на баща ѝ щели да финансират движението си в продължение на години, което според Хорхе бе върховна ирония. Която и да беше жената, той я смяташе за страхотна плячка. Описваше как я държали в кутия, а следобед той я освобождавал от тясното зловещо пространство. Хвалеше се, че скоро ще е негова. Точно тази увереност накара Маршъл да прочете пасажа отново. Отвлечането и държането в кутия звучаха доста страшно. По-нататък Хорхе отново споменаваше жената, но този път вече я наричаше Ариана. Обясняваше колко е красива и как обичал да я гледа, докато се къпе в реката. Значи и в дневниците се говореше за нея. Маршъл се почувства неудобно. Почувства се като воайор, но пък долови в думите на Хорхе за Ариана насилие, власт, притежание и пълен контрол. Това го накара да настръхне. Този тип определено не му харесваше. След малко стигна до пасаж, в който се споменаваше, че хората му убили нейния шофьор. Маршъл се събуди напълно и осъзна, че прочетеното му напомня нещо. Не се сецаше какво точно, но части от дневника определено му звучаха познато.

Той се опита да довърши първия дневник, но заради часовата разлика и умората от пътуването заспа с него в ръка. На следващата сутрин, когато се събуди, слънцето огряваше стаята, а Стенли побутваше здравата му ръка. Минаваше десет сутринта.

— Добре, приятел, дай ми минута — изсумтя Маршъл и се надигна.

Наплиска лицето си, ухили се на дрехите, с които беше спал, нахлузи плетена шапка върху несресаната си коса и облече палтото си. Стенли го чакаше до вратата. Маршъл му сложи кайшката и двамата се спуснаха бързо по стълбите и се отправиха към парка. Маршъл купи билет за многократен достъп до парка и се затича по алеята с кучето. Веднага след като минаха зад завоя, видя Ариана, застанала близо до мястото, където бе заровила кутията. Носеше късо палто и червен шал.

Бялото ѝ кученце беше с нея. Маршъл се надяваше, че тя не е решила да си вземе кутията и да е открила, че липсва. Ариана не го видя, но по лицето му беше изписана вина. Стенли опъна каишката, за да се добере до бялото кученце.

— Хайде — спря го Маршъл и дръпна каишката.

Стенли го последва неохотно и минаха покрай жената. Тя не изглеждаше разстроена и скоро се отдалечи от мястото, където бе заровила кутията. Очевидно не знаеше, че е изчезнала. Маршъл забави крачка и я огледа. Дългата ѝ руса коса беше сплетена на плитка. Ариана май усети, че я наблюдава, обърна се и очите им се срещнаха, после тя продължи напред. В погледа ѝ не се четеше нищо. Изглеждаше разсеяна и явно не се заинтригува от Маршъл. След няколко минути тя и кучето ѝ излязоха от парка. Той потича със Стенли още известно време, после се прибраха у дома.

Маршъл се просна на канапето и отново се зачете в дневника. Свърши първия предобед, взе си душ, преоблече се, хапна и се захвана с втория. В него не намери нищо интересно, само откачени политически идеи, които го отегчиха. Но третият го разбуди напълно. В него Хорхе говореше за брат си Луис. Пишеше, че един ден той щял да стане президент и тогава щял да помогне на Хорхе да промени света. Според него Луис умно криел истинските си убеждения и мамел всички наоколо. Двамата братя просто изчакавали подходящото време. Хорхе обещал на брат си част от парите от откупа. Луис възнамерявал да закупи с тях оръжия от Боливия и Еквадор и да вложи остатъка в тайна сметка.

Маршъл се заразхожда неспокойно, докато четеше. Нямаше представа от коя южноамериканска страна бяха братята. Невъзможно бе да се разбере. В дневника ставаше дума за планини и гори, които можеха да се намират навсякъде, и за момент той се зачуди дали не беше Колумбия. И още по-силно му се прииска да узнае нещо повече за момичето. Предположи, че и тя беше от Южна Америка, и умираше да разбере коя е. Някакво шесто чувство му подсказваше, че е по-важна, отколкото му се стори, когато я видя в парка с кучето ѝ. Чете цял следобед и приключи с три от дневниците. Откачена история. Намираше се в Париж, а си остана в апартамента цял ден, за да мисли за непозната жена и да чете дневниците на любовника ѝ, който очевидно бе луд революционер. Маршъл се зачуди дали тя бе

пристигнала в Европа, за да купува оръжия, но пък в такъв случай защо бе заровила кутията с любовните му писма? Може би, за да не бъдат намерени, ако я арестуват. Момичето в парка изглеждаше изискано и невинно, но след години работа под прикритие той знаеше, че външният вид не означаваше нищо. Запита се къде ли живее Ариана. Очевидно някъде наблизко. Прочетеното през деня го държа буден почти цялата нощ. Той си направи омлет за вечеря и допи виното.

Ариана прекара деня много по-добре от него. След разходката в парка отиде да се види с Яел и го погледна победоносно в мига, когато влезе вътре.

— Направих го! — извика тя щастливо, като си свали палтото и го остави на стол.

Беше довела със себе си и Лили, която подуши немската овчарка, после скочи на канапето и се сви. Беше свикнала със сеансите им и през повечето време спеше в скута на Ариана.

— Вчера зарових кутията. Тъкмо преди стъмване. Готово. Свършено е. Вече нямам нужда от нея.

Ариана така и не бе прочела дневниците, тъй като скучните идеи в тях я отегчаваха. Бе задържала кутията заради любовните писма.

— Как се чувстваш?

— Като свободна жена. За първи път от две години. Най-последно съм свободна!

Беше положила много усилия да постигне това. Яел се усмихна доволно. Случаят ѝ не беше лесен. Ариана бе свестен човек с непоклатимо достойнство и бе толкова лоялна, че бе пазила спомените за Хорхе и вярата си, че той бе добър човек, макар това само да ѝ вредеше. Но най-последно се бе излекувала. Изглеждаше нов човек и агонията от изминалите две години се бе изпарила от лицето ѝ. Беше свободна и Яел се радваше за нея.

— Какво ще правиш сега? — попита той.

Тя още не беше решила, но бъдещето ѝ се струваше привлекателно. Досега просто не бе успявала да види, че има бъдеще, тъй като ѝ бе нужно доста време да прогони Хорхе от живота си.

— Ще се порадвам на Париж известно време — каза тя и добави, че тъкмо бе подновила договора за наем. — Може и да попътувам малко.

Искаше да отиде в Италия, макар още да се притесняваше да пътува сама, но пък смяташе, че в Италия е безопасно. Никога вече не би отишла в Южна Америка, но в Европа нямаше проблеми.

— Може да се опитам да се върна в модното списание или да си потърся работа в някое от големите списания, например „Вог“.

Не искаше да се прибира в Ню Йорк. Там не я очакваше нищо. Но пък беше едва на двайсет и пет и целият живот ѝ предстоеше. Хорхе най-последно беше изгубил влиянието си върху нея. Не заравянето на кутията я беше освободило. Свърши работата сама с помощта на Яел.

— Струва ми се, че имаш доста планове — подхвърли психиатърът, почувствал се горд с нея.

Тя бе работила усърдно, за да постигне целта си, и бе последвала съветите му.

— Приключихме ли? — предпазливо попита тя, уплашена да чуе отговора му.

Знаеше, че Яел ще ѝ липсва.

— Да, приключихме — тихо отговори той, запали цигара и я погледна.

Ариана беше много красиво момиче и чудесен човек. И един ден щеше да направи някой късметлия много щастлив. Надяваше се това да стане скоро. Не искаше да остава сама. Беше се привързал към нея по време на работата им и желаше само най-доброто за пациентката си.

— Ще ми липсваш — внезапно каза тя.

Яел беше центърът на живота ѝ в продължение на цяла година. И неин спасител. Никога нямаше да успее да се освободи от Хорхе без неговата помощ. Той спаси живота ѝ и тя изпитваше безкрайна благодарност към него.

— Дръж ме в течение, Ариана. Искам да знам с какво се занимаваш.

— Обещавам, че ще те информирам. Ще остана в Париж известно време. Може би до другото лято. Или по-дълго, ако си намеря работа.

Яел я прегърна на сбогуване. Мисълта, че никога вече няма да се върне тук, ѝ се стори адски странна. Беше посещавала Яел почти всеки ден цяла година и той знаеше всичко за живота ѝ.

Следобед, когато се прибра, тя звънна на Сам Адамс във Вашингтон. Той тъкмо влизаше в кабинета си и се изненада, когато чу гласа ѝ. Не бяха говорили цяла година.

— Всичко наред ли е? — загрижено попита той.

— Напълно. Обаждам се да ти благодаря. Тъкмо приключих целогодишната ни работа с Яел.

— Мили боже! Мислех, че сте свършили преди месеци. Още ли си в Париж?

— Да. Дипломирах се днес и затова се обаждам. Отне по-дълго, отколкото очаквахме.

— Как се чувстваш?

Ариана му се стори весела и щастлива и той се зарадва. Тя беше мило момиче и не заслужаваше кошмарите, които бе преживяла.

— Отлично — увери го тя, но не му каза, че е погребала кутията с писмата.

Това бе нещо между нея и Яел. Единствено важеше крайният резултат. Вече бе свободна. Духът на Хорхе вече не я тормозеше. Нямаше власт над нея. И най-после разбра колко лош човек бе той. Сега просто трябваше да продължи живота си. Вече не се чувстваше виновна дори за смъртта на баща си. Само тъжна.

— Кога се връщаш в Щатите?

— Не знам. Не още. Харесвам апартамента си. Взех си куче. Ще опитам да си намеря работа тук. Искам да попътувам из Европа.

Целият свят бе открит пред нея благодарение на трудно извоюваната свобода.

Сам изпита дълбоко уважение към смелостта и упоритостта ѝ. Знаеше, че Яел е суров наставник, но пък бе най-добрият в областта си. Сам не я попита дали се вижда с някого. Въпросът бе прекалено личен, а и подозираше, че все още е сама. Първо трябваше да прогони призрака на Хорхе. Очевидно Яел ѝ бе помогнал да се справи с това. Сам искрено се радваше за нея. Ариана бе млада и бе време да започне нов живот.

— Е, дръж ме в течение. И ми се обади, ако се върнеш в Щатите — заръча той, но се зачуди дали срещата с него, макар и само на чаша

кафе, нямаше да ѝ върне болезнените спомени.

Ариана изведе Лили на разходка надвечер. По това време Маршъл бе потънал в четвъртия дневник на Хорхе, в който той отново говореше за брат си. По думите му си личеше, че Луис е високопоставено правителствено лице, което играеше двойна игра и тайно симпатизираше на малката революционна армия на брат си. И явно бе положил доста усилия да им помогне да си създадат солидна финансова база. Хорхе намекваше, че серията отвличания бе идея на брат му. Също така изразяваше убедеността си, че Луис ще му помогне да свалят правителството, и този ден приближаваше.

Докато четеше, Маршъл се мъчеше да отгатне кой е Луис, но пък не знаеше дори за коя страна ставаше дума. А и Хорхе никога не споменаваше фамилни имена. Загадката подлудяваше Маршъл и той чете цяла нощ и продължи на следващия ден. Не беше възнамерявал да се занимава с подобни неща в Париж, но се пристрасти към четивото. Изпитваше дразнещото подозрение, че се бе натъкнал на нещо важно, но нямаше представа как да действа, нито на кого да се обади. Щеше да изглежда смахнат, ако обясни, че е изровил кутия с любовни писма и дневници, погребана в парк в Париж, от които е научил, че южноамериканско правителство може би предстои да бъде свалено. Не знаеше и кое точно. А твърде много правителства в Южна Америка си имаха сериозни проблеми. Тази мисъл го притесни толкова силно, че два дни по-късно, когато свърши и последния дневник и се убеди напълно, че е прав, той звънна на Бил Картър в АБН. Едно от нещата, които го плашеха най-много, бе, че в няколко от дневниците Хорхе споменаваше, че е разказал всичко на Ариана. И ако високопоставеният му брат бе наясно с това, тя бе изложена на сериозен риск. Хорхе му изглеждаше опасен човек. Беше един от онези странни светила с гениален мозък, които се побъркваха и минаваха на тъмната страна. Очевидно и брат му не беше по-добър, а и играеше изключително опасна двойна игра. А във всички дневници Хорхе твърдеше, че времето им приближавало.

Бил Картър се изненада и зарадва, когато чу гласа на Маршъл. Ужасно съжаляваше за случилото се с него. Маршъл бе невероятно добър агент. Бил нямаше представа какво той ще прави сега, освен да си прибира пенсията, а му предстоеше дълъг живот. Уви, страхотната му кариера завърши с куршум в лявата ръка. Разбира се, Маршъл

можеше да се захване с безброй неща, но страстта му бе работата под прикритие. А нямаше с какво да я замени.

— Къде си? — попита Бил.

— В Париж.

— Късметлия — подхвърли Бил, но и двамата знаеха, че не бе съвсем прав.

— Пристигнах преди четири дни. Знаем, че звучи откачено, но мисля, че се натъкнах на нещо.

— За бога, не ми казвай, че преследваш наркотърговци в Париж.

— Не, по-скоро революционери. Натъкнах се на едни дневници и не съм сигурен какво точно означават. На испански са и разполагам само с малки имена. Част от нещата ми звучат познато, но не знам защо. Авторът на дневниците е тип на име Хорхе. Има брат в правителството, който се казва Луис. И една жена е наред цялата бъркотия. Хорхе е влюбен в нея, а аз мисля, че я видях тук. Руса, синеока, на име Ариана. Разполагам с някои от малките парченца на мозайката, но не са достатъчно, за да я сглобя. Хорхе непрестанно говори за сваляне на правителството, което може и да е само мечта, но пък може и да не е. Проклет да съм, но не мога да разбера за коя страна става дума.

— Как, по дяволите, се замеси в това? — попита Бил, шашнат от думите на Маршъл.

— Не питай. Кучето ми изрови дневниците. Жената, която мисля, че е Ариана, тъкмо ги беше заровила. Всъщност не съм сигурен, че е тя, но е логично да е. Тези имена говорят ли ти нещо?

— Не — честно призна Бил. — Пиеш ли много след пристигането си там? — подкачи го той. — Сигурен ли си, че кучето ти не е изровило първия роман на жената? Звучи ми доста пресилено.

Но и двамата знаеха, че понякога ставаха такива съвпадения, а действителността бе много по-странна от измислицата.

— Би ли проверил тази история вместо мен? Знаем, че ти изглежда налудничаво, но според мен Хорхе е отвлякъл тази Ариана, а после се е влюбил в нея. Съгласен съм, че е смахнато. Но би ли звъннал в южноамериканското ни бюро да попиташ дали не са открили нещо подобно? Възможно е да е стара история и да е останала без развитие. Не знам откога са дневниците.

— Търгуват ли с наркотици?

— Не прочетох нищо такова, само революционни дрънканици. Обичайните дивотии за променяне на света и даване на властта в ръцете на бедните. Чували сме всичко това и преди, но понякога тези типове наистина успяват да осъществят идеите си, или поне да съсипят страшно много с опитите си.

Специалността на Маршъл не бяха революционерите, а наркотърговците, но понякога двете се припокриваха. В някои случаи дрогата осигуряваше необходимите на революционерите пари.

— Добре, но ако не търгуват с дрога, едва ли ще разполагаме с данни за тях. Тази история ми звучи като по-подходяща за ЦРУ. Дай ми малко време да помисля. Познавам един тип там, на когото се обаждам, когато възникнат проблеми. Понякога ме снабдява с полезна информация. Ще му съобщя за откритието ти и ще разбера дали знае нещо.

Затвориха, защото Бил трябваше да се справи с дребна криза в Чили. Техен агент там бе изчезнал на път към Боливия и Бил забрави за въпроса на Маршъл до следващия ден. Тогава звънна на Сам Адамс в ЦРУ. Сам беше извън службата, но му върна обаждането тъкмо когато Бил се канеше да си тръгне от работа. Беше изкарал тежък ден. Агентът в Боливия бе убит и цялата им операция се провали. Две години грижлива подготовка бяха отишли по дяволите, а един добър агент бе мъртъв.

— Съжалявам, че ти се обаждам толкова късно — извини се Сам. — Изкарах гаден ден.

— И аз така — каза Бил. — Загубихме добър агент в Боливия и две години работа се изпариха във въздуха.

— Е, какво има? — попита Сам.

Знаеше, че Бил нямаше да му се обади, освен ако не търсеше информация, която не можеше да си осигури чрез АБН.

— Имам един пенсиониран агент в Париж. Млад мъж на име Маршъл Евърет. Беше един от най-добрите ни агенти. Смята, че се е натъкнал на нещо интересно. Може да е само догадка или нещо, за което вие вече знаете, но той е доста притеснен. Умен тип е. Един от върховните ни агенти. Прекара шест години под прикритие в Еквадор и Колумбия. Дадохме му година отпуска, за да се възстанови, преди да го изпратим отново под прикритие, и го дадохме назаем на тайните служби. Простреляха зверски ръката му, докато защитаваше

президента и семейството му. Отнесе куршум заради дъщерята на Армстронг и това сложи край на страхотната му кариера. Сега е в Париж и твърди, че се е натъкнал на ценна информация. Но разполага само с малки имена. Хорхе, Луис и жена на име Ариана. Маршъл смята, че Хорхе е отвлякъл жената и се е влюбил в нея. Мисли, че я е видял в Париж. Момиче на около два-сет и пет, със сини очи, руса коса, висока към метър и седемдесет.

Сам въздъхна, когато чу историята.

— Стара новина — каза той. — Ако е същата Ариана. Стана в Аржентина, преди две години. Дъщерята на посланика ни в Аржентина, Робърт Грегъри, бе отвлечена от бунтовници на път към вилата им. Шофьорът ѝ беше убит. Англичаните и израелците ни помогнаха да нахлуем в лагера на бандитите, убиха Хорхе и освободиха момичето. Баща ѝ получи инфаркт и почина на следващия ден. Говорих с нея преди два-три дни. Тя тъкмо приключи работата си с психиатъра в Париж, при когото я изпратихме. Вероятно твоят човек е видял точно нея. В Париж е, но следата е стара. Откакто Хорхе умря, хората му не правят нищо. А като изключим факта, че отвлече Ариана за откуп, той никога не е бил особено важна личност. Струва ми се, че последователите му не вършат нищо без него. Не сме чували за тях от две години — увери го Сам. — Наистина убихме доста от хората му, когато нападнахме лагера.

— Очевидно Хорхе има брат в правителството. Казва се Луис и планира да го свали. Или поне е планирал да го направи преди две години — уточни Бил.

— Знаем за брата — отвърна Сам, без да се впечатли. — Имал крайно леви идеи като млад, но след това се успокоил и станал част от правителството. Според докладите ни двамата братя дори не си говорели, били отчуждени. Мога да проверя историята отново, но не вярвам братът да ни създаде проблеми.

— Може нещата да не са толкова спокойни, колкото мислиш — подчерта Бил. — Моят човек се безпокои, че жената е изложена на риск, ако братът реши, че тя знае нещо. А в дневниците си Хорхе твърди, че ѝ е разказал всичко — уведоми го той.

— Надявам се твоят човек да греши — изморено промърмори Сам. — Момичето преживя ужасни моменти, след като го освободихме. Бяха ѝ нужни две години, за да си възвърне здравия

разум. Хорхе я беше обработил страхотно. Тя страдаше от тежък стокхолмски синдром. Прекара цяла година в манастир, а после отиде при психиатър в Париж. Последното, от което се нуждае, е някой да разрови тази история или да я подплаши, че братът на Хорхе е по петите ѝ. Тя изчезна от погледите на обществото и пресата през последните две години, което ѝ се отрази добре. Само аз знаех къде се намира.

— Можеш ли да ми изпратиш нейна снимка, за да видим дали е същото момиче — помоли Бил. — Може и да не е тя. Възможно е жената в Париж да е намерила дневниците някъде в боклука — добави той с надежда.

— Разбира се — съгласи се Сам и се помоли наум Ариана да не е момичето, което бившият агент на АБН бе видял в Париж.

Дори братът на Хорхе да бе изпратил хора по следите ѝ, те нямаше как да узнаят, че тя се намира в Париж. Все пак бе живяла в пълно уединение през последните две години. Но пък Сам определено не искаше онези главорези да я намерят сега. Чувстваше се ужасно да ѝ каже, че животът ѝ е изложен на риск. А и все още нямаха потвърждение. Разполагаха само с подозренията на Маршъл.

— Веднага ще ти изпратя снимката ѝ. Наистина се надявам да не е тя. А ако е, ще се моля братът на Хорхе да не я открие. Няма причина хората му да са в Париж.

Но и двамата бяха наясно, че търговците на дрога и революционерите си имаха начини да открият издирваните от тях хора дори в другия край на света. Никога не забравяха лице или дълг. А Сам беше сигурен, че все още я виняха за смъртта на Хорхе, точно както самата тя се бе обвинявала.

След като затвориха, Сам внезапно се сети за кутията с любовни писма, която Ариана бе донесла със себе си от лагера и бе защитавала свирепо. Беше стара тенекиена кутия. Той самият я бе прегледал, но бе видял само писмата и си бе помислил, че не са интересни. Не беше забелязал дневниците под тях и пропускът му сега го разтревожи. Ако агентът в Париж я идентифицираше по снимката, Сам щеше да изиска дневниците незабавно и лично да ги прочете.

Той изпрати по имейла снимката на Ариана, а Бил веднага я препрати на Маршъл в Париж. Там минаваше полунощ, но Маршъл чу прозвънването на имейла. Отвори съобщението и се вторачи в

снимката. Младата жена беше много красива и без съмнение бе същата, която бе видял да заравя кутията с писмата и дневниците. Ариана Грегъри. Маршъл прочете всичко, което му бяха изпратили по случая, после звънна на мобифона на Бил.

— Тя е. Явно е преживяла кошмарни неща.

— Според връзката ми в ЦРУ е било истински кошмар — потвърди Бил. — Тъкмо е приключила лечението си при психиатър в Париж.

Маршъл си даде сметка, че жената бе заровила кутията като символично погребение, за да се отърве от последните физически доказателства за случилото се. Докладът, който тъкмо прочете, съобщаваше, че е била бременна от похитителя си и пометнала след освобождаването ѝ.

— Очевидно баща ѝ получил инфаркт и починал в деня, след като я освободили. Тя няма други близки. Били са ѝ нужни две години да се възстанови, което не е изненадващо. ЦРУ се притеснява за дневниците. Кой знае как са ги пропуснали в Буенос Айрес. Знаели за брата, но го смятат за почтен човек. Натъкнал си се на нещо, Маршъл. А ако братът я търси, жената може да е в голяма опасност.

Бил звънна на Сам веднага след като приключи разговора с Маршъл.

— Тя е твоето момиче — потвърди Бил.

— Мамка му, надявах се да не е, а да е само невъобразимо съвпадение, че някакъв непознат е намерил писмата ѝ. Не знам как не забелязах дневниците в Буенос Айрес. Ариана твърдеше, че там има само любовни писма, а и Хорхе вече бе мъртъв, както и хората в лагера му. Може би и тя не е знаела, че дневниците са в кутията. А и толкова се тревожех за нея и умиращия ѝ баща, че кутията с любовни писма ми се стори незначителен проблем. Оставихме я при Ариана в посолството. Тя сигурно не е подозирала, че и дневниците са там. Беше напълно побъркана тогава, бясна, задето убихме любимия ѝ, когото наричаше „свят човек“.

Бил кимна замислено. Положението бе доста гадно за всички замесени.

— Кой е братът? — попита той.

— Тип на име Муньос. Трети или четвърти по влияние в правителството. Хитрец. Може да нанесе страхотни щети, ако играе

двойна игра и подготвя преврат. Но все пак минаха две години от смъртта на Хорхе и нищо не се случи, така че може да са само празни приказки. Муньос се е отрекъл от брат си преди години, дори заяви, че изпитал облекчение от смъртта му, защото бил луд. Но пък може и двамата да са луди — разтревожено каза Сам. — Ще се заемем с проблема веднага и ще проверим с какво се е захванал Луис. Но не искам да плашим Ариана, докато не узнаем нещо конкретно. Твоят човек в Париж може ли да я държи под око, докато разберем какво става?

Никой не беше притеснявал Ариана през последните две години, а и никой в Аржентина нямаше как да узнае, че тя се намира в Париж, така че засега беше в безопасност. Но ако излезеше пред хорските погледи, можеше да се озове в сериозна опасност, а Сам не желаше да я плаши, преди да узнае какви са планове на Муньос.

— Евърет е пенсионер — напомни му Бил. — Но пък явно не си спомня това, след като стигна толкова далеч. Ще му кажа да я държи под око, но ще ѝ е нужна по-сериозна охрана, ако я издирват, защото рано или късно ще я открият.

Сам също беше наясно с това и не го отрече. Догади му се, когато си помисли за опасността, защото искрено харесваше Ариана.

— Просто му кажи да е нащрек. Ще ти се обадя веднага щом проверя Муньос и игричките му. Искам да прочета и дневниците, но засега чух достатъчно. Ще ти звънна, когато науча нещо.

Сам затвори, а Бил звънна на Маршъл и го помоли да държи Ариана под око от безопасно разстояние. Сам му беше обещал да му изпрати имейл с адреса ѝ, което и направи след по-малко от час.

Маршъл лежеше в леглото си и мислеше за нея, когато Бил му препрати адреса. Ариана живееше на една пресечка от него. Маршъл искрено я съжали. Ако братът на Хорхе я търсеше, напълно възможно бе да я намери и кошмарът да започне отново.

13.

Приключването на работата с Яел за Ариана бе като дипломиране. Внезапно светът се отвори пред нея. Излизаше по-свободно, ходеше по музеи и ресторанти, а за уикенда отпътува за Довил, където спечели петстотин евро в казиното. Не забеляза, че Маршъл я следеше, пък и нямаше причина да го подозира.

Сам проучваше Муньос чрез връзките си в Буенос Айрес, но не откри следа от революционна дейност. Той дори изглеждаше по-почтен и по-стабилен в правителството, отколкото преди две години. Сам се поуспокои, когато чу докладите, и сподели с Бил, че вече не се тревожи толкова, въпреки писанията в дневниците на Хорхе. Може би Луис само бе залъгвал брат си и се бе преструвал, че симпатизира на каузата му. Сам все още искаше да прочете дневниците, но му се струваше, че Хорхе бе хранил напразни илюзии по отношение на брат си. Маршъл бе обещал да направи копия на дневниците и да му ги изпрати, но засега бе зает с наблюдението над Ариана и не бе намерил време.

След уикенда в Довил Ариана подаде молба за работа във френския „Вог“. Отговориха ѝ, че в момента нямат свободни места, но я поканиха на страхотен прием в чест на новия дизайнер на „Диор“. Ариана не беше ходила на подобни събития от две години, но реши да отиде и си купи нова рокля. Притесняваше се, че няма кавалер, но не се отказа. Носеше великолепна червена рокля и снимката ѝ се появи в „Хералд Трибюн“ на следващия ден, придружена от кратка статия, която я разстрои. Представяха я като дъщеря на покойния американски посланик в Буенос Айрес и споменаваха, че преди две години била отвлечена от бунтовници в Аржентина и баща ѝ починал малко след освобождаването ѝ. Припомнянето на миналото бе нежелателно за нея, но цялата информация се съхраняваше в архивите на пресата и все някой ден щеше да изскочи наяве. Ариана изглеждаше невероятно красива на снимката. След като прочете статията, тя звънна на Яел и му се оплака, че репортерите са изровили старата история.

— Не можеш да попречиш на подобно нещо, Ариана. Пресата не забравя нищо, особено ако е шокиращо, трагично или сензационно.

А нейното отвличане отговаряше и на трите показателя.

— Предполагам, че си прав — тъжно се съгласи тя.

Статията върна лошите спомени в живота ѝ.

— Изглеждаш великолепно на снимката, така че ги прати по дяволите. Дай им нещо друго, за което да пишат — подкачи я той. — Впусни се в бурни купони тук и се забавлявай.

Ариана си бе купила новата рокля и бе отишла на приема точно за да се забавлява, но статията ѝ припомни неща, които искаше да забрави.

— Кутията е погребана, Ариана — напомни ѝ Яел.

Миналото бе мъртво и погребано и тя трябваше да забрави за него. Ариана вярваше, че е постигнала това, но сега отново се изправяше с проблема очи в очи. Не искаше всеки, с когото се запознае в Париж, да говори за отвличането ѝ. Споменът все още беше болезнен, макар вече да не бе влюбена в Хорхе.

— Просто се опитай да го забравиш и се забавлявай. Журналистите няма да пишат за това всеки път. Ще им писне.

— Надявам се да е така — смънка тя, но желанието ѝ да ходи по приеми се изпари.

Сам не се беше обаждал на Яел, за да сподели тревогите си за брата на Хорхе. Бяха проучили Муньос грижливо и май нямаше за какво да се притесняват. А и временната задача на Маршъл да наблюдава Ариана изглеждаше достатъчно добра предпазна мярка.

Времето се затопляше. Беше март и човек имаше чувството, че пролетта е зад ъгъла. Това оправи настроението на Ариана след прочитането на статията. Докато двете с Лили се разхождаха из парка, тя забеляза един мъж, когото беше виждала и преди. Той разхождаше блъдхаунд, който преследваше пауните в „Багател“. Изглеждаше ѝ погълнат от кучето си, когато тя мина покрай него.

Маршъл се притесни ужасно, когато видя снимката на Ариана в сутрешния вестник. Подобно нещо можеше да се озове в интернет и къде ли не по света. Баща ѝ бе важен бизнесмен навремето, а тя бе наследила цялото му състояние. Това не се споменаваше в статията, но Маршъл се досети, тъй като в доклада на ЦРУ пишеше, че била единственото дете на посланика. Статията съобщаваше за отвличането ѝ в Аржентина и снимката щеше да обиколи целия свят и да припомни историята, случила се преди две години. Според Маршъл това бе

много рисковано, ако братът на Хорхе се интересуваше от Ариана. Без да го осъзнава, а и без да се опитва, тя бе успяла да изчезне за две години, тъй като бе избягвала пресата и бе живяла в уединение. Но сега, благодарение на уменията на Яел, тя отново се появяваше в света. И това тревожеше Маршъл. Статията съобщаваше, че Ариана живее в Париж от година, информация, която хората от „Вог“ бяха споделили с репортера. Маршъл можеше единствено да се надява, че никоя от телевизиите не се бе заинтересувала от този факт. И макар Сам да бе казал, че след безинтересния доклад за Луис Муньос вече не се плашеше толкова от него, той все пак искаше Маршъл да продължи да наблюдава Ариана, докато всички сведения бъдат потвърдени.

Така че той следваше Ариана всеки ден в парка, където разхождаха кучетата си, а тя никога не го забелязваше и не се притесняваше. От всичко, което му бяха разказали за нея, той имаше чувството, че я познава. И все още държеше пилотската кутия с писмата и дневниците в апартамента си. Трябваше да пази информацията за Сам, докато успееше да му направи копия, макар агентът да го бе уверил, че не бърза. Маршъл следваше Ариана отдалеч, където и да ходеше по цял ден, което обикновено бе разходка покрай Сена, посещение в музей или просто пазаруване. Въпреки че се чувстваше по-свободна сега, тя все още водеше затворен живот и не излизаше вечер след приема на „Диор“. Статията във вестника я бе притеснила. Маршъл се прибираше в апартамента си, след като се увереше, че тя няма да излиза повече. Ариана никога не излизаше да вечеря навън, очевидно нямаше приятели в Париж и не се виждаше с никого.

Минаха няколко дни, през които тя не си показва носа, и Маршъл се зачуди дали не е болна, особено след като видя портиера да разхожда кучето ѝ. Бившият агент бе напълно погълнат от мислите и тревогите си по нея. Това изглеждаше странно дори за самия него. Беше планирал да посети Венеция и Флоренция за няколко дни, но отмени пътуването. Нямаше да остави Ариана сама, докато Сам Адамс от Вашингтон не му съобщеше, че е в пълна безопасност. Беше му приятно да ѝ помага, макар тя дори да не подозираше за съществуването му. С тази задача той отново се почувства полезен. Нае кола, за да може да я следва, ако тръгнеше нанякъде, но засега тя се движеше пеша или с метрото през деня и разхождаше кучето си.

Маршъл обмисляше странната мисия, с която бе натоварен през последните две седмици, докато разхождаше Стенли по същото време, когато и Ариана извеждаше кучето си. Забеляза някакъв мъж да я наблюдава от пейка в парка, а после да я следва отдалеч, когато тя си тръгна. За Маршъл това изглеждаше подозрително, затова тръгна по петите им заедно със Стенли. Видя Ариана да влиза в кооперацията си на авеню „Фош“. Тя не забеляза преследвача си, така както не бе обърнала никакво внимание и на Маршъл през изминалите седмици. Мъжът остана пред входа ѝ известно време, после се качи в кола и изчезна. По гърба на Маршъл пропълзя ледена тръпка. Каза си, че това вероятно е просто съвпадение, но за всеки случай започна да я наблюдава по-внимателно, понякога се мотаеше пред кооперацията ѝ, все едно чакаше някого или седеше в колата си. Няколко дни по-късно забеляза друг тип, който я следеше, а после видя и двамата мъже в кола пред дома ѝ. Но по нищо не личеше Ариана да е забелязала, че я наблюдават. След четвъртия път той звънна на Бил Картър.

— Знам, че звучи като стар перко — извини се той, — но става нещо, независимо какво твърди Адамс. Двама различни мъже я следяха в парка и я наблюдаваха от кола пред дома ѝ. Накарай Сам да я предупреди. Мисля, че тя трябва да знае. Ако някой от тези типове се вмъкне в кооперацията ѝ, тя може да му отвори вратата на жилището си.

Маршъл бе наясно, че ако някой бе решил да нападне или отвлече Ариана, той не би могъл да направи нищо. Беше сам и невъоръжен.

— Тя е красиво момиче — изтъкна Бил. — Може да са просто свалячи, които я харесват.

Надяваше се догадката да е вярна, но фактът, че Маршъл се тревожеше, притесни и него. Бившият му агент притежаваше почти непогрешим инстинкт, както бе доказвал много пъти преди.

— Не са свалячи. Изглеждат сурови копелета. И определено я следят. Кажи на Сам да ѝ се обади.

От уважение към Маршъл Бил звънна на Сам следобед и му предаде думите на агента си. Макар да се надяваше, че младият пенсионер грешеше и само свръхразвитият му инстинкт го караше да е постоянно нащрек, той го уважаваше достатъчно, за да изпълни молбата му.

Сам обаче не прие мнението на Маршъл. След успокояващите доклади за брата на Хорхе не смяташе, че Луис е по петите на момичето. Може пък някой друг да я следеше.

— Ако ѝ се обадя, ще ѝ изкарам акъла от страх, а следенето ѝ може въобще да не е свързано с Хорхе, брат му или отвличането. По света има безброй лоши хора, тя е богато момиче и бездруго трябва да внимава. А ако е нещо съвсем незначително и я уплаша, това ще я върне две години назад.

Но от друга страна, бе наясно, че ако не ѝ кажеше и ѝ се случеше нещо, никога нямаше да си прости.

— Просто помоли твоя човек да остане около нея, докато всичко се изясни — каза Сам. — Ще изчакам още няколко дни, преди да ѝ се обадя. Той ще може ли да ми изпрати снимки на двамата мъже? Ще ги проуча веднага.

Бил звънна на Маршъл и му предаде думите на Сам и молбата му за снимките.

— Не разполагам с добро техническо оборудване — извини се Маршъл. — Вън от бизнеса съм. Но мога да направя снимки с телефона си.

Следобед той мина покрай дома на Ариана и засне един от типове, който спеше в колата си. Снима другия на следващата сутрин, докато седеше на пейка и се преструваше, че чете вестник, но всъщност наблюдаваше момичето. Изпрати снимките на Бил и той незабавно ги предаде на Сам, който му звънна на другия ден.

— Твоят човек се е натъкнал на нещо, макар да не знам на какво. Съмнявам се, че има нещо общо с Хорхе или брат му. Единият тип е от Чили, а другият — от Панама. И двамата са дребни наемници, лежали в затвора заради различни провинения, най-вече търговия с наркотици, фалшифицирани чекове и проституция. Няма връзки с правителството на Аржентина или с някого там. Някой трябва да ги е наел, но проклет да съм, ако знам кой. И все още не искам да я плаша. Кажи на човека си да продължи да я наблюдава. Изглежда ми доста умен, след като е разкрил всичко, докато е разхождал кучето си.

— Умен е — потвърди Бил. — Беше един от най-добрите ни агенти.

После звънна на Маршъл и му предаде думите на Сам.

— Този да не е луд? — избухна Маршъл. — Какво чака? Някой отново да я отвлече? Аз дори не я познавам. Не мога да я пазя като телохранител. Ще си помисли, че замислям нещо и ще накара да ме арестуват. Той трябва да ѝ обясни какво става.

— Той не знае какво става, нито пък ти — предупреди го Бил. — Тези типове може просто да искат да ѝ откраднат чантата.

— Това са пълни глупости и го знаеш. Преди две години е била отвлечена от бунтовници, чийто водач има високопоставен брат в правителството на Аржентина. Ако братът си мисли, че Ариана знае нещо, което може да го zlepостави по някакъв начин, ще се опита да я неутрализира. А тя тъкмо излезе на бял свят след две години укриване. Ако аз ѝ кажа, че я следят двама мъже, ще реши, че съм луд.

Маршъл определено се притесни, когато на следващия ден видя други двама мъже в кола. Подозрителните типове вече бяха четирима и инстинктът на Маршъл го предупреждаваше, че се готвят да предприемат нещо. Двама я проследиха от парка до дома ѝ, а другите седяха пред кооперацията в кола с работещ двигател.

Маршъл видя как Ариана се насочи право към тях, облечена в шорти, тениска и сандали в топлия майски ден. Двама от мъжете си кимнаха. Маршъл я настигна с четири огромни крачки и блокира пътя ѝ с широка усмивка, преструвайки се, че я поздравява като стар приятел. Хвана я за ръка и я повлече по улицата, докато ѝ говореше тихо.

— Ариана, моля те, довери ми се. Аз съм от АБН. Четирима южноамериканци са по петите ти в момента. Възможно е да имат нещо общо с брата на Хорхе, ако той те издирва. Искам да се качиш в колата ми и да потеглиш с мен.

Ариана се ококори и го погледна паникьосано. Не знаеше дали да му повярва. Маршъл продължи да се усмихва и да я води надолу по улицата. Типовете останаха да я чакат пред дома ѝ, сигурни, че тя ще се върне всеки момент. Колата на Маршъл бе паркирана наблизо и за щастие, той носеше ключовете в джоба си.

— Качвай се — бързо нареди той с надеждата тя да не се поколебае.

Не мислеше, че четиримата мъже ще я сграбчат, докато с нея имаше и друг човек, но ако го застреляха, можеха да я отвлечат

веднага. Преследвачите бяха започнали да се придвижват към тях, бавно, но решително, и щяха да ги стигнат след минута.

— Не поглеждай назад. Влизай вътре и ми се усмихни.

Ариана не знаеше защо повярва на Маршъл, но въпреки страха си го направи. Думите му ѝ прозвучаха прекалено истински. Грабна Лили и скочи в колата. Стенли се метна отзад и Маршъл седна зад волана бързо, заключи вратите и потегли в мига, когато двама от южноамериканците се доближиха до колата. Подкара, преди типовете да успеят да реагират или да ги спрат. Но пък те бяха уверени, че Ариана по-късно щеше да се върне. Предполагаха, че просто бе отишла да хапне някъде с приятел.

Маршъл се обърна към нея, когато се отдалечиха и завиха зад ъгъла. Тя беше мъртворешки бледа и трепереше, стиснала кучето в скута си.

— Съжалявам, че те уплаших. Казвам се Маршъл Евърет. Пенсиониран агент от АБН. Онези типове те наблюдават от седмици. Бяха двама, но вчера дойдоха още двама и според мен се канеха да те нападнат. Съобщих на ЦРУ чрез моята агенция. Те знаят кои са, поне двама от мъжете, но не са наясно кой ги е наел. Ако знаеш нещо за брата на Хорхе, възможно е той да е по петите ти. Ако е така, нужни са му били две години да те открие.

Маршъл забеляза, че Ариана трепереше неудържимо. Тя погледна нервно Стенли и притисна Лили към себе си.

— Кучето ми няма да я ухапе — успокой я той.

— Къде ме водиш? — попита тя задавено. — Не знам нищо за Луис, освен че е важен човек в правителството и се е канел да го свали заедно с Хорхе. Но дори не знам фамилието им име. Хорхе така и не ми го каза. Само спомена, че брат му е двоен агент и действа в името на народа.

— А междувременно са те отвлекли — процеди Маршъл през зъби.

След няколко остри завоя се качи на околоръстното шосе и оттам на магистралата към летището, макар да нямаше представа защо кара натам. Просто искаше да отдалечи Ариана колкото е възможно повече от типовете на авеню „Фош“.

За миг тя изтръпна при мисълта, че може би Маршъл я отвличаше, а не южноамериканците, които той твърдеше, че са по

петите ѝ. Ала нещо в историята му ѝ прозвуча съвсем истинско. Не знаеше вече на кого да вярва и лошите спомени от последните две години прелетяха през главата ѝ. Все пак Маршъл определено ѝ вдъхваше доверие. Изобщо не приличаше на Хорхе.

— Не знам къде те водя — честно призна той. — Ще ми се да е някое безопасно място.

Маршъл се надяваше да спази това обещание и затова звънна на Бил Картър, както да успокои момичето, така и да съобщи на бившия си шеф за случилото се. Гласовата поща на Бил се включи веднага и се чу гласът му, който ги помоли да оставят съобщение на старши специален агент Бил Картър от АБН. Това би трябвало да вдъхне увереност на Ариана, макар че, от друга страна, съобщението можеше да е фалшиво.

Тя се бе уплашила прекалено много, за да се възпротиви, когато ѝ каза, че е в опасност, и настоя да тръгне с него. Страхуваше се от Маршъл, макар да го позна, беше го виждала с кучето му в парка. И ето че бе в колата му, без да знае къде отиват. А според признанието му той също не знаеше. Маршъл остави съобщение на Бил, че Ариана Грегъри е в колата с него, тъй като четирима мъже бяха тръгнали към нея пред дома ѝ. Помоли Бил да му звънне незабавно, защото положението беше сериозно, както и да се обади на Сам Адамс и да го уведоми за положението.

При споменаването на агента от ЦРУ Ариана видимо се отпусна. Това я увери, че Маршъл наистина бе този, за когото се представяше. Но в такъв случай истински бяха и мъжете, които я преследваха, и тя се завъртя към Маршъл с ужас в очите.

— Защо ме търсят? — попита с треперещ глас.

— Не знам, но те следят от седмици. Докладвах за тях веднага щом ги забелязах. Съобщих на бившия ми шеф в АБН, а той звънна на Сам Адамс.

Маршъл не спомена, че първо се беше обадил на Бил заради прочетените дневници. Не искаше Ариана да научи, че ги беше изровил, след като я видя да ги погребва тържествено.

— Защо Сам не ми е казал? — уплашено и объркано попита тя.

Ариана изпита чувството, че преживяваше кошмарно дежавю.

— Защото не е знаел какво става и кой стои зад всичко. Споделил с шефа ми, че не иска да ти изкарва акъла без причина. Неприятно ми е

да те плаша, но според мен има сериозна причина.

По бузите на Ариана потекоха сълзи. Тя продължаваше да трепери, лицето ѝ се сгърчи, сякаш щеше да повърне. Внезапно ѝ се стори, че се бе върнала две години назад във времето. Беше вярвала, че кошмарът е приключил, мъртъв и погребан, но сега отново го преживяваше.

— Мислех, че всичко е свършено — нещастно промълви тя и Маршъл изпита искрено съчувствие към нея.

— И всички останали мислеха така. Предполагам, че снимката ти във вестника се е появила и в интернет, така са разбрали къде да те намерят. Но ще открием какво точно става и кой стои зад него — увери я той.

Внезапно му хрумна идея и той набра друг номер на телефона си. Ариана забеляза, че шофираше с една ръка. Мъж със силен шотландски акцент отговори незабавно от другата страна.

— Макдоналд. Скотланд Ярд.

Гласът прозвуча заплашително официално.

— Мак? Маршъл Евърет се обажда. Имам нужда от услуга.

— Не пак ти — изстена мъжът. — Последния път, когато те видях, едва не ме арестуваха в Панама. Как си, по дяволите, момче? Пазиш ли се от неприятности? Къде си, между другото? Не е лесно човек да те държи под око.

Бяха изминали почти четири години от последната им среща и много неща се бяха променили, но Мак не знаеше за тях.

— В Париж съм. С една приятелка. Имаш ли място за двама гости?

— Не ви ли плащат прилични заплати? Не можеш ли да заведеш дамата си на хотел?

— Прекалено съм стиснат, за да плащам за хотел. Ще се настаня на канапето ти, ако имаш такова.

— И ще ми оставиш дамата си? Симпатията си ти — изсумтя Мак.

Ариана се усмихна въпреки страха си. Шотландецът изглеждаше готин тип, а и подсилваше надеждността на Маршъл. Думите „Скотланд Ярд“ бяха свършили чудесна работа. Освен ако и Мак не бе част от кръга на заговорниците, но не ѝ изглеждаше твърде вероятно. Колкото и да беше уплашена, вече вярваше на Маршъл. Беше много

убедителен, а и погледът му ѝ бе казал, че ако не го последва в колата, щеше да се случи нещо ужасно. Той я беше спасил.

— Кога идвате? — попита Джеф Макдоналд.

Той ръководеше дирекцията за специални престъпления в лондонската полиция, отдел, който разследваше международната организирана престъпност. Двамата се запознаха, когато Джеф пристигна за специален тренировъчен клас в академията на ФБР в Куонтико, където Маршъл завършваше обучението си за АБН. През годините работиха заедно по няколко случая и станаха добри приятели.

— Ще бъдем при теб след около пет часа. Искане да те изненадаме. Тъкмо потегляме от Париж — каза Маршъл, като се опита гласът му да прозвучи небрежно, макар да се чувстваше доста неспокоен.

— Все още ли си под прикритие?

— В момента, да. В истинския живот, не. Ще разбереш защо, когато пристигна.

— Това е благословия за онези копелета в Южна Америка, на които прецака бизнеса. Изненадан съм, че не са те убили досега.

— Опитана се — засмя се Маршъл. — Слушай, Мак, не казвай на никого, че идвам. Дори и на госпожата.

— А, изневеряваш на жена си, а? Надявам се, че не съм на говорител — засмя се той гръмовно и Ариана неволно се присъедини към смеха.

— На говорител си и все още нямам жена. Никоя не ме иска.

— Звучи логично. На каква отрова си тези дни? Текила или скоч? Ще отскоча до магазина да купя нещо, преди да пристигнеш.

— Работя, Мак — отвърна Маршъл.

Не искаше да се представи като любител на алкохола пред Ариана. Макар че двамата с Джеф бяха лудували страховито навремето, когато приключеха някой случай.

— Да, вероятна история. Особено в присъствието на жена. И тя ли е агентка?

— Не. Ще ти обясня, когато пристигнем. Ще ти звънна от Лондон и тогава можеш да ми дадеш адреса.

— Приятно шофиране. Дръж си и двете ръце на волана, момко. И очите право в пътя.

Мак се засмя на собствената си шега, после затвори, а Маршъл погледна Ариана с извинение.

— Съжалявам, той е малко грубичък, но иначе е прекрасен човек. Работихме заедно навремето. Бих му поверил живота си. Всъщност съм го правил неведнъж — ухили се Маршъл.

Докато шофираше, той осъзна колко му липсваше работата. Адреналинът пулсираше в кръвта му, мисълта му се връщаше към четиримата мъже на авеню „Фош“, които едва не бяха отвлекли Ариана за втори път.

— Не можем да се върнем, докато не узнаем кои са тези хора и какво искат. По-разумно е да сме далеч от Париж, докато Сам ни снабди с информация — каза той сериозно и тя кимна.

Не искаше да е близо до бандитите и беше благодарна, че Маршъл я закриля.

— Можем да останем при Мак, докато момчетата от ЦРУ разберат какво става. Онези типове ще очакват да се върнеш след няколко часа. Няма да се сетят, че си изчезнала за известно време. Вероятно ще решат, че си останала да спиш при мен. Но утре вече ще загреят, че нещо не е наред. Държиш ли нещо важно в апартамента си?

Тя поклати глава отрицателно, а Стенли положи огромната си глава на облегалката и подуши Лили, която го облиза по носа.

— Има ли нещо, което те не би трябвало да намерят? Нещо, което те свързва с Хорхе или брат му?

— Не. Отървах се от всичко преди време.

Маршъл едва се сдържа да не каже: „Да, знам. Сега тези неща са у мен“.

— Откъде знаеше какво става? — попита тя.

Ако казаното от него бе вярно, а тя определено започваше да мисли така, значи отново беше в опасност.

— Видях, че те наблюдават. Отначало бяха само двама. Редуваха се да те следят в парка. Звъннах на шефа ми в АБН, а той научи останалото от Сам Адамс в ЦРУ. Изпратих му твоя снимка по имейла.

Обяснението беше същото с бели конци, но тя бе прекалено разстроена, за да го осъзнае. В мозъка ѝ цареше пълна бъркотия. Потръпна, когато си помисли какво щеше да стане, ако Маршъл не беше забелязал мъжете. Вече щеше да е отнесена с качулка на главата, напъхана в багажника на колата им. А можеше дори да я убият. Ариана

се зачуди дали я бяха търсили през цялото време, или снимката в „Хералд Трибюн“ бе виновна.

Пътуваха безмълвно няколко часа и стигнаха до тунела близо до Кале. Маршъл се обади да резервира място и пристигнаха половин час преди тръгването на влака. Той качи колата на платформата и решиха да останат в нея. Не му се искаше Ариана да се мотае наоколо, в случай че южноамериканците бяха повече от четирима и бяха успели да ги проследят. Не мислеше така и бе наблюдавал пътя внимателно, но предпочиташе да прояви предпазливост. Държеше да я закара до Лондон без проблеми. Радваше се, че винаги носеше паспорта си в джоба, а Ариана каза, че нейният бил в чантата ѝ. Винаги го носеше със себе си в чужбина като лична карта. Маршъл възнамеряваше да каже, че и двете кучета бяха обслужващи, ако някой ги попиташе, а и още пазеше старата си карта на старши специален агент от АБН.

Прекосиха канала за трийсет и пет минути и напуснаха влака във Фолкстоун. После подкараха към Лондон. Тъкмо стигнаха покрайнините на града, когато Бил му звънна от кабинета си. Маршъл му разказа за случилото се. Остави телефона на говорител, за да може да шофира, а и Ариана да слуша. Тя все още бе прекалено тиха и бледа.

— Къде я водиш? — попита Бил загрижено.

— При един приятел от Скотланд Ярд.

— Да не е оня маниак, когото изпратиха в Панама с теб? — засмя се Бил.

— Същият. Реших, че тя ще е в безопасност там. Отиваме в къщата му в Лондон.

После разказа на Бил за четиримата мъже.

— Надявам се, че тя носи на пиене — подхвърли Бил.

Маршъл погледна Ариана и тя се усмихна и лицето ѝ се разведри.

— Ще звънна веднага на Сам — обеща Бил, после се обърна към Ариана. — Добре ли сте, госпожице Грегъри?

— Да, да, добре съм — отговори тя колебливо.

Последните няколко часа бяха изключително стресиращи и тя се мъчеше да потисне спомените си от преди две години. Но положението сега бе много по-добро, защото вече се бе убедила, че Маршъл е

човекът, за когото се представяше. Бе извадила страхотен късмет, че тръгна с него.

— В добри ръце сте — увери я Бил. — В най-добрите. Бързо ще разберем какво става. Агент Евърет е постъпил разумно, като ви е измъкнал от Париж.

— Радвам се, че го направи — съгласи се тя тихо и погледна Маршъл с благодарност. — Защо мислите, че отново са по петите ми?

— Още не знаем. Но смятам, че специален агент Евърет е прав. Възможно е братът на Хорхе да се тревожи с какви сведения разполагате и да се опитва да ви спласи, за да не го разкриете. Нужно му е било доста време да ви намери.

— Не знам нищо за него, освен че е важен човек в правителството. Това е всичко.

— Изглежда, той играе двойна игра, а фактът, че вие сте наясно, го излага на риск. Това е достатъчно да го накара да иска да ви извади от картинката. Сам Адамс ще проучи всичко — добави успокоително Бил.

Щеше да се постарее да убеди Сам да арестуват четиримата мъже в Париж и да ги задържат за разпит. Вероятно бяха в списъците с терористи, което би им дало основание да ги депортират. Но главното бе да се доберат до извора на проблема и да научат кой ги е наел да отвлекат Ариана. Най-вероятно беше братът на Хорхе.

След разговора с шефа си в АБН Маршъл звънна на Джеф Макдоналд, който им даде адреса си и каза, че ще ги чака там след двамайсет минути. Точно толкова време им беше нужно да стигнат до къщата му. Мак отвори нетърпеливо, когато Маршъл натисна звънеца. В Лондон не беше топло като в Париж и Ариана зъзнеше в шортите и тениската си. Когато влязоха в къщата, Мак плесна Маршъл по гърба.

— Радвам се да те видя, момко — извика той, после се усмихна широко на Ариана.

Мак беше към петдесетте, висок и едър мъж, който беше играл ръग्би на младини. Погледна младата жена възхитено. После махна към вътрешността на къщата, като обясни:

— Съжалявам, жена ми ме остави преди трийсет години и оттогава не съм имал време да почистя.

Мак очевидно нямаше нищо против двете кучета и Ариана влезе в кухнята да им сипе вода, а те се заиграха весело. Стенли измокри

Лили от горе до долу, докато лочеше водата жадно, а после Маршъл ги изведе в задния двор. Мак предложи питие на гостите си, но те отказаха. Шотландецът обясни, че имал стая за гости на втория етаж, където щял да настани Ариана, а после посочи канапето с величествен жест. То изглеждаше останало без пружини, но Маршъл не се трогна. Внезапно Мак забеляза ръката му и се намръщи.

— Какво стана? — попита той със съчувствие.

Беше наясно, че Маршъл не би могъл да си върши работата само с една ръка.

— Светкавично пенсиониране. Шест години под прикритие в Южна Америка, после ме прехвърлиха в тайните служби за година и поех един куршум вместо дъщерята на президента. Иди, че разбери как стават тези неща. И сега се мотая из Париж. Но работата ми липсва. Нищо не може да се сравни с това лошите да стрелят по теб.

Маршъл се стараяше да говори небрежно, но Ариана долови мъката му и го съжали. Досега не беше осъзнавала, че той почти не може да използва лявата си ръка.

— И какво стана сега? — поинтересува се Мак, когато седнаха в хола.

Маршъл му разказа за случката сутринта и какво бе станало преди две години.

— Тия типове изглеждат опасни. Вероятно е брат му — отсъди Мак, потвърждавайки мнението на Маршъл.

— В момента работят по въпроса — вметна Маршъл.

— Може би и ние ще успеем да помогнем — усмихна се Мак на Ариана. — Няма да позволим красиво момиче като теб да бъде отвлечено от онези копелета. Ще ги пипнем.

Сам Адамс звънна по-късно, докато Мак им приготвяше вечеря. Беше някаква яхния със зеленчуци. Сам съобщи, че разпитвали информаторите си и очаквали отговор през следващите няколко часа. После благодари на Маршъл, че бе закарал Ариана на безопасно място в Лондон.

— Добре свършено — похвали го той.

Агентът от ЦРУ познаваше репутацията на Мак. Всъщност, всички го познаваха. Сам се ужаси, когато чу от Бил Картър как повторното отвлечане на Ариана се е разминало на косъм. Бяха я спасили само късметът и отличният инстинкт на Маршъл, който бе

видял мъжете и бе действал светкавично. Слава богу, че Ариана се бе подчинила на агента, въпреки че не го познаваше. Шестото чувство ѝ бе подсказало да му се довери.

Вечеряха с Мак в чудесно настроение. Изядоха яхнията, която се оказа учудващо вкусна, и цветът се върна на лицето на Ариана. После двамата мъже изпиха по бренди. Ариана бе изтощена от шока, но се чувстваше в безопасност с двамата специални агенти и благодари отново на Маршъл, че я спаси и откара в Лондон.

— В нашия бизнес няма по-кадърен от него — похвали го Мак. — Не носи на пиене, но е най-добрият агент, с когото някога съм работил.

Ариана се засмя, пожела им лека нощ и се качи горе в стаята за гости.

— Ако бях на твое място — подхвърли Мак, докато повторно наливаше бренди в двете чаши, — тази нощ щях да се объркам и да се озова в нейното легло в стаята за гости. Може пък и аз да го направя, ако ти се страхуваш.

Маршъл се засмя весело. Знаеше, че Мак е гениален в работата под прикритие и един от най-уважаваните агенти в Скотланд Ярд. Всичките му дрънканици за пиене и мадами бяха само приказки, предназначени да размиват приятелите му. А и той буквално бе спасил живота на Маршъл в Панама, когато една сделка с наркотици се оплеска.

Двамата мъже си бърбиха до късно през нощта. Мак съжеляваше искрено за пенсионирането на приятеля си. Знаеше, че загубата на лявата му ръка е страхотен удар, макар Маршъл да проявяваше смелост. Да се оттеглиш от кариерата на трийсет години бе трагедия в очите на Мак, особено за агент със способностите на Маршъл. Просто не беше справедливо. Двамата обсъдиха положението на Ариана и Мак каза, че то определено не му харесва. Ако Луис Муньос беше по петите ѝ и не успееш да го спрат, тя вечно щеше да е в опасност.

— Не би могла да води нормален живот, ако ѝ се налага да се разправя с тези гадости, а изглежда свястно момиче.

И двамата се съгласиха, че е преживяла прекалено много.

Сам Адамс се обади на следващата сутрин да ги уведоми, че четиримата мъже на авеню „Фош“ са били арестувани. Първите двама бяха дребни бандити. Но другите двама бяха по-опасни. Единият бе в

списъка на издирвани международни терористи и бе задържан във Франция. Другият имаше фалшив паспорт и виза и се оказа, че е известен наемен убиец в Перу, бе съден няколко пъти. И четиримата твърдяха, че просто били в Париж и се мотаели, съвсем случайно се озовали на този адрес. Никой не призна пред полицията кой ги беше наел и защо.

След като Ариана стана, Маршъл ѝ разказа за ареста. Но бандитите със сигурност имаха шеф, а от ЦРУ още не бяха открили връзката с Муньос.

Осем часа по-късно Сам отново се обади.

— Готово — каза той в мига, когато Маршъл вдигна. — Един от най-добрите ни информатори твърди, че Муньос тихомълком организира група бунтовници в Боливия. Абсолютно същият е като брат си. Просто е по-умен от него и изчаква подходящия момент да се намеси. Досега действал изключително внимателно. Никой не е споменавал Ариана, но ако Муньос смята, че тя знае прекалено много, със сигурност ще иска да я разкара от пътя си, за да не провали плановете му. Един от хората ни в Буенос Айрес ще подсказе на аржентинското правителство за подривната му дейност. Не мисля, че той ще успее да запази мястото си във властта след това. Боливийската терористична група, с която работи, няма да направи добро впечатление на сегашното правителство. Не могат да го обвинят официално в съучастие с брат му, но все пак роднинската връзка с Хорхе ще му навреди, а дневниците ще го изобличат като предател. Възможно е дори да го арестуват. Проблемът е, че ако го изритат от правителството, но не успеят да го арестуват, той ще е на свобода, при това още по-ядосан от когато и да било преди. Ако не го очистим, доста рисковано начинание в днешно време, Ариана няма да е в безопасност никъде по света. А също и ти, ако открият, че ти си им попречил да се докопат до нея. Проблемът е доста сериозен.

— Какво ще правим? — хладнокръвно попита Маршъл.

Не се тревожеше за самия себе си. От години го преследваха търговци на дрога, след като бе провалил операциите им. Самичък си бе избрал такъв живот. Положението с Ариана обаче не беше същото. Беше ужасно да живее в страх или да се крие до края на живота си. А и нямаше как да се скрие от Муньос, където и да отидеше.

— Какво да ѝ кажа? — попита Маршъл.

— Дай ни няколко дни да видим как ще тръгнат нещата с Муньос, после е най-добре да дойдете в Щатите и тогава ще го обсъждаме. Никой от двамата ви не трябва да се връща в Париж. Апартаментите ви са прекалено опасни. Разполагате ли с всичко нужно в Лондон? Паспорти?

Маршъл го увери, че си имат всичко необходимо.

— Къде са дневниците?

Маршъл все още не бе имал време да ги копира, защото следеше неотлъчно Ариана.

— В апартамента ми в Париж. Мога да изпратя някого да ги вземе.

Щеше да се почувства адски неудобно, когато Ариана разбере, че дневниците са у него. Тя нямаше представа, че вече не са заровени в парка. Но пък фактът, че ги беше прочел, бе спасил живота ѝ и той се надяваше момичето да му прости.

— Защо не изпратиш някого да прибере дневниците, а ние ще си свършим работата с тях. Нуждая се от повече подробности за Муньос и дейността му. А после искам да видя и двамата ви.

Това означаваше да летят до Вашингтон, което никой от тях не желаше, но Маршъл бе наясно, че ще е само за няколко дни. Трябваше да обясни как бе отгатнал всичко, кога бе забелязал хората, които я следяха, а Ариана трябваше да сподели цялата информация от миналото си. Подобни разговори се провеждаха най-добре лично.

Когато Ариана се събуди, пиха кафе заедно. Маршъл ѝ събщи новините и спомена, че може да се наложи да отидат във Вашингтон. Увери я, че разпитите ще са само рутинни. И двамата бяха наясно, че щеше да ѝ се наложи да живее, пазена от телохранители, ако Муньос си бе поставил за цел да я пипне. Засега Маршъл щеше да я пази. Като пенсиониран агент, той имаше законно разрешително за носене на оръжие и бе помолил Мак да го снабди с пистолет. Приятелят му веднага изпълни тази молба.

Следобед двамата излязоха на разходка със Стенли и Лили и обсъдиха положението. След като прибраха кучетата в къщата на Мак, взеха такси до „Харъдс“. Ариана трябваше да си купи дрехи, защото в момента разполагаше само с шортите и тениската, които бе носила в парка предишния ден. Нужни им бяха повече от два часа, но се прибраха с хубави дрехи, дори Маршъл си купи сако и панталон. Ако

им се наложеше да летят за Вашингтон, той искаше да е подходящо облечен за срещите.

На път от „Харъдс“ към дома на Мак Ариана отново му благодари за всичко, което бе направил за нея.

— Тревожех се за теб от седмици — призна той.

— Откъде знаеше коя съм?

— Видях първия мъж, който те следеше, и се обадих на Бил. Той звънна на Сам, за да поиска някаква информация. Сам му изпрати снимката ти, а Бил ми я препрати заедно с доклад, който съдържа информация за теб.

В доклада се споменаваше дори за бебето, което Ариана бе пометнала, но Маршъл премълча това.

— Информацията ми доказва, че наистина те следят. А после видях снимката ти в „Хералд Трибюн“ и те познах.

Докато Маршъл обясняваше, Ариана осъзна, че някакво парченце от мозайката липсва. Той я погледна притеснено. Знаеше, че трябва да ѝ признае всичко. Тя бездруго щеше да го научи.

— Прочетох дневниците — тихо промълви той и тя го изгледа шокирано.

— Как успя?

— Видях те да заравяш кутията в деня, когато пристигнах в Париж. После Стенли я изрови. Той е хрътка, а аз съм бивш агент. Исках да видя какво има вътре. Отнесох я у дома и прочетох дневниците. Нещо в историята ми прозвуча познато. Затова звъннах на Бил и той я провери. Съжалявам, Ариана. Не трябваше да го правя — извини се той, почервенял от срам.

— Слава богу, че си го направил — облекчено въздъхна тя.

Нямаше защо да му прощава. Любопитството и добрият му инстинкт я бяха спасили.

По-късно, когато Мак се прибра с великолепна вечеря от индийски ресторант, Маршъл го попита дали някой от подчинените му би могъл да отиде до Париж. ЦРУ искаше кутията с дневниците, а той се нуждаеше от дрехи.

— Няма проблеми, момко. Утре ще изпратя някого. Дай ми ключовете си.

Маршъл му ги подаде и му съобщи кода за външната врата. Обясни му къде е кутията и на следващата вечер един от агентите на

Мак пристигна при тях с пилотската кутия в ръка. Ариана ахна.

— Мислех, че никога вече няма да я видя — промълви тя нещастно.

И сега не искаше да я гледа, затова помоли Маршъл да я прибере. Беше приключила с нея завинаги. И макар Маршъл да я бе изровил, тя вече не беше част от живота ѝ. Раната бе заздравяла. Ариана отказваше да я отвори отново, макар да бе изложена на риск от ново отвличане. Хорхе бе въвн от живота ѝ завинаги.

Вечерта си бърбиха с Мак до късно, а следващата седмица прекараха в очакване на новини. Сам най-после се обади в петък вечер.

— Имам добри и лоши новини — съобщи той. Добрата новина бе, че бяха изложили Луис Муньос като двоен агент и бунтовник и той бе изритан от правителството. Лошата новина бе, че той бе изчезнал и никой не знаеше къде се крие, дори най-добрите им информатори.

— Може да е навсякъде — призна Сам обезкуражено.

— В Южна Америка, Северна Африка, дори в Европа. Хитро копеле. Буквално се изпари във въздуха.

Маршъл се притесни как да съобщи новината на Ариана, защото това означаваше, че тя никога няма да е в безопасност. После Сам попита:

— Колко бързо можете да пристигнете тук?

— Когато кажеш. Досега седяхме тук и чакахме новини. Сигурен съм, че на Мак вече му писна от нас.

— Какво ще кажеш за понеделник? — предложи Сам. — Трябва да се видим. Донесете и дневниците.

— Добре — съгласи се Маршъл.

Съобщи новината на Ариана на следващия ден и се притесни от изражението ѝ при вестта, че братът на Хорхе е изчезнал. Ариана знаеше какво точно означаваше това. Новината наистина бе гадна за нея.

— И какво ще стане сега? — тъжно попита тя.

— Не знам — честно отговори Маршъл. — Предполагам, че ще ни кажат в понеделник.

Но със сигурност животът им щеше да се промени.

14.

Маршъл и Ариана прекараха съботата в дома на Мак. Не излязоха, а тя бе необичайно тиха. Не сподели нищо с двамата мъже, но имаше чувството, че отново е отвлечена. Наоколо нямаше бунтовници, нито кутия, където да я заключват, но все пак бе хваната в капан. Отвсякъде можеше да я дебне опасност. Веднага щом я разпознаеха, щеше да е изложена на риск. Вероятно щеше да е така до края на живота ѝ. А съвместното съжителство под един покрив с двама мъже в продължение на дни я връщаше към спомените за Хорхе и хората му, макар сега положението да бе различно. Мак и Маршъл бяха изключително мили с нея, но пък и Хорхе се бе държал мило. Тя не искаше отново да я завладее стокхолмският синдром. Обзета от клаустрофобия и тревога, вечерта тя звънна на Яел и му разказа, че братът на Хорхе е изпратил хората си по петите ѝ, вероятно след като бе видял снимката ѝ от приема на „Диор“. Снимката се бе появила в интернет заедно с историята ѝ. Тя се чудеше дали Луис я бе чакал да изскочи на бял свят, за да се нахвърли върху нея. Заради нея той бе изгубил правителствения си пост. А сега бе в неизвестност, което правеше положението ѝ още по-опасно. Сподели с Яел, че се чувства хваната в капан и уплашена. Той я изслуша мълчаливо. Ситуацията беше ужасна, особено след усърдната работа на Ариана да превъзмогне миналото. Тъкмо си бе възвърнала свободата, а сега отново я губеше, може би завинаги. Бремето ѝ изглеждаше кошмарно. Яел долови мъката в гласа ѝ.

— Чувстваш ли се виновна? — попита я той. — За брата на Хорхе или нещо друго? За нищо не си виновна. Никога не си била.

Той искаше да се увери, че Ариана разбира това. Звукът на спокойния му глас я фокусира.

— Не — бавно отговори тя, след като се замисли за няколко мига. — Просто съм уплашена и тъжна, защото никога няма да имам нормален живот. А тъкмо започнах да се забавлявам. Струваше ми се, че съм свободна. Искях да си намеря работа. А сега всичко се обърка.

Точно както когато я бяха отвлекли.

— Тук са страшно мили с мен. Но не мога да правя нищо. Смятам да се върна в манастира, когато се прибера в Щатите. Може да стана монахиня — избъбри тя отчаяно.

Муньос и хората му нямаше да я открият в манастира и там щеше да живее на спокойствие. Беше на двайсет и пет, но имаше чувството, че животът ѝ е свършил. И в много отношения беше така. Животът ѝ приключи в деня, когато потеглиха към Аржентина. Това бе най-лошото, което някога ѝ се беше случвало, с изключение на смъртта на майка ѝ. Пътуването бе сложило край на живота на баща ѝ, а сега и на нейния.

— Нещата ще се успокоят. Луис няма винаги да те издирва — изтъкна Яел. — Не разполага нито с достатъчно хора, нито с пари.

Но и двамата знаеха, че ако той се съюзи с наркобароните, което може вече да беше направил, щеше да разполага с неограничено количество пари, а може би и с достатъчно бандити, за да ѝ отмъсти, ако не друго.

— Той си има други проблеми, много по-сериозни, отколкото да мъсти за брат си — опита се да я успокои Яел. — А ако се е тревожел да не бъде разкрит, това вече стана. Сега ще се крие някъде. В Боливия, Чили, Еквадор, Колумбия, бог знае къде. Рано или късно ще се откаже от теб. Но няма съмнение, че трябва да внимаваш известно време. Може би доста време.

А това нямаше да е лесно за нея.

За Маршъл нещата стояха различно. Ако някой от бандитите го беше снимал, можеха да го идентифицират и да разберат от източниците си, че е бил агент. Но той доброволно бе рискувал живота си безброй пъти, работейки под прикритие. Ариана не беше го правила. Бе въввлечена във всичко това против волята си.

— Утре вечер се връщаме в Щатите, за да се срещнем с ЦРУ във Вашингтон в понеделник — съобщи тя на психиатъра.

Отново стари спомени за ужасните времена, когато ЦРУ бе част от всекидневието ѝ.

— Надявам се скоро да ми позволят да се върна в Париж — промълви тъжно, но очевидно не вярваше, че това ще стане.

— Ще трябва да промениш доста неща, ако ти позволят — прямо каза Яел. — Тук нямаш никаква защита. Може би трябва да наемеш този пенсиониран агент за бодигард — добави той сериозно.

Разбира се, Ариана щеше да се нуждае от много повече охранители, но за щастие, тя можеше да си го позволи.

— Той може да използва само едната си ръка — подметна тя, а Яел се засмя.

— Повярвай ми, тези хора са смъртоносни оръжия дори без ръце. Тренирани са да оцеляват. Той може да ти помогне. Сериозно. Нуждаеш се от яка охранителна система около себе си. Налага се и да се покриеш за известно време, докато Муньоc се появи отново, изчезне завинаги или бъде убит. И трите са възможни. А междувременно, трябва да действаш разумно. Знаеш, че можеш да оцелееш. Всичко ще бъде наред. Различно е от миналия път. Имаш добра охрана, не си заложница и не си оставена на милостта на похитителите си — напомни ѝ той.

— Хранят ме и ме държат далеч от лошите — каза тя. — Също като Хорхе.

— Не — настоя той. — Съвсем различно е. Границите са ясно очертани, а също и участниците. Добрите са агентите и човекът от Скотланд Ярд. Лошите са другите. Последния път лошите се преструваха на добри. И това те обърка. Този път отборите са ясни и всеки прави онова, което трябва. Лошите искат да те пипнат и да те наранят. Добрите искат да те предпазят. И не зависиш от никого за храна — напомни ѝ той, защото и най-дребните подробности имаха значение. — Можеш да си поръчаш пица. Дори и шампанско, ако искаш. Наистина е различно, Ариана. Знам, че е ужасно, несправедливо и стресиращо, но все пак имаш някакъв контрол. Можеш да избираш. И да решиш как искаш да бъдеш защитавана. С Хорхе нямаше избор. Той имаше пълна власт над теб.

Ариана въздъхна замислено. Яел беше прав, но положението никак не ѝ харесваше.

Докато тя говореше с психиатъра, Маршъл и Мак пиеха кафе в кухнята, също както в старите времена, когато работеха заедно по някой случай.

— Как се справя тя според теб? — попита Мак.

Маршъл не беше сигурен. Виждаше колко стресирана е, но Ариана не споделяше нищо с него.

— Трудно ѝ е, а и я връща във времето, когато е била отвлечена — отговори той.

Беше забелязал ужаса в очите ѝ още от момента, когато се приближи до нея в Париж. Слава богу, беше тръгнала с него, без да я насилва. По някаква причина, която нито той, нито Ариана разбираха, тя му се беше доверила. Ако не го беше направила, вероятно вече щеше да е мъртва.

— Тя тъкмо беше приключила работата си с психиатъра, а сега отново затъна.

Ариана изглеждаше депресирана и Маршъл не я винеше. Беше забелязал, че тя почти не се хранеше и бе много слаба.

— Какво мислиш, че ще ти кажат момчетата във Вашингтон?

— Да изчезнем от хорските погледи, поне за известно време. Вероятно ще я скрият някъде. Не смятам, че ще ѝ позволят да се върне в Париж и да живее сама. Това би било лудост.

Мак се съгласи с преценката му. Ариана не можеше да остане в стаята му за гости завинаги, макар че това би му харесало. От години в живота му нямаше жена. Беше изкарал дълга връзка с агентка от друг отдел, но постепенно се отчуждиха и тя тръгна с друг. Мак беше заклет ерген и се шегуваше с това. Работата не му оставяше много време за забавления или жени, но той нямаше нищо против. Задачите му винаги бяха по-важни за него от всичко останало. Маршъл бе същият, но после срещна Палома. Дотогава жените не бяха приоритет в живота му, само борбата със злото. Тази борба бе единственото важно нещо и за Мак, и за Маршъл в продължение на години.

— Ами ти? Ти също трябва да внимаваш известно време — бащински го посъветва Мак.

Винаги го беше харесвал, беше страхотен агент и свестен човек. Работеха отлично заедно, а и си прекарваха чудесно.

— Мога да се грижа за себе си — отвърна Маршъл, като погледна безполезната си лява ръка. — Дори и с тази ръка — добави.

И двамата знаеха, че ако се наложи, той щеше да използва пистолета, който бе прибрал в джоба си.

— Шибан късмет — отбеляза Мак и кимна към ръката му.

— Може би не. Никога нямаше да си простя, ако бяха убили Амелия Армстронг, защото не съм реагирал достатъчно бързо. Или пък майка ѝ. Тя беше бременна в осмия месец.

— Значи си герой — подхвърли Мак насмешливо. — Значи лошите ще спечелят сега, щом няма да се биеш с тях.

— Нищо подобно. Ние с теб сме заменими, Мак. Добри сме в работата си, но такива са и мнозина други. В крайна сметка ще надделеem. Просто трябва да продължаваме борбата.

— Те също не мирясват. Избиха много свестни хора през годините — каза Мак тъжно.

— Иронично е, че това, което ме унищожи накрая, беше случаен стрелец. Излязъл от лудницата шест месеца по-рано. Поне да беше някой умен престъпник, който да има мотив да ме застреля. А това изглежда адски тъпо. Все едно да загинеш, като паднеш във ваната.

— Не съвсем — ухили се Мак. — Защищавал си президента на Съединените щати. Доста различно е.

Маршъл се усмихна. Ариана влезе в кухнята след разговора с Яел и си направи чаша чай. Изглеждаше по-спокойна.

— Мога ли да помогна с нещо? — предложи тя, като се настани до масата.

Започваше да се чувства удобно с двамата мъже, особено след като чу уверенията на Яел. Той винаги ѝ помагаше.

— Да — ухили се Мак. — Почисти къщата ми, жено. И не забравяй да измиеш прозорците и подовете. Не очакваш да живея в тая кочина завинаги, нали?

Ариана се засмя. Наемът на апартамента ѝ в Париж включваше и чистачка, която идваше два пъти седмично. Ариана мразеше домакинската работа, пък и никога през живота ѝ не се бе налагало да се занимава с нея, вечно други хора я вършеха.

— Не ме бива много — призна тя, а Мак се намръщи престорено.

— Никое от днешните момичета не го бива. Пфу, модерни жени! За нищо не стават. Знаят само да пазаруват и да си правят маникюра. А ние какво да правим? Готвене, чистене, пране, миене на подове — ето това е истинската жена!

Ариана се усмихна широко. Страшно харесваше Мак. Невъзможно бе да не го заобичаш. Струваше ѝ се тъжно, че е сам, без съпруга и деца, но Маршъл ѝ беше казал, че има много други агенти като него. В живота им нямаше място за брак, връзка и романтика. А и работата им се отразяваше зле на жените им. Когато го каза, той се сети за Палома. Тя бе загубила живота си заради него.

Поговориха известно време, после тя се качи горе да си събере багажа. Мак сготви прочутата си яхния, като метна вътре цялото

съдържание на хладилника, с изключение на няколко лимона и купички с шоколадов пудинг. Обикновено в хладилника му имаше само остатъци от риба и чипс или друга готова храна, която си бе купил на път за вкъщи, но не бе доял.

Той извади и бутилка хубаво вино, но Ариана отпи само глътка. Притесняваше се заради пътуването до Вашингтон на другия ден и срещата с ЦРУ в понеделник.

— Всичко ще е наред — увери я Мак, но тя не беше толкова сигурна.

На следващата сутрин Мак се сбогува с тях на летището и преглътна буцата в гърлото си, когато прегърна Маршъл. Тормозеше го ужасното чувство, че никога вече няма да го види, а преди не бе изпитвал подобно нещо.

— Грижи се за себе си, момче — каза той с предрезгавял глас.

Те предадоха багажа си и вкараха Стенли в клетката му. Лили щеше да пътува с тях в салона, в пътническата чанта, която Мак им беше купил. Ариана застана на гишето и показа паспорта си, а двамата мъже заговориха тихо.

— Чудесна двойка сте — прошепна Мак. — Можеш да намериш някоя много по-лоша и вероятно си го правил.

Той искрено харесваше Ариана, а обичаше Маршъл и му се възхищаваше. Смяташе момичето за интелигентно и дискретно, напълно лишено от превзетост и снобизъм, особено като се имаше предвид произходът ѝ.

— Много смешно — изсумтя Маршъл и се намръщи.

Държеше се като агент на служба, макар вече да не бе такъв. Мисията му беше да откара Ариана здрава и читава до Вашингтон и да я предаде в ръцете на ЦРУ. Не възнамеряваше да гледа на нея като на жена. Тя беше потенциална жертва, която се нуждаеше от защита, а това бе неговата работа, официално или не.

— Но трябва да научиш жената да готви. Иначе ще е безполезна за теб.

Двамата се засмяха, а след миг Ариана се присъедини към тях с бордната си карта и чантата с Лили. Тя имаше само един малък куфар, в който бе прибрала покупките от „Харъдс“. Всичките ѝ вещи бяха останали в Париж, макар да не бяха много. Животът ѝ във френската столица бе семпъл и доскоро се състоеше само от работата ѝ с Яел.

Ариана прегърна Мак, благодари му за гостоприемството и изрази тъгата си, че се разделяха.

— Следващия път ще спиш в моята стая — намигна ѝ той, с което я разсмя.

Знаеше, че Мак само се преструва, че флиртува с нея. И двамата мъже се държаха с любезност и уважение. Яел беше прав. Сегашното положение изобщо не приличаше на живота ѝ по време на пленничеството. И тя изпита дълбока благодарност и към двамата.

— Грижете се за себе си. Бъдете добрички — бяха последните думи на Мак, който не ги изпусна от поглед, докато минаваха през проверката.

Това му беше стар навик. Можеше да използва значката си от Скотланд Ярд, за да ги преведе, но не го направи. Знаеше, че Маршъл ще се справи идеално. Чувстваше се тъжен, че си тръгваха. Измъчваше го ужасното чувство, че вижда приятеля си за последен път, макар да не знаеше защо. Маршъл му махна, преди да се скрие от погледа му. Очите на Мак бяха навлажнени, когато подкара към дома си. Сърцето му се сви при вида на празната къща и чиниите от закуската в мивката. Сипа си силно питие, за да успокои тревогата за приятеля си. Надяваше се всичко да е наред и нищо лошо да не се случи с него или момичето.

Ариана се отби в едно от магазинчетата на летището и купи испански, френски и американски „Вог“, „Тайм“ и международния „Хералд Трибюн“. После се качиха в самолета и се настаниха удобно в първа класа. Обикновено Маршъл пътуваше в туристическа, но сега ЦРУ им бе осигурило първа заради безопасността. Искаха Маршъл да е колкото се може по-близо до Ариана и да не я изпуска от поглед.

— Имаш късмет, че не те настаниха в багажното заедно с мен — пошегува се той, а тя вдигна поглед от списанието и се усмихна.

Засега всичко вървеше добре и той се замисли за Мак, докато излитаха. Ужасно се зарадва на срещата им. Липсваха му старите дни, когато понякога работеха заедно. Мак беше чудесен партньор и един от най-умните и смели хора, които познаваше. Човек не можеше да го отгатне по небрежния му вид, вехтите костюми от туид и вечно рошавата коса. Мак приличаше на завеян професор, но бе най-бързият

стрелец, когото Маршъл някога беше виждал. Беше убил трима мъже за секунди и бе очистил четвъртия с нож със светкавична бързина. Това силно впечатли Маршъл и двамата станаха добри приятели. Обеща си да намери време да се види с него отново, когато се върне в Париж и започне обиколка из Европа.

Ариана беше мълчалива и хапна съвсем малко. Зачете се в списанията, а след няколко минути заспа. Маршъл я зави нежно с одеялото, а стюардесата се усмихна и се зачуди дали не бяха младоженци. Никога не би й дошло наум, че двойката пред нея са бивш агент на АБН и преследвана жена, които отиваха на среща с ЦРУ.

Два часа по-късно Ариана се събуди, забеляза одеялото и му благодари със сънлива усмивка. Той гледаше филм, но го спря и свали слушалките.

— Добре ли си? — попита загрижено.

Тревожеше се какво ли се въртеше в главата ѝ и колко стресирана беше. Тя се отпусна назад и въздъхна.

— Нервна съм заради утрешния ден — призна тихо. — Какво ще правят с мен? Не искам да ме заключат, за да ме държат в безопасност.

Маршъл също не желаше това. Не беше справедливо към младата жена. Тя се нуждаеше от живот. Изобщо не му дойде наум, че и той самият не бе имал личен живот от дълго време. Не беше се радвал и на женска компания след смъртта на Палома преди три години. Понякога му се струваше, че цялата трагедия бе станала само преди дни. Не беше поглеждал друга жена оттогава и бе сигурен, че никога вече няма да го направи. Беше прекалено болезнено да изгубиш човек, когото обичаш. При това любимата му бе загинала заради него. Винаги щеше да го измъчва вина и да усеща кръвта на Палома и бебето им по ръцете си.

— Вероятно просто ще ти дадат охрана за известно време. Може да се наложи да си наемеш и лични телохранители. Мога да ти помогна да намериш, ако искаш. Има много свестни хора с дребни наранявания, които вече не могат да работят за АБН или ЦРУ, затова действат в частния сектор. Доста бивши агенти се занимават с охрана, след като се пенсионираат.

— И ти ли с това се занимаваш? — попита тя любопитно.

Маршъл беше изключително дискретен и никога не говореше за раняването или личния си живот. Ариана знаеше, че бе пристигнал в

Париж за няколко месеца, но нямаше представа защо. Чу го да споделя с Мак, че лявата му ръка е пострадала, ранена от куршум, предназначен за семейството на президента, докато работел в тайните служби, но самият той никога не ѝ бе доверявал този факт.

— Не, аз приключих — простичко отговори той.

Не изглеждаше огорчен, а просто наясно с действителността.

— Стават гадории, както казват хората. Няма да съм честен, ако предлагам услугите на еднорък бодигард. Е, може би на половин цена — ухили се той, а тя потръпна от зловещата му шега.

Ариана знаеше, че му е доста трудно да използва лявата си ръка, но все пак бе спасил живота ѝ в Париж.

— Бях късметлия дълго време. Лошите щяха да ме пипнат рано или късно. Вбесих опасни типове, докато работех под прикритие. Не можеш да правиш това безнаказано. Понякога съдбата се намесва.

Маршъл очевидно бе настроен философски и се бе примирил с инвалидността си. Надали му беше лесно, тъй като беше твърде млад. Тъкмо бе навършил трийсет и една, само шест години по-възрастен от нея.

— Какво възнамеряваш да правиш сега? — поинтересува се тя.

— Да попътувам. Да правя неща, за които нямах време, докато работех. Не съм вземал отпуск от години.

Благодарение на значителното увеличение на пенсията си той можеше да прави каквото си иска, освен да работи като агент.

— Понякога си мисля, че бих искал да стана преподавател. Знам много за Южна Америка. Мога да преподавам външна политика или нещо подобно. Ще го реша някой ден. А ти?

Маршъл бе наясно, че Ариана не се нуждаеше да работи за прехраната си, и се чудеше какво ли прави със свободното си време, по-точно щеше да прави, когато отново е свободна.

— Исках да вляза в света на модата. Работех в модно списание преди да заминем за Аржентина. И много ми харесваше. Щеше ми се да се захвана с нещо подобно, но досега не бях готова. Възнамерявах да си потърся работа в някое списание в Париж. Но сега не знам какво ще ми позволят да правя.

После му разказа как бе живяла почти цяла година в „Света Гертруда“.

— Монашеският живот винаги ми се е струвал тъжен и загуба на време — вметна предпазливо той, защото не искаше да я обиди, а тя незабавно поклати глава.

— Наистина не е. Честна дума. Монахините се забавляват, животът им е хубав и са чудесни. Обичах живота си там. Научиха ме как да отглеждам зеленчуци.

Тя се усмихна, като си припомни майка Елизабет, сестра Пол, сестра Мариана и останалите.

— Тогава можеш да станеш градинарка — подкачи я Маршъл.

— Бях ужасна в беленето на картофи — призна тя. — Известно време си мислех, че бях отведена в манастира от някаква божествена сила, но игуменката ме убеди, че не е така. Просто се страхувах да се върна в света и тя го знаеше. След това пристигнах в Париж, за да работя с Яел ле Флок. Радвам се, че го направих. Но виж къде се озовах сега. Бягам от похитители и бунтовници. Явно така ми е било писано.

После се загледаха във филма и кацнаха във Вашингтон навреме. Минаха бързо през митницата и проверката. Посрещнаха ги двама агенти на ЦРУ и ги отведоха в „Четири сезона“ в Джорджтаун, където ги настаниха в апартамент с две спални и обща дневна. Пред вратата им стоеше на пост агент.

— Пътуването с теб определено е интересно преживяване — пошегува се Маршъл. — Последния път, когато ме върнаха от мисия, ме настаниха в хотел на летището.

Сега им бяха резервирани двоен апартамент, за да може Маршъл да наблюдава Ариана. Агентът пред вратата бе за всеки случай. Бе малко вероятно някой да е узнал за присъствието на Ариана тук, но държаха да се уверят, че е в безопасност. Нямахте да имат никакво извинение, ако някой я отвлече или убие под носа им на американска земя. Последния път, когато беше отвлечена, вината не беше тяхна, но този път нищо не се знаеше.

Препоръчаха им да си останат за вечеря в хотела и Маршъл поръча чийзбургер за себе си и салата за Ариана от румсървис. Управата на хотела разреши да задържат и двете кучета в апартамента.

Маршъл носеше дневниците и писмата в куфарчето си. Бе оставил очуканата тенекиена кутия при Мак. Не се нуждаеха от нея, а и видът ѝ щеше да травмира Ариана. Той ѝ предложи да ѝ направи

копия от писмата, преди да ги предаде на ЦРУ, но тя отказа. Беше сложила край на миналото. Не искаше да ги види отново и да провали постигнатото с Яел.

Изгледаха един филм във всекидневната, после и двамата си легнаха рано. Лили спа в леглото на господарката си, а Стенли се опъна на канапето в дневната. Маршъл се засмя, когато го оставиха да хърка доволно.

— И на него му харесва да пътува с теб.

Ариана лежа будна дълго време, чудеше се какво ще стане на следващия ден, дали ще научат нещо ново. Може би с помощта на някакво чудо братът на Хорхе щеше да бъде намерен, а тя — свободна. Но пък бе прекалено да се надява на подобно нещо. Сам Адамс им се беше обадил, когато пристигнаха. Трябваше да се явят в офиса на ЦРУ в Маклийн, Вирджиния, на няколко километра от Вашингтон, в девет и половина.

Ариана стана в шест. Поръча си кафе и седна да прочете „Вашингтон Поуст“ в компанията на двете кучета. Малко по-късно Маршъл излезе от спалнята си и отиде да разходи кучетата.

После закусиха заедно. Облякоха се, оставиха животните в хотела и се качиха в колата на ЦРУ, която ги очакваше долу. Ариана носеше черна пола и пуловер, които бе купила в „Харъдс“ специално за срещата, а Маршъл облече костюма, донесен му от агента на Мак от Париж. Изглеждаха сериозни и вдъхващи доверие. Ариана бе доста нервна, когато влязоха вътре. Сам Адамс ги очакваше и двамата с Маршъл се ръкуваха. После агентът от ЦРУ прегърна Ариана и след няколко минути агентите по случая им влязоха в стаята. Положението беше същото. Все още нямаше и следа от Муньос. Криеше се някъде, вероятно в Южна Америка, но можеше да е и къде ли не другаде. От ЦРУ смятаха, че той навярно обвинява Ариана за провала на мисията му и смъртта на неговия брат. А също и че се бои от информацията, с която тя разполагаше според него. Знаеха, че е отмъстителен тип, също като Хорхе. Сам Адамс бе на мнение, че Луис е по-умен от брат си, а и определено имаше повече връзки, след като успешно бе играл двойна игра толкова време.

— Имаме основателна причина за тревога — заяви един от хората на Сам.

Агентите бяха изготвили план, който Сам одобри. Маршъл го изслуша, без да промълви и дума. Досещаше се какво предстои, но се надяваше да греша.

— В сериозна опасност сте, госпожице Грегъри. И докато нещо не се промени — например да открием Луис Муньос, да го сложим зад решетките или да го очистим, — не можем да ви осигурим защитата, от която се нуждаете. Видяхте какво едва не стана в Париж. И сигурно ще се случи отново. Щом ви открият, ще се опитат пак да ви отвлекат. Този път няма да е за откуп, а за отмъщение. Може да ви оставят жива достатъчно дълго, за да им прехвърлите пари, с които да финансират каузата си, а после ще ви убият. Рискът е много по-голям отпреди. Още не сме наясно кой точно участва в екипа на Муньос и кои други правителствени лица, неизвестни за нас, биха изпълнили заповедите му или биха му свършили мръсната работа.

Четиримата бандити в Париж бяха вербувани из цяла Южна Америка сред наемници, бунтовници и професионални убийци.

— Застрашена сте от адски лоши хора — добави агентът, а Ариана пребледня.

— И какво да правя? Да се крия до края на живота си? Как е възможно?

Тя определено не желаше такъв живот. Предпочиташе да умре, отколкото да се крие завинаги. Маршъл се разтревожи, когато видя отчаяното ѝ лице. Разбираше как се чувстваше, особено на нейната възраст. Животът ѝ тъкмо бе започнал отново, а те искаха да го превърнат в затвор.

— Не е нужно да се криеш до края на живота си — нежно я успокои Сам. — Ще е само за известно време. За няколко години. Искаме да ти помогнем, Ариана. Знам, че е трудно. Доведохме те тук, за да ти предложим включване в програмата за защита на свидетели. На много елитно ниво, с максимална охрана, но по начин, удобен за теб. Така ще можем да гарантираме безопасността ти. Ще се погрижим за всичко.

— Като да се преместя в Монтана и да се преструвам на друг човек? — попита тя ужасено, а мъжете около масата кимнаха.

От очите ѝ бликнаха сълзи.

— Но какво ще правя там? Ще бъда съвсем сама.

Това ѝ звучеше като съдба, по-страшна от смъртта. Не заради мястото, а заради начина, по който щеше да ѝ се наложи да живее. Скрита, под чуждо име, с непознати, които никога нямаше да узнаят истината за самоличността ѝ. Щеше да живее в лъжа. И за колко време?

— Ще ти помогнем да си наемеш хора, ще ти дадем на разположение няколко агенти, докато се приспособиш, но се надяваме да не се нуждаеш от тях там. Държим да си в безопасност, докато нещо не се промени тук или в Аржентина с Муньос. Естествено, ще продължим да го издирваме. Може и да не отнеме много време да го открием — опита се да я окуражи Сам.

Сълзите се стекоха по бузите ѝ. Маршъл ужасно искаше да я утеши, но нямаше какво да каже, а и знаеше, че хората от ЦРУ бяха прави. Той също би избрал подобен план за нея. За Ариана бе прекалено опасно да е пред хорските погледи и това можеше да продължи дълго време.

— Ами ако не се съглася? — попита тя с упорития вид и държане на съвсем младо момиче.

— Ще поемеш много голям риск. Спомни си какво преживяхте в Париж. Ще ти помогнем да си избереш място за живеене — има няколко, които ще ти препоръчаме. В малки провинциални градчета, в щати с почти несъществуваща престъпност, където няма да привличаш внимание. Очевидно не става дума за градове като Вашингтон или Ню Йорк.

Ариана само се бе пошегувала с Монтана, но бе уцелила право в десетката. Уайоминг беше един от любимите щати на програмата за защита на свидетели.

— Наистина смятаме, че това е най-мъдрото решение за теб сега. По принцип програмата за защита на свидетели е предназначена за хора, на които предстои да дават показания на дело и трябва да ги пазим дотогава. Твоят случай е различен, защото си потенциална жертва за хора, които са те отвличали и преди, целта ни е да те предпазим от тях. Ако в даден момент успеем да стигнем до дело, ще те призовем да дадеш показания. Но най-вече се грижим за безопасността ти.

Сам добави, че още преди да ѝ отправят предложението за програмата за защита на свидетели, бяха минали по надлежния ред, за

да задействат всичко незабавно. Още докато тя беше в Лондон, бяха получили одобрение от министерството на правосъдието за приемането на Ариана и Маршъл в програмата. После одобрението бе потвърдено от щатската прокуратура в съответствие с обичайните им процедури. Сам бе помолил всички агенции да ускорят процеса. Ариана се шокира, когато чу, че въпросът вече е уреден, това определено я разстрои.

Нямаше кой да я посъветва какво да прави. Беше съвсем сама, нямаше помощ отникъде. И бе прекалено млада, за да вземе подобно сериозно решение, което можеше да повлияе на целия ѝ живот и оцеляването ѝ.

— Защо не помислиш един-два дни по въпроса? Знаем, че решението не е лесно. Ще ти дадем списък с местата, които избрахме. Ще направим всичко възможно да направим живота ти по-лек. Можем да помогнем и на двама ви да си намерите работа, ще ви осигурим жилище и издръжка от шейсет хиляди на година. Ще подготвим всички документи и ще ви осигурим правна помощ, ако смятате, че се нуждаете от нея.

Зави ѝ се свят, докато слушаше. Положението бе идиотско, защото бе наследила страшно много пари от баща си и можеше да си уреди изключително удобен живот навсякъде, където би искала. Но кимна в потвърждение и все още изглеждаше изпаднала в шок, когато излязоха от офиса.

Маршъл бе предал дневниците и писмата на Сам преди събранието. Сега агентът се обърна към него.

— Мнението ни е същото и за теб, Евърет. В момента и ти си изложен на сериозен риск. Ако някои от четиримата бандити, които видях в Париж, те е снимал, хората на Муньос ще се втурнат по петите ти за нула време. Настоявам и ти да си в програмата за защита на свидетели. С госпожица Грегъри, когато тя си избере място, или пък сам. Зависи си от вас двамата.

Сам им връчи списъка с предпочитаните места и щати.

— Искаш да изолираш и мен? — изненада се Маршъл, а Сам кимна.

— Имаш не по-малко причини от нея да се включиш в програмата. Може би дори повече, като се има предвид предишната ти дейност. А вече те видяха и с нея — сериозно му напомни Адамс.

Той изведе Маршъл и Ариана от стаята и ги покани в кабинета си, където продължиха да обсъждат проблема. Ариана се мъчеше да потисне сълзите си, а Маршъл изглеждаше мрачен.

— Все едно ме изпращате в затвора или в Сибир — оплака се тя на Сам.

— Става дума за спасяването на живота ти — изтъкна успокоително той. — Положихме неимоверни усилия да те измъкнем от лагера на Хорхе. Не искаме да те изгубим сега.

Агентът знаеше, че това можеше да стане много лесно, а и Маршъл бе наясно, че е така.

Слязоха долу до чакащата ги кола и Ариана избухна в сълзи и плака по време на целия път до хотела. Маршъл мразеше да я гледа толкова тъжна и отчаяна, и когато се върнаха в апартамента, я прегърна.

— Знам, че звучи ужасно. Но няма да е толкова зле. И няма да е завинаги. Хора като мен откриват типове като Муньос непрекъснато. Просто трябва да им дадеш време да си свършат работата. А сега и аз съм в същата лодка като теб. Искат да заключат и мен. Да ме изпратят в Сибир, както каза.

Но Маршъл не изглеждаше отчаян като нея, а само объркан. Беше свикнал да го изпращат на много по-лоши места и при по-опасни условия за дълги периоди от време.

— Съжалявам — пророни тя нещастно и си издуха носа в кърпичката, която Маршъл ѝ подаде. — Всичко е по моя вина.

— Не, не е. Точно с такива неща се занимавах докато работех. От години разни типове се опитват да ме очистят. Напуснах Колумбия поради изтичане на информация. Наложих ми се да се изнеса оттам в рамките на няколко минути. Имах жена и бебе на път. Брат ѝ беше наркобарон, в чийто лагер бях проникнал три години по-рано. Той уби и нея, и детето в деня, когато заминах. Тези хора не си играят игрички. Сам е прав. Муньос ще те убие, ако може. Нека не му разрешаваме да го направи. Предстои ти дълъг живот, а криенето ще продължи само известно време — увери я той в опит да представи положението в розова светлина.

— Може да минат години — изхлипа тя и отново си издуха носа.

Не можеше да спре да плаче, като помислеше какво бъдеще я очакваше. После го погледна в очите и попита:

— Ще дойдеш ли с мен?

Маршъл бе станал единственият ѝ приятел, а и мисълта „да изчезне“ сама я ужасяваше. Ако беше с него, поне щеше да има близък човек, а и се чувстваше в безопасност в негово присъствие. Само дето се натъжи още повече, когато чу за жена му и бебето.

— Съжалявам за това, което ти се е случило. Защо тези хора са толкова зли?

— Просто са си такива. Няма морал, нито съвест, само извратени идеи. Мотивирани са от пари или власт, или и двете. Това корумпира хората. Предполагам, че някои от тях просто са си родени такива.

Бе видял страшно много през годините си в АБН и то бе изписано в очите му.

Маршъл ѝ подаде чаша вода и седнаха да прегледат списъка с възможните места. Уайоминг беше на първо място, следван от щат Вашингтон, после Аляска, Северна и Южна Дакота, Монтана, Оклахома, Арканзас и Ню Мексико. Бяха все провинциални фермерски щати, които никак не ѝ се нравеха, и тя отново избухна в сълзи. После се замисли за Уайоминг.

— Исках да живея в ранчо, когато бях малка. За около десет минути — усмихна се тя през сълзи. — Яздех много като дете. Може да се захванем с коневъдство.

Всъщност нямаше никакъв мерак за това, но поне изглеждаше малко по-привлекателно. Щеше да има с какво да се занимава, ако купеха коне и започнеше да язди отново.

— Ако изберем място в близост до университетско градче, мога да дойда с теб и да преподавам, ако ми позволят — каза Маршъл замислено. — Едва ли ще мога да ти помогна с нещо в ранчото — унило се усмихна той и посочи лявата си ръка.

— Навремето имах учител по езда с една ръка — изтъкна Ариана. — Беше най-добрият учител, който някога съм имала — добави искрено.

— Все пак ще оставя конете за теб — ухили се Маршъл.

Беше готов да замине с нея. Това я поуспокои, но трябваше да помисли сериозно по въпроса. Излязоха на разходка в парка Рок Крийк, придружени от четирима агенти, и отново обсъдиха плана. И двамата единодушно предпочетоха Уайоминг. Идеята за коневъдството

започна да се харесва на Ариана, стига да ѝ се наложеше да се занимава с него само година-две или дори по-кратко, ако извадеха късмет и Луис бъдеше заловен. Маршъл почти бе успял да я убеди, че така и щеше да стане. Той се надяваше да излезе прав, но бе напълно възможно Муньос да изчезне за много години, дори завинаги, и тя да бъде принудена да остане в Уайоминг.

— Какво искаш да преподаваш? — попита го Ариана.

— Политология. Специалност южноамериканските страни. Мога да преподавам и испански, ако не ми предложат друго. Но бих предпочел политологията.

Маршъл бе готов да се заеме с работа отново, а и му харесваше идеята да влезе в програмата заедно с Ариана. И той не желаше да е сам. По принцип беше самостоятелен и независим, но отиването на съвсем ново място, където нямаше да познава абсолютно никого, му се стори крайно непривлекателно. Беше правил нещо подобно в работата си под прикритие, когато се бе вживявал в различни роли, но тогава то бе много по-вълнуващо. Бе активен и оцеляваше благодарение на хитростта и бързината си. Предстоеше му много по-кратко и безинтересно съществуване, наистина по-удобно от повечето места, където бе живял под прикритие. Но нямаше да е толкова зает, а необходимостта да е нащрек щеше да му липсва. Той разказа на Ариана за лагера на Раул в джунглата и тя си позволи да го попита за Палома. Видя, че темата все още е болезнена за него. По същия начин споменаването на Хорхе я разстройваше.

На следващата сутрин звъннаха на Сам и го помолиха да дойде в хотела. Маршъл заговори от името и на двамата. Съобщи, че са съгласни да влязат в програмата за защита на свидетели и одобряват Уайоминг, но държат да знаят кои градове ЦРУ има предвид. Обясни, че настояват да са близо до университетско градче. Ариана добави, че желае да направи ферма за коне, която щеше да финансира лично. Парите не бяха проблем за нея. Дори ѝ беше хрумнала идеята да дава уроци по езда на бедни деца, макар Маршъл да ѝ бе казал, че в Уайоминг трудно ще намери такива. Но и двамата одобряваха идеята за Уайоминг, а сега и Сам ги изненада.

— Всъщност притежаваме доста голямо ранчо в Уайоминг, което и преди сме използвали с тази цел. В момента не е обитавано. И вероятно се нуждае от ремонт. Къщата е просторна и достатъчно

голяма за многолюдно семейство. Последният ни свидетел, който бе настанен там, имаше четири деца. Отделно има къща за управителя, както и няколко по-малки постройките. Ще ви се наложи да направите ремонт, когато се нанесете. На наши разноски, разбира се. Наблизо има и университетско градче. Не е Харвард, но става. Май е подходящо и за двама ви, а?

Сам изглеждаше страхотно облекчен, но Ариана още се притесняваше.

— Как ще получа достъп до парите си? — попита тя.

Повечето свидетели, които попадаха в програмата, нямаха подобен проблем, но за нея той съществуваше. Слава богу, ЦРУ бяха предвидили всичко.

— Можеш да прехвърлиш пари в една от нашите сметки. Ние ще ги управляваме, за да не могат да ги проследят до теб. И ще ти изплащаме сумите, които искаш, на новото ти име. Няма да е проблем. Между другото, и двамата трябва да си изберете нови имена — напомни им той.

— Мога ли да правя каквото си искам с къщата? — поинтересува се Ариана и Сам се усмихна.

— В границите на разумното — каза той. — Ако боядисаш всичко в яркорозово с лилави райета, следващият свидетел, който се нанесе там, може да не се зарадва много. Но това ще обсъдим по-късно.

Сам искаше Ариана да е щастлива, доколкото това бе възможно при сегашните обстоятелства. Тя пък се обнадежди от отговора му, който намекваше, че няма да останат в Уайоминг завинаги. Може би щяха да се позабавляват там година-две. А и Маршъл се съгласи да замине с нея. Ако беше сама, щеше да ѝ е много по-трудно. Не познаваше Маршъл добре, но му се доверяваше напълно.

— Кога трябва да заминем? — попита тя притеснено.

— Скоро — отговори Сам сериозно.

— Утре ли? — паникьоса се тя.

Беше вторник.

— Да речем, в петък. Необходимо е да изчезнете колкото се може по-скоро. Възможно е да те търсят тук, или пък някой случайно да те види. Светът е малък, а не знаем къде е Муньос. Това ни тревожи. Може да е в страната с фалшив паспорт и под чуждо име.

Маршъл кимна одобрително.

— Можем ли да си вземем кучетата? — разтревожи се Ариана.

— Естествено. Трябва да поработим върху самоличностите и историите ви. Откъде сте, защо се местите там, какво сте работили, къде сте ходили на училище. Можете да си създадете приятели на новото място, но не бива да допускате абсолютно никакви грешки. Маршъл ще ти обясни как става това — усмихна се Сам.

Знаеше, че бившият агент е експерт във вживяването в нова самоличност и придържането към легендата. Животът му бе зависил от това в продължение на шест години. Знаеше как буквално да се превърне в човека, за когото се представяше.

Следобед хората от програмата дойдоха да им покажат снимки на новия им дом. Беше огромна, но занемарена фермерска къща. Ариана незабавно реши да я преобоядиса и да издигне нови огради. Мебелировката също ѝ се видя стара и овехтяла и трябваше да се смени. Къщата на управителя, която Маршъл щеше да използва, изглеждаше просторна и бе обзаведена, преди да бъде купена от правителството. Той заяви, че е идеална за него. Не се нуждаеше от луксозно жилище. Три години беше живял в колиба в Колумбия и в палатка в Еквадор преди това. Къщата щеше да е стъпало нагоре за него.

— Като приятели ли отивате? — попита агентът. — Или съпрузи? Брат и сестра? Работодател и служител?

Не бяха мислили по въпроса и Ариана отговори:

— Приятели. Той е дошъл да ми помогне със създаването на фермата, след като загубил жена си. А аз тъкмо загубих баща си.

Това беше вярно до известна степен. Да се преструват на брат и сестра бе прекалено откачено, а и Маршъл не беше неин служител. Ролята на приятели беше по-удобна. Така и придържането към истината ставаше по-лесно.

Маршъл възнамеряваше да кандидатства за преподавателско място в колежа, след като пристигнат там. Хората от програмата предложиха да му помогнат с намирането на работа и да му осигурят необходимите препоръки. Задължително беше да си изберат нови имена. Най-лесно бе да запазят малките си имена или поне същите инициали, което също бе стандартна процедура. Маршъл реши да използва моминското име на майка си — Джонсън. Ариана пък избра

за фамилно име Робърт — името на баща си. Трябваше да се снабдят с кредитни и дебитни карти, паспорти, шофьорски книжки, банкови сметки и още куп други документи с новите им самоличности до края на седмицата. Хората от програмата за защита на свидетели се заеха да уредят всичко.

Вечерта Ариана се просна в леглото напълно изтощена. А Маршъл звънна в Белия дом, след като тя заспа. Искаше да се види със семейство Армстронг, преди да замине за Уайоминг. Не беше виждал Брад и Амелия дълго време. Мелиса се зарадва, когато чу гласа му — беше му задължена за цял живот. Президентът беше на официално посещение в Тел Авив, но Мелиса и децата си бяха у дома и тя го покани да им отиде на гости в четвъртък след училище. Той се съгласи.

На следващия ден Ариана взе със себе си четири агентки и отиде на пазар. Искаше да купи всичко, от което смяташе, че ще се нуждае в Уайоминг. Маршъл постъпи по същия начин, но взе само един агент и пазаруването му бе по-скромно. Купи куфари и за двама им, но се наложи да поръча още няколко, когато се прибра в хотела. Не беше очаквал страховитото количество дрехи, които Ариана бе купила „просто за всеки случай“. Тя изглеждаше едва ли не засрамена от себе си и той се засмя. Никога не беше живял с друга жена, освен с Палома, и стилът на Ариана бе съвсем нов за него.

Той я покани да посети семейство Армстронг заедно с него и тя се трогна и изненада. Познаваше Филип Армстронг и съпругата му и дори бе ходила на бала за инаугурацията му с баща си, а и президентът бе присъствал на погребението на Робърт, но я изненада топлото, изпълнено с обич приятелство между Маршъл и семейството на президента.

Амелия ѝ разказа как Маршъл бе спасил живота ѝ, после се обърна към него и подробно му описа всичко, с което се занимаваше. Брад пък управляваше новия си хеликоптер с дистанционното и едва не им отнесе главите. Поддържаха бебето и му се порадваха. Прекараха два щастливи часа със семейството, невероятно облекчение за тях след напрежението, в което живееха, след като Ариана за малко не бе отвлечена в Париж.

— Заминавам за известно време — съобщи Маршъл на децата, преди да си тръгне, а майка им повдигна вежди разтревожено.

Децата вече бяха поллюбопитствали дали Ариана е новото му гадже, но той подчерта, че са само приятели. Амелия се бе усмихнала облекчено при този отговор, но се натъжи, когато чу, че Маршъл заминава.

— Пак ли ще работиш под прикритие? — попита тя и ококори огромните си сини очи, които бяха завладели сърцето му още при първата им среща.

— Нещо такова.

— Мислех, че вече не можеш да се занимаваш с това.

— Направиха изключение за мен, но няма да пострадам. Отивам на съвсем безопасно място, тук, в Съединените щати. И веднага щом успея, пак ще ви дойда на гости.

Той не виждаше причина да не може да посети президента и под новото си име. А и ако извадеха късмет, може би всичко щеше да приключи бързо.

Мелиса тихичко го посъветва да внимава, след като той прегърна децата, после топло ѝ благодари за поканата. Секретарката беше направила на Мелиса коя бе Ариана и какво ѝ се беше случило. Първата дама се зачуди дали Маршъл не бе в ролята на неин телохранител.

В колата, на път обратно към хотела, Ариана оживено споделяше впечатленията си от децата. Беше трогната от милото отношение на Маршъл към тях и от очевидната им обич към него. Личеше си, че се е привързал към тях завинаги. Сигурно щеше да е адски добър баща, ако животът му бе протекъл по различен начин. Ариана се сети, че и двамата бяха изгубили бебета от хора, които обичаха, при шокиращи обстоятелства, които ги бяха травматизирали. Поради намесата на съдбата.

Върнаха се в апартамента и откриха Стенли и Лили дълбоко заспали заедно. Тя беше сгушена в лапите му, заровила глава в гърдите на едрата хрътка, а Стенли бе облегал муцуна върху нея, докато тя похъркваше тихо. Чудесно беше, че кучетата се разбираха толкова добре и че можеха да ги запазят.

На другия ден след посещението в Белия дом Ариана изскочи от спалнята си облечена с джинси, розова карирана риза, розов пуловер, ниски обувки и без грим. Дългата ѝ руса коса беше хваната на конска опашка и тя изглеждаше на не повече от шестнайсет, когато сложи

Лили в пътническата чанта. Багажът им бе опакован. Предния ден им бяха връчили картите за самоличност и дори мобифони и компютри, а всичко, свързано със старите им имена, бе подменено. Федерален съдия беше одобрил новите им имена и всички документи бяха подпечатани. Парижките им хазяи бяха уведомени, че те напускат апартаментите си с двумесечно предизвестие.

Маршъл бе минавал по този път и преди, но за Ариана бе напълно нов. Тя беше мълчалива и леко потисната, докато пътуваха към летището. Откараха ги с частен самолет до Уайоминг. Придружаваха ги четирима агенти от ЦРУ. Според подготвените документи двамата бяха купили къщата за скромна сума, в случай че някой решеше да провери. Ариана се загледа през прозореца по време на полета. Сутринта бе звъннала на Яел в Париж, за да го уведоми за развитието на нещата. Той ѝ заръча да му се обажда винаги, когато се нуждае от него. Струваше ѝ се невероятно странно, че сега заминаваше за ново място с Маршъл, когото едва познаваше.

Полетът до Каспър, Уайоминг, отне четири часа. Ариана не спа, не проговори и не хапна нищо. Просто седеше и зяпаше през прозореца. Маршъл се разтревожи. Тя бе травмирана тежко преди и той не искаше пътуването им да върне старите ѝ спомени. Ариана изглеждаше измъчена от миналото. Хората от програмата дори ѝ предложиха отново психиатър, който да ѝ помогне да се приспособи към новия живот, но тя отказа. Предпочиташе да говори с Яел.

Сдобиването с нова самоличност бе познато на Маршъл, при това на много по-лоши места от Уайоминг, затова той не беше разстроен, просто леко притеснен за установяването и приспособяването към новите условия с жена, която всъщност не познаваше. Докато Ариана отново се лишаваше от всичко близко до сърцето ѝ и той не знаеше как да я утеши. Предишната вечер бе звъннал на Мак, за да се сбогува с него. Намекна му завоалирано какво ставаше, но не му каза къде отива.

— И аз смятах, че ще я приберат на безопасно място за известно време. Това е единственото, което могат да направят. Е, грижи се за себе си, момче. Надявам се мястото да е читаво. Не може да е по-лошо от дупките, в които си се завирал преди. Дяволски начин да си намериш жена обаче — пошегува се той. — Накарай я да чисти къщата. Тя има много да учи по въпроса.

— Вероятно ще ме накара аз да чистя вместо нея — отвърна Маршъл и двамата се засмяха.

Докато самолетът се снижаваше към летището, Ариана забеляза няколко къщи и ферми, но земята изглеждаше най-вече безлюдна и тя се почувства като че кацаха на луната.

— Добре ли си? — попита я Маршъл мило.

Тя го погледна и кимна, но не изглеждаше сигурна. Внезапно всичко ѝ се стори кошмарно. Липсваха ѝ Париж, Буенос Айрес, Ню Йорк и дори уютната разхвърляна кухня на Мак в Лондон. Искаше ѝ се да е навсякъде другаде, но не и тук. С насълзени очи тя последва Маршъл и четиримата агенти надолу по стълбата на самолета.

15.

От малкото летище до ранчото извън Каспър имаше само половин час път с пикапа, натъпкан с кучетата и багажа им. Портата към имота бе доста очукана и се нуждаеше от боядисване. Отпред имаше селска пощенска кутия. Щяха да разполагат и с обществена пощенска кутия, а колежът „Каспър“, където Маршъл се надяваше да преподава, се намираще на около четиридесет минути път, напълно приемливо за него.

Минаха през портата и подкараха по дългия частен път покрай къщата на управителя и няколко малки постройки и бараки. Вляво видяха просторен обор, където Ариана можеше да подслони конете, които възнамеряваше да купи. Главната къща имаше широка тераса и ниска ограда от бели дъски и бе сгушена сред вековни дървета. Планината Каспър се виждаше в далечината. Беше топло и духаше лек ветрец. Един от агентите се качи по стъпалата и отключи предната портичка. В двора бяха паркирани нов пикап и малък седан, доставени наскоро за тях. Маршъл и Ариана се спогледаха. Тя изглеждаше притеснена, но послушно последва старшия агент вътре. На километри от тях нямаше други къщи. Беше много красиво, но напълно безлюдно. Никога не беше живяла на такова тихо селско място. Всичко ѝ беше непознато. Липсваха ѝ големите градове. Дори манастирът не бе толкова тих и изолиран като ранчото.

Агентът запали лампите и останалите от групата влязоха и огледаха. Всекидневна, трапезария, хол с камина, просторна, светла кухня и широко стълбище, водещо към четирите спални горе. Мястото беше обзаведено спартански и бе безлично като мотел, по стените нямаше никаква украса. Къщата не излъчваше топлота и уют и Ариана се натъжи при спомена за апартамента си в Париж. Шийла, старата секретарка на Робърт, бе поела ангажимента да отиде там и да прибере всички вещи на Ариана. В основни линии тя бе наясно какво ставаше с Ариана, но нямаше представа къде я изпращаха, нито под какво име. ЦРУ предупреди Ариана да не ѝ се обажда, тъй като бе възможно да подслушват мобифона ѝ. Всички съобщения за Шийла щяха да

минават през програмата за защита на свидетели или ЦРУ. Секретарката съжаляваше момичето страшно много и се тревожеше, че никога вече няма да се видят.

Ариана разгледа простата фермерска къща и се вторачи в Маршъл с тъжни очи.

— Добре дошла у дома — каза той нежно.

Искаше му се къщата да е по-хубава. Беше прекалено семпла и щяха да са нужни сериозни усилия, за да я направят приятна и уютна.

Агентите от програмата бяха заредили хладилника с основни продукти — мляко, яйца, масло, хляб, марули, шунка и пуешко филе, банани, нескафе и захар. Достатъчно да има какво да хапнат, когато пристигнат и на следващата сутрин. На плота в кухнята лежеше списък с местните магазини, които се намираха на около петнайсет километра от тях. Ариана се огледа отчаяно наоколо. Половин час по-късно агентите си тръгнаха и двамата с Маршъл останаха сами.

— Можем да поразкрасим мястото с малко боя и нови неща — каза той в опит да ѝ вдъхне оптимизъм.

Виждаше колко нещастна е Ариана. Луис Муньос бе отнел живота ѝ, също както бе направил и брат му преди две години.

Тя седна до кухненската маса, а Маршъл направи кафе. Беше се надявал заради нея, че къщата ще е по-хубава. Околността бе великолепна, но съвършено различна от Париж и Ню Йорк. Ариана бе получила културен шок. Тя отпи кафе от грозната нацърбена чаша.

После вдигна очи към него и се усмихна.

— Не бих могла да оцелея, ако не беше тук — честно призна тя.

Не ѝ пукаше за липсата на лукс, но изолацията ѝ се стори ужасяваща и потискаща. А колкото повече разглеждаше къщата, толкова по-грозна ѝ се струваше.

Трудно ѝ бе да си представи, че ще живее тук няколко години, а може би и завинаги. Беше кошмарно безлична и Ариана имаше чувството, че са я запратили в нечий чужд живот.

— Ще оцелееш, разбира се — увери я той. — Преживяла си и много по-лоши неща.

— Слава богу, че си купих прилични дрехи, преди да дойда тук — каза тя иронично, а Маршъл се засмя.

Стенли и Лили се гонеха въодушевено навън и лаеха жизнерадостно.

— На кучетата им харесва — отбеляза тя.

Това беше единственият обнадеждаващ знак засега.

— Ще свикнем — окуражи я той, но и на него къщата му се струваше потискаща.

Дори колибата в джунглата не изглеждаше толкова унила и мрачна като овехтялата фермерска къща, която определено нямаше атмосфера на дом.

— Как, по дяволите, се стигна до това? — промърмори Ариана и се надигна да провери какво има в шкафовете. Откри грозни чинии и чаши, прибори за шест души, които все едно бяха минали през мелачка няколко пъти. Лъжиците и вилиците бяха изкривени.

— Е, край с това — категорично заяви тя. — Мразя грозни прибори. Отиваме в града да си купим нови.

Почувства се по-добре, когато взе решение, и Маршъл се усмихна. Нещата, за които нежният пол мислеше, бяха новост за него.

Ариана изтича горе, за да провери чаршафите и хавлиите и също ги обяви за негодни.

— Хайде да отидем на пазар. Все някъде наоколо трябва да има „Таргет“ или „ИКЕА“. Ще се снабдим с мебели и дори украса за стените.

Точно по този начин бе постъпила и с посолството в Буенос Айрес, само че там купуваше красиви антики и килими „Обюсон“, така че резултатът бе зашеметяващ. Но бе твърдо решена да приеме предизвикателството на грозната къща, а Маршъл си помисли, че това бе добър знак.

Оставиха кучетата и се качиха в пикапа. Отбиха се в къщата на управителя и я разгледаха. Беше също така грозна като нейната, но Ариана хареса кухнята повече, а в спалнята имаше прекрасно старинно легло с изящна дърворезба.

— И ти ще имаш нужда от обзавеждане — заяви тя, когато поеха към града.

Тя пусна радиото и се загледа през прозореца с въздишка. Маршъл изпита съчувствие към нея. Ариана полагаше неимоверни усилия да запази присъствие на духа, но наистина бе несправедливо, че им се налагаше да живеят тук.

Минаха през малко градче, където откриха бакалница. Видяха и обществена пералня, химическо чистене, книжарница, бензиностанция

и още няколко магазина, но не спряха. Половин час по-късно пристигнаха в Каспър, който бе пълен с млади хора и живот, ресторанти, барове и кафенета, художествени галерии и антикварни магазини. Ариана се поразвесели. Спряха да хапнат и да пият по капучино, после тя се захвана да издири нещата, които ѝ бяха нужни за къщата. Намери две красиви маси и бюро в антикварния магазин, голяма картина в една от галериите и няколко красиви рамкирани снимки в друга. После отидоха с пикала до „Таргет“, където Ариана избра чаршафи и хавлии в красиви цветове и шарки. Купи маси, столове, украшения и кухненски аксесоари в ярки цветове. Сервиз италиански керамични чинии в синьо и бяло, семпли чаши за вино и вода от синьо стъкло и прилични прибори от неръждаема стомана с кокалени дръжки. Нищо не беше луксозно, но всичко бе ярко, красиво и приятно. Маршъл се впечатли най-вече от бързината, с която Ариана действаше. Натовариха пикапа и тя помоли да им доставят мебелите на следващия ден. Купи някои неща и за неговата къща. Цялата работа бе свършена със светкавична бързина и той направо се шашна. Ариана обясни, че майка ѝ обичала да обзавежда и я научила как. А и новите кредитни карти им послужиха добре.

— Страшно те бива в това — възхити се той. — Щеше да ми е нужна поне година да реша какво да купя за къщата.

— Забавно е — засмя се тя и се почувства щастлива за първи път откакто пристигнаха. — Трябваше да видиш какво направих с резиденцията в Буенос Айрес. Беше буквално празна, когато пристигнахме там. Но когато приключих, стана великолепна. Оставих всичко там като дар от баща ми за посолството. Единствено се надявам да се измъкнем оттук по някое време. Нямам желание да прекарам остатъка от живота си в Каспър — промълви тя отчаяно, но определено изглеждаше по-добре, отколкото преди няколко часа.

— Няма да си тук задълго — каза той убедително.

— Откъде знаеш?

Ариана ужасно искаше да му повярва, но не можеше.

— Защото момчетата от ЦРУ са добри в работата си. Ще го намерят. Е, не са страхотни като нас от АБН — пошегува се той и Ариана се засмя.

Маршъл наистина успяваше да я развесели и разсмее, разведряваше и най-ужасните ситуации. Беше го правил цял живот.

Пък и харесваше Ариана и искаше тя да е щастлива. Възхищаваше се на старанието ѝ да гледа положително на положението.

Отбиха се в бакалницата да си осигурят храна за вечеря. Маршъл купи месо за барбекю. Закле се, че бил майстор в печенето на скара, макар да не го беше правил от години.

— Извадих късмет — ухили се тя, — защото ако храната зависи от мен, ще умрем от глад. В Париж карах на салати, сирене и ресторанти.

Но тук определено не беше Париж, а тя никога не се бе учила да готви.

— Да сключим сделка тогава. Аз ще готвя, а ти ще обзавеждаш.

Ариана кимна с усмивка. Имаше чувството, че са корабкрушенци на безлюден остров. А когато се стъмни, осъзна, че се бои да остане сама в къщата. По време на вечерята Маршъл долови нервността ѝ и я попита какво я тревожи.

— Мобифонът ми ще е включен непрестанно. Звънни ми, ако имаш някакви проблеми — каза той.

— Какви например? Ако се вмъкне вълк и изяде и мен, и Лили?

Ариана се шегуваше, но не съвсем. Никога преди не беше живяла на толкова изолирано място. Чувстваше се в много по-голяма безопасност в града, макар да я преследваха наемни убийци.

— По-спокойна ли ще си, ако спя в една от стаите за гости? — предложи той.

Тя го погледна засрамено, но кимна благодарно.

— Знам, че звучи глупаво, но тук ме е страх. Трудно ми е да повярвам, че в тази пустош е по-безопасно, отколкото в града с много хора наоколо.

— Никой няма да те отвлече или застреля тук, Ариана. Няма да предства къде се намираш.

И точно в това бе смисълът. Тя се съгласи, но все пак не ѝ харесваше. Каспър беше красиво място, но не ѝ се виждаше забавно. А и личеше, че си е градско чедо. Маршъл очакваше с нетърпение да отиде за риба и да се разходи из планините. Нито една от тези възможности обаче не привличаше Ариана. Все пак пистите за ски тук бяха чудесни, а те и двамата обичаха да се спускат. Имаше и театър, зала за симфонични концерти, музеи и галерии, които решиха да разгледат.

След вечеря Маршъл пренесе куфара си в господарската къща. Настани се в стаята за гости, която се намираще най-далеч от нейната, за да не я безпокои, ако гледа телевизия през нощта, както правеше обикновено. Във всяка стая имаше телевизор, а във всекидневната бе огромен плазмен с плосък екран, както и прилична стереоуредба.

Ариана отиде в спалнята да си разопакова багажа, докато той изпращаше имейли от компютъра си в кухнята. Тя го чу да се качва горе по-късно и отвори вратата, за да му благодари, че е останал при нея. Изглеждаше по-спокойна в бялата памучна нощница със сини панделки, която си беше купила в „Харъдс“. Дългата ѝ руса коса беше пусната и се стелеше красиво по рамената ѝ. Беше толкова млада и красива, че сърцето му трепна. Щеше да живее в една къща с нея, а и бяха изминали дълъг път заедно. Струваше му се странно, че са тук като приятели и съквартиранти, това бе много различно от живота му в джунглата или усамотението му оттогава.

— Лека нощ — пожела му тя и затвори вратата.

Маршъл лежа и дълго мисли за нея, а когато заспа, сънува Палома. Усещаше нежното ѝ тяло в ръцете си сякаш никога не я бе оставял.

На следващата сутрин разгледаха хамбара заедно, след като той приготви закуската. Ариана реши, че хамбарът е по-хубав от къщите. Отидоха отново в града и намериха „Бест бай“^[1], откъдето си купиха дискове с филми и музика. Откриха, че имат едни и същи музикални вкусове, макар Маршъл да харесваше и латино, тъй като бе живял дълго време в Южна Америка. Ариана се похвали, че в Аржентина се е научила да танцува танго, и той се усмихна. Купиха и още някои неща за къщата. След като им доставиха мебелите, те се захванаха да ги подредят. Маршъл се изненада колко по-добре изглежда мястото благодарение на няколко възглавници, свещи, нови мебели, голямо огледало в антрето, картините и снимките, които той закачи по стените. Ариана знаеше къде точно да постави всичко и подобренията незабавно се усетиха.

— Уха! Истинска магия — впечатлено възкликна той. — Не знам какво ще се получи с отглеждането на коне, но трябва да станеш дизайнер по вътрешно обзавеждане. Адски те бива.

Мястото изглеждаше несравнимо по-добре, след като Ариана приключи. После Маршъл опече ребърца на скара и пилешки пържоли и пусна музика. Почувстваха се почти като у дома, макар и не съвсем. Все още мястото бе твърде ново за тях, но пък Ариана бе приятна компания и изпитваше искрена благодарност заради помощта му.

Изгледаха един филм заедно и тя заспа, облегната на здравето му рамо. Маршъл я прегърна нежно, а Стенли му хвърли въпросителен поглед, сякаш го питаше какви ги върши.

— Гледай си работата — прошепна му Маршъл весело.

Ариана се събуди в края на филма и той я подкачи, че е заспала. Но пък беше изморена от всичко свършено през деня.

Прекараха следващите няколко дни в чистене. Освен жилището на управителя, имаше и няколко постройки за различни видове оборудване. Маршъл обеща да наеме работници за изчистването на хамбара. Ариана възнамеряваше да посети местните търгове на коне, след като подготвеха обора, а и очакваше с нетърпение да види истинско родео, което звучеше забавно и за Маршъл. Осигуряваше им развлечение.

През следващата седмица той отиде в колежа и попълни молба за преподавателско място по политология, испански и наказателно право. Вписа новите си препоръки, според които бе работил във военното разузнаване в продължение на две години. ЦРУ му беше осигурило необходимите документи. Ариана го придружи и прегледа таблото с обяви, за да намери чистачка и екип за обора, и си записа няколко имена и имейли. По-късно щяха да се нуждаят и от човек, който да се грижи за конете, затова тя разгледа и тези обяви.

Сам Адамс звънна да провери как се справят след първите няколко дни и Маршъл го увери, че са добре. Ариана също изглеждаше по-весела. В края на втората седмица вече се чувстваше удобно в новата къща. Маршъл обаче все още спеше в стаята за гости, защото тя се страхуваше да остане сама нощем и не му позволи да се изнесе. Чуваха вой на койоти в далечината и тя винаги внимаваше за Лили, когато я извеждаше. Стенли пък се наслаждаваше на обширните пространства, където можеше да тича и лудува на воля.

По молба на Ариана в неделя отидоха на църква и се запознаха с няколко от съседите си, които се оказаха много дружелюбни. След няколко седмици започнаха да се отбиват и да им носят торти, пайове и

домашни сладка. Несъмнено проявяваха и любопитство да видят какво правят с ранчото. Съседите им изглеждаха свестни хора и искрено ги харесваха. Работеха на различни места в града. В църквата се запознаха с шефа на симфоничния оркестър, с уредника на музея и с няколко от преподавателите в колежа.

Живееха там от шест седмици, когато една от жените от църквата мина да им донесе домашно сладко от боровинки.

— Откога сте женени? — попита тя Ариана, която здравата се стресна от въпроса.

— Тъъ... всъщност не сме женени. Просто сме приятели. Маршъл изгуби съпругата си, а моят баща почина скоро след това. Реших да купя ранчото, а той предложи да дойде с мен да ми помага. Приятели сме от години и имахме нужда да се разсеем от мъчителните спомени. Затова решихме да сменим Чикаго с ново място.

Представяха се за кореняци от Чикаго. Историята прозвуча фалшиво дори на Ариана, а жената не ѝ повярва и за миг. Само кимаше и се усмихваше, докато Ариана заекваше.

След като гостенката си отиде, тя разказа на Маршъл разговора, а той я погледна изненадано.

— Може би трябва да им кажем, че живеем в грях, и да приключим — засмя се той. — Вероятно бездруго си мислят точно това.

Маршъл се смееше весело, а блузата на Ариана бе мокра след къпането на кучетата, лепеше се по тялото ѝ и го очертаваше съблазнително. И тогава, без въобще да се замисли, Маршъл я придърпа към себе си и я целуна. Не знаеше защо го направи, но му се стори съвсем нормално. Ариана обви ръце около врата му и отвърна на целувката. И двамата бяха останали без дъх, когато отделиха устните си.

— Добра идея ли е? — дрезгаво попита Маршъл между целувките.

Беше изминало толкова дълго време, откакто в живота му за последен път имаше страст и чувства, че сега се зашемети от силата им. Ариана бе пометена като от цунами от същата страст. Той я вдигна със здравата си ръка и я отнесе в спалнята ѝ. Свалиха трескаво дрехите си и се любиха като умиращи от глад, видели храна за първи път. И двамата бяха самотни от толкова отдавна, че емоциите ги завладяха

напълно. После Ариана се сгуши до него, целуна го нежно и се засмя тихо.

— Уха! Какво ли щеше да стане, ако жената от църквата не ми бе задала този въпрос?

Маршъл се засмя в отговор и се облегна на лакът, за да я разгледа по-добре. Ариана имаше великолепно тяло и беше красива, чувствена жена. Досега не го беше осъзнавал, но я бе пожелал от първия миг, когато я видя в парка. От години не си беше позволявал чувства към жена и сега се смути.

— Вероятно щеше да ни е нужно още известно време — отговори той.

Струваше му се, че бе неизбежно да се случи, дори и да бе малко страшно. Той докосна зърното ѝ с нежни пръсти и отново се изпълни с желание. Беше прекрасен любовник за радост на Ариана.

— Полудявах нощем, докато си мислех за теб в другата стая — призна той.

Но не искаше тя да си помисли, че я желае само защото случайно живеят заедно. Беше започнал да държи на нея още когато прочете дневниците на Хорхе и разбра какво ѝ бе сторил. Тогава Ариана открадна сърцето му.

— И аз си мислех за теб — каза тя. — Откачена идея ли е? Ами ако решим, че не можем да се понасяме?

Той не вярваше, че това би могло да се случи. Разбираха се чудесно, а и двамата бяха свестни и грижовни.

— Тогава ще помолим хората от програмата за защита на свидетели да ни разделят. Или пък аз ще се нанеса в къщата на управителя — отговори той сериозно. — Искам да знаеш, че никога не съм постъпвал по този начин. Когато работех под прикритие, няхах време за сериозна връзка у дома. Всъщност няхах истински дом, след като родителите ми починаха. Бях още в колежа. Не желаех някое момиче да ме чака в продължение на години, докато ѝ разбия сърцето или ме убият. Мислех, че нямам право да причинявам това на никого само за да се наслаждавам на мисълта, че някой ме обича, въпреки че не се прибирам у дома три-четири години. Нямаше да е честно към жената, затова внимавах да не се влюбя. А после се появи Палома. Не очаквах да се забъркам с жена, докато работя, но се влюбих в нея. Убиха я заради мен. Понякога имам чувството, че всеки, когато

обичам, умира. Палома, родителите ми, бебето ни. Това ми попречи да се захвана с друга жена след смъртта на Палома. Страхувах се да обичам и отново да загубя любимата си или да я убият заради мен. Никога няма да си простя заради онова, което се случи с нея.

В очите му проблеснаха сълзи. Никога преди не бе говорил толкова откровено с някого. Не беше честен с Палома, тя не знаеше истинската му самоличност. Просто бе невъзможно да ѝ каже. И животът им бе лъжа заради това. И ако бе писано да сподели живота и сърцето си с Ариана, искаше да е честен от самото начало.

— Не съм сигурен какво е останало от мен — тъжно добави той. — Част от мен умря в Колумбия заедно с Палома.

Ариана кимна и го целуна нежно. Беше трогната от изповедта му.

— Аз пък не съм сигурна дали някога напълно ще разбера какво точно стана между мен и Хорхе. Мислех, че се обичаме, а сега съм сигурна, че е бил ужасен човек, когото не бих могла да уважавам. Но връзката ни ми се струваше вълшебна. Превърнах се в различна личност, докато бях с него. Не всичко беше лошо, а и ми се виждаше съвсем нормално тогава. Страхотно се зарадвах, че съм забременяла от него. Предполагам, че за известно време си бях загубила ума. И него го убиха заради мен. Не мога да забравя това, нито бебето, което загубих.

— Той умря, защото те отвлече, което е гнусна постъпка — нежно я поправи Маршъл, както би постъпил и Яел. — Беше убит заради собствените си действия, а не заради теб.

За разлика от Палома, която беше невинна жертва. И Ариана, и Маршъл бяха изгубили хората, които обичаха страстно, а и бебетата си. И двамата се бяха озовали в невъзможни ситуации, от които просто нямаше друг изход. Сега бяха наясно с това, но бяха пострадали заради чувствата си.

— Страхувам се, че отново ще се случи нещо ужасно, ако обичам някого — призна Ариана, съпричастна със страха на Маршъл. — Не искам да ти се случи нещо лошо заради мен.

— Аз пък не искам нищо лошо да се случи на никого от двама ни. Нали затова сме тук. Ще направя всичко възможно да те защитя — обеща той сериозно.

Ариана му повярва. Агентите, които ги докараха до Уайоминг, му бяха оставили няколко оръжия по негово настояване.

— Просто трябва да повярваме, че всичко лошо е зад гърба ни. Не може да се случи отново, а и някой ден ще се измъкнем оттук — каза тя предпазливо.

Маршъл се зачуди дали тя щеше да продължи да иска да живее с него, когато напуснеха Уайоминг.

Трудно му бе да повярва, като се имаха предвид възможностите ѝ. За какво ѝ беше еднорък пенсиониран агент, когато можеше да има всекиго? Но за него вече бе прекалено късно да се оттегли. Беше влюбен и виждаше, че и тя е влюбена.

— Обичам те, Маршъл — каза тя в потвърждение и го целуна.

— И аз те обичам, Ариана — отвърна той, после я прегърна и отново се любиха.

[1] Верига магазини за техника. — Б.пр. ↑

16.

След като се любиха, Маршъл официално се премести в господарската къща и спалнята на любимата си. Живееха заедно като двойка и постепенно оправяха ранчото. Ариана се трудеше усърдно по обора с бригадата, която беше наела, и започна да купува коне по местните търгове. Сдоби се с шест чудесни ясли в обора и двама мъже, които да се грижат за конете.

Продължиха да се запознават с хора в църквата, а на Четвърти юли отидоха на пикник в ранчото на съседите, а после ги поканиха на барбекю. Двамата мъже ходеха заедно на риболов, а Ариана харесваше съпругата и канеше децата им да яздят конете ѝ, като ги тренираше лично. Тя самата също яздеше. Свърза се с две благотворителни организации, на които предложи безплатни уроци за бедни деца. Даваше им уроци по езда и ги учеше да се грижат за конете, и се радваше на компанията им. В края на август Маршъл получи добри новини от колежа „Каспър“. Предложиха му място на преподавател по испански, което той прие с удоволствие. И двамата имаха приятни за тях занимания, общуваха с хората, с които се запознаваха, но никога не се сближаваха прекалено много, за да не провалят прикритието си. Бяха щастливи, разбираха се чудесно и ставаха все по-близки. Маршъл не оттегли молбата си от факултета по политология и получи уверение, че може да му осигурят работа и там през втория семестър. Това страхотно го зарадва. Ариана смяташе да купи още коне. Животът им вървеше гладко, макар понякога да им се струваше странно, че са разделени от всеки и всичко, което навремето бяха познавали, сякаш бяха родени в деня, когато пристигнаха тук, и нямаха никаква предишна история.

През ноември заваля сняг. Прекарваха дълги лениви уикенди в леглото, като се любеха и спяха в прегръдките си, слушаха музика и гледаха филми. Ариана твърдеше, че никога преди не е била толкова щастлива, и Маршъл ѝ вярваше. Той самият също се чувстваше на седмото небе. Беше обичал Палома, но тя бе дете и никога не беше живяла в големия свят. Нямаше да е щастлива, нито щеше да разбере

живота му в Щатите, ако я беше извел от джунглата. А двамата с Ариана бяха идеална двойка. Нощем разговаряха с часове, споделяха мненията си. Четяха заедно, ходеха на театър и симфонични концерти. И двамата се зарадваха, когато Филип Армстронг бе преизбран. Струваше им се, че връзката им е съвършена. Заслужаваха щастието, което най-после намериха.

Прекараха Коледа сами в ранчото, а когато не валеше, ходеха по празненства из района. Маршъл изпитваше удоволствие в часовете си по испански, а и страшно се зарадва, че през втория семестър ще преподава и политология с насоченост към Южна Америка. Трудно им бе да повярват, че живееха в Уайоминг едва от шест месеца. В някои отношения им се струваше, че са били тук от раждането си. Любовта им се засилваше с всеки изминал ден. Бяха изгубили всичко познато в живота си, но се бяха намерили един друг. И всеки, който се запознаеше с тях, мислеше, че са великолепна двойка.

Ариана обичаше да ходи в града с Маршъл, когато той имаше часове в колежа. Тя посещаваше художествените галерии, обикаляше магазините и после се срещаше с него в любимото им кафене. А най-хубавото беше, че тук се чувстваха в безопасност. Знаеха, че нищо лошо не може да им се случи в Уайоминг, че хората на Муньос никога няма да ги открият. Вече рядко говореха за това, а Ариана спря да се тормози с въпроса кога изгнаничеството им ще приключи. Всъщност, тя вече дори не искаше да приключи.

Маршъл започна да преподава политология през пролетта, а Ариана купи още два коня. Редовно даваше уроци, което страшно я забавляваше, и яздеше всеки ден. Дори успя да накара Маршъл да се чувства удобно около конете и да язди с нея.

Малко след като завърши учебната година, един ден Ариана яздеше по хълмовете и когато се прибра, видя пред къщата непозната кола. Тя отведе коня в обора и го прибра в отделението му. Тръгна енергично към къщата с ездаческия си екип и пусната по раменете коса. Изкачи бързо стълбите и влезе вътре. Не знаеше защо, но внезапно се притесни. Видя Маршъл и Сам Адамс на канапето във всекидневната. Уплаши се, че е станало нещо ужасно, че Муньос е открил къде се намираха и отново е тръгнал по петите ѝ. Маршъл видя ужаса в очите ѝ и побърза да я успокои.

— Всичко е наред, Ариана. Намерили са Муньос и са го убили. Бил в Боливия, където вербувал бунтовници. Всичко е свършено — увери я Маршъл и я прегърна.

За тях това беше краят на войната. Не беше нужно да се крият повече.

— Можете да се приберете у дома — тихо каза Сам, като също стана да я прегърне.

Беше забелязал нежните отношения между младите и очевидната им интимност, но не се изненада. И двамата бяха чудесни хора, преживели много, преди да се запознаят. Съвсем в реда на нещата бе да се влюбят един в друг. Все пак живееха заедно от година.

Ариана погледна Сам объркано. Можеха да се приберат у дома. Но къде бе домът ѝ? Празният апартамент на баща ѝ в Ню Йорк? Друго жилище под наем в Париж? А и Маршъл нямаше дом. ЦРУ просто прибра вещите му от Париж и ги сложи на склад. Никой от двамата нямаше семейство, а единственият им познат дом бе ранчото в Уайоминг с конете и кучетата, с къща, която принадлежеше на програмата за защита на свидетели и предстоеше да бъде използвана за други хора.

— Това означава ли, че сме бездомни? — объркано се обърна към Маршъл.

— Не съвсем — усмихна се той.

— И всичко приключи? — попита тя отново.

Сам кимна. Беше искал да им съобщи новината лично. Бяха го заслужили.

— Дойдох колкото можах по-бързо. Случило се е вчера. Все още разчистват в Боливия и Чили, но хората ни смятат, че е безопасно да се прибереш у дома.

Маршъл също не бе изложен на риск от страна на Муньос, а и следите му след работата в Колумбия се бяха изпарили. Беше изчезнал оттам преди няколко години, а и не знаеха истинската му самоличност. Нищо не го свързваше с Пабло Ечеверия, човека, за когото се представяше там.

— Според мен това означава, че ни гонят оттук — добави Маршъл и ѝ се усмихна.

Усещането бе едновременно радостно и тъжно. Бяха щастливи тук, а сега нямаше къде да отидат и той се запита дали Ариана ще

остане с него. Тя разполагаше с безброй възможности. Не искаше да приема нищо за даденост. Знаеше само, че я обича силно.

— Кога трябва да тръгнем? — попита Ариана. — Първо искам да продам конете.

— Можем да го свършим вместо теб — щедро предложи Сам. — Тръгнете веднага щом пожелаете. Ако искате, още утре. Свободни сте.

Ариана се беше страхувала, че никога няма да чуе тези думи, но сега просто не знаеше какво да прави и погледна Маршъл въпросително.

— Уведомете ни, когато сте готови да ви преместим — каза им Сам.

Беше сигурен, че щяха да са готови веднага след като осмислеха новината. Той се сбогува малко след това. Трябваше да лети за Вашингтон вечерта. Докато колата му се отдалечаваше, Ариана седна на стъпалата и погледна Маршъл. Трябваше да поговорят за много неща.

— Наистина... не очаквах новината. Мислех, че ще са нужни години.

— Аз пък не смятах, че ще минат години — отвърна той и се настани до нея. — И какво ще стане сега? — попита със свито сърце.

— Ще се приберем у дома. Където и да се намира — каза тя. — Какво мислиш? Къде искаш да отидеш?

Можеха да заминат къде ли не по света, но животът им бе обърнат с краката нагоре от толкова дълго време, че никой от двамата не беше сигурен накъде да се отправят. Маршъл не държеше да живее във Вашингтон, а Ариана не желаше да се прибира в Ню Йорк. Вече не разполагаха и с жилищата си в Париж. А от днес си нямаха дом и в Уайоминг. Но пък целият свят бе открит пред тях.

— Казах ти, че сме бездомни — засмя се тя, а той се усмихна и я целуна.

— Ами останалото? — попита сериозно.

— Какво останало? — обърка се тя.

— Ние.

— Какво имаш предвид?

— Наложил ти се да си с мен през последната година. Все едно беше корабкрушенка или отвлечена. А сега корабът дойде да ни спаси. Вече не си вързана към мен, Ариана. Можеш да отидеш, където

си поискаш и да бъдеш с когото си поискаш. Не е нужно да си с еднорък бандит като мен. Твоят свят е много по-широк от моя.

Искаше да ѝ предостави възможност да го остави, ако имаше желание. Обичаше я достатъчно, за да иска най-доброто за нея.

— Да не си се побъркал? Не си еднорък бандит и те обичам. Не бях принудена да съм с теб. Можехме да заминем на различни места. Не бяхме длъжни да живеем заедно в тази къща. Искахме го. Защо да е различно, където и да е другаде? Не желая да съм с друг. Искам теб. Обичам те, независимо къде сме.

Той засия от щастие и я целуна нежно.

— Просто исках да ти покажа, че имаш избор. Не желая да се чувстваш задължена към мен.

— Не се чувствам задължена. Но се надявам ти да се чувстваш така, защото ще те следвам винаги, ако ме оставиш — сериозно заяви тя. — Не мога да живея без теб и се надявам никога да не ми се наложи. Не знам какво щях да правя, ако не беше до мен.

Седяха на стъпалата и се целуваха дълго и нежно, после Маршъл я погледна със сериозно изражение.

— И къде ще живеем?

Ариана затвори очи, престори се, че завърта въображаем глобус и го спря с пръст.

— В Париж! — обяви с широка усмивка. — Какво мислиш? Там се запознахме, а и не искам да се връщам в Ню Йорк. Поне не още.

Там имаше прекалено много болезнени спомени. А Париж бе чист, с изключение на последния ден.

— Можем да започнем отначало в Париж. Искам да си намеря работа, а ти можеш да преподаваш, както направи и тук. Ще водим истински живот, като обикновени хора — изтъкна тя и той се усмихна.

— При едно условие — каза Маршъл и се надигна.

Той слезе по стъпалата, а Ариана го изгледа изненадано. Нямаше представа какво си е наумил. Маршъл се обърна към нея, отпусна се на едно коляно и я погледна в очите.

— Ариана Грегъри... Ариана Робърт... която и да си... ще се омъжиш ли за мен, преди да заминем за Париж? Или веднага след това? Ще станеш ли моя съпруга?

Ариана скочи и се метна върху него, като едва не го събори. Бяха получили свободата си и той ѝ предлагаше брак. Тя бе освобождавана

много пъти досега — от израелските командоси, които я изкараха от лагера на Хорхе, от Яел в Париж, а сега от програмата за защита на свидетели. Но единственият човек, от когото не искаше да се освободи, бе Маршъл.

— Да — отговори тя възбудено и той отново я целуна.

И двамата си помислиха, че ако Луис Муньос не се беше опитал да я отвлече, можеха никога да не се запознаят, нямаше да живеят заедно през последната година и нямаше да се оженят.

— Задължени сме му — щастливо заключи тя, когато тръгнаха към къщата прегърнати.

— Да не стигаме чак дотам — отвърна Маршъл, усмихна се на бъдещата си съпруга, после спря и я погледна с леко притеснение. — Ще има ли бебета в бъдещето? — попита той, несигурен в отговора.

И двамата бяха изгубили неродени деца, което ги бе травмирирало. Маршъл не знаеше дали Ариана би искала да опита отново. Тя го погледна сериозно и кимна, а той я целуна отново. В този момент животът им бе свършен във всяко отношение.

17.

Нужни им бяха три дни да организират всичко и да опаковат вещите, които щяха да вземат. Ариана изпрати конете да бъдат продадени на търг. Съжеляваше за раздялата с тях, но нямаше смисъл да ги запази. Не искаше да ги прибира в конюшния извън Париж или Ню Йорк. Много по-просто бе да ги продаде тук.

Обадиха се на съседите и познатите си, за да се сбогуват, но в Уайоминг нямаха близки приятели, тъй като смятаха, че животът им тук е само временен, а и фалшив. Ариана се чудеше дали да продаде апартамента на баща си в Ню Йорк, но още не беше решила. Там имаше безброй спомени от родителите ѝ, а и тя не се нуждаеше от пари.

Маршъл звънна в колежа, за да предупреди, че няма да възобнови договора си за следващата година, въпреки че преподаването му доставяше истинско удоволствие. Съобщи им, че той и годеницата му се местят в Европа. Колегите искрено съжеляваха, че напуска. Той вършеше чудесна работа в колежа и точно по този причина му предложиха нов договор.

Маршъл и Ариана взеха много малко неща със себе си. Оставиха новите чаршафи, прибори и мебели за бъдещите обитатели на къщата. Опаковаха само дрехите и музикалните дискове. Взеха и кучетата, разбира се. Щяха да започнат отначало в Париж. Ариана прати няколко имейла, за да си търси работа. А Маршъл подаде молба за работа в американското посолство в Париж, а също и за преподавателско място в Сорбоната. Тя звънна на Яел и му съобщи новините. Той се зарадва страхотно, най-вече, че тя бе свободна и се връщаше в Париж. Мястото бе чудесно за започване на нов живот. После Ариана изпрати имейл на майка Елизабет, за да ѝ съобщи, че се омъжва. Игуменката отговори светкавично и ѝ предаде безброй поздравии от монахините.

Маршъл се обади на Мак вечерта, преди да напуснат Уайоминг. Разказа му за Мунъос и после сподели, че е предложил брак на Ариана.

— Надявам се да ти е отказала — пошегува се Мак, но звучеше адски доволен. — Научи ли я вече да чисти?

— Не съвсем — честно призна Маршъл. Винаги вършеше много повече домакинска работа от бъдещата си съпруга.

— Елате в Лондон да отпразнуваме. Надявам се Ариана да остане при теб по-дълго от бившата ми съпруга. Мисля, че тя ме заряза заради пощаджията. Но пък ти си готин тип. Сигурен съм, че ще остане при теб.

Мак се радваше и за двама им и предаде поздрави и целувки на Ариана.

Самолетът дойде да ги вземе в петък. Щатски шериф ги откара от къщата, повече от официалност, отколкото по необходимост. Отлепяха за Вашингтон, където трябваше да подпишат някои документи. Вечерта спаха в „Четири сезона“, а на другия ден следобед потеглиха за Париж. Ариана отиде на пазар сутринта и се върна със семпла рокля от бяла коприна за сватбата. Бяха решили да не прекарват повече от необходимото време в Съединените щати. И двамата нямаха търпение да се доберат до Париж и да започнат новия си живот. Смятаха да си намерят апартамент, а дотогава имаха резервация в „Риц“, любимия хотел на Ариана. Тя вече бе получила няколко покани за интервюта от „Вог“, „Л’Офисиел“ и едно интернет списание. А хората от американското посолство искаха да се срещнат с Маршъл, когато пристигнеше в Париж, тъй като бяха силно впечатлени от сивито му.

Обсъдиха всичко това по време на полета. Искане да се оженят веднага, дори преди да се установят в новото си жилище. След като се настаниха в „Риц“, Ариана звънна на брокерите по недвижими имоти, а Маршъл се обади в посолството, за да уреди венчавката им. Струваше му се по-просто да се оженят там, вместо да минават през френската бюрократична система. Но се изненада, когато чу, че дипломатите нямали право да провеждат сватбени церемонии във Франция. Бракосъчетанието трябвало да бъде извършено от френско официално лице, а често се налагало да се чака. Секретарката в посолството му обясни как да действа. Маршъл изтъкна, че е пенсиониран агент от АБН с добра репутация, награден от президента, а булката е посланическа дъщеря. Жената го помоли да изчака, но след малко се върна на линията. Увери го, че бързо ще намерят човек, който да проведе церемонията, така че можеха да се оженят на другия ден след попълване на документите. Това му се стори разумно и той го

съобщи на Ариана, когато тя свърши разговора си с брокера. Беше въодушевена, защото имало три апартамента, които изглеждали идеални. Единият бил пак на авеню „Фош“, на слънчевата страна на улицата. Другият се намирал на очарователна задънена уличка, а третият — до парка „Монсо“. Тя смяташе да разгледа и трите следобед. Маршъл изтъкна, че после може да се отбият в посолството, и тя се съгласи. Искаха съвсем семпла сватба, а и бездруго нямаше кого да поканят. Ариана искаше Яел да е кум, тъй като без него никога нямаше да стигне дотук и да погребее кутията, която бе отвела Маршъл до нея. В известен смисъл Яел имаше принос за щастието им, но когато му се обади, установи, че е заминал за една седмица.

Следобед, когато отидоха в посолството, научиха, че президентът е дошъл на посещение. Районът бе ограден и охраната бе засилена. Но все пак ги пуснаха вътре. Докато чакаха във фойето да попълнят документите, Маршъл бе осенен от страхотна идея. Приблужи се до рецепцията.

— Господине, президентът в сградата ли е? — попита той морския пехотинец зад бюрото.

— Защо искате да знаете? — незабавно се напрегна младежът, но пък Маршъл имаше почтен вид, който го успокои.

— Личен приятел на семейството съм. Бивш агент от тайните служби и АБН. Казвам се Маршъл Евърет и бих искал да говоря с президента, ако е възможно — обясни той.

Младият пехотинец набра вътрешен номер, говори с двама души, после подаде слушалката на Маршъл с впечатлен вид.

— Какво правиш тук, Марш? — попита Армстронг весело.

— Връщам се в Париж. И ще се женя. Извинявам се, че ви моля за това, защото знам колко сте зает. Но ако действаме бързо, бихте ли ми станали кум?

Филип Армстронг не се поколеба и за миг и веднага се съгласи, после попита секретаря си за разписанието си за следващия ден.

— Ако го направим в единайсет и петнайсет утре, ще съм твой докъм дванайсет. Мелиса и децата също са тук. Може ли и те да дойдат?

— Разбира се! Ще бъде чудесно.

— За кого се жениш, между другото?

— За Ариана Грегъри. Чудесна жена. Мисля, че сте познавали баща ѝ.

Президентът веднага се сети и си помисли колко странно нещо е животът и как хората се намират един друг.

— Нямах представа, че я познаваш — подхвърли той изненадано.

Явно Армстронг не знаеше за посещението на младите при съпругата и децата му предишната година.

— Не я познавах, когато работех за вас, господин президент. Срегнахме се тук преди година. И тъкмо изкарахме последните дванайсет месеца заедно в програмата за защита на свидетели.

— Утре ще ми разкажеш всичко — прекъсна го президентът, който явно бързаше.

Маршъл затвори телефона и се обърна към Ариана.

— Армстронг ще ни стане кум. Ако искаш, Мелиса може да е кумата.

Ариана се усмихна. Да ти кумуват президентът и първата дама бе впечатляващо, можеха да го разказват един ден на децата си.

— Великолепно — усмихна се тя на Маршъл.

Подписаха документите и им насрочиха церемонията за единайсет и петнайсет на другия ден. Секретарката на президента вече се бе обадила да уреди всичко.

Върнаха се в „Риц“ и седнаха на бара да изпият по чаша шампанско и да обсъдят апартаментите, които бяха разгледали. Ариана харесваше най-много онзи на авеню „Фош“ и Маршъл нямаше нищо против. Беше просторен и слънчев, с три спални, необзаведен. Ариана отново щеше да влезе в стихията си. А и бе достатъчно голям, ако им се родят деца, докато живеят в Париж. После се качиха в стаята си и се любиха. Беше прекрасен първи ден в Париж.

На следващата сутрин пристигнаха в посолството в единайсет. Документите им бяха наред. Секретарката на президента ги чакаше и ги отведе горе лично. Маршъл се изненада, че и посланикът ги очакваше. Дипломатът позна Ариана и им поднесе искрените си поздравления: Бяха уредили заместник-кметът на Париж да ръководи церемонията. Изчаквателният период бе отменен заради лична молба на посланика. Пет минути по-късно президентът влезе в залата с

Мелиса, заобиколени от агентите от тайните служби. Брад и Амелия вървяха зад тях.

Ариана носеше бялата копринена рокля, която купи във Вашингтон. Бяха се отбили в цветарница за букетче момини сълзи. Тя изглеждаше семпла, млада и елегантна, русата ѝ коса блестеше по гърба ѝ. Амелия се усмихна в мига, когато я видя, после обаче я погледна разочаровано.

— Не приличаш на булка. Трябваше да облечеш натруфена бяла рокля.

— Не можах да намеря такава — оправда се Ариана, после Маршъл я представи на президента, с когото се бе запознавала преди с баща си.

Армстронг ѝ направи комплимент, че изглежда великолепно, а тя целуна Мелиса и децата, после подаде букета си на Амелия и я помоли да ѝ стане шаферка. Малката засия от радост и гордост и пое букета благодарно. Маршъл даде пръстените на Брад.

След миг церемонията започна. Заместник-кметът успя да я направи трогателна, макар да не ги познаваше. Маршъл гледеше булката си с овлажнели от щастие очи. Бяха изминали дълъг път, за да стигнат дотук. Мелиса се усмихваше, въодушевена от любовта им. Амелия държеше букета внимателно като реликва, а Брад връчи на Маршъл пръстените точно навреме. Ариана се впечатли, че бъдещият ѝ съпруг не бе забравил за тях. Предния ден Маршъл бе отишъл сам до „Картие“ и ги бе купил, като при това правилно бе отгатнал размера на пръста ѝ. Беше ѝ избрал елегантна златна халка, която ѝ бе точно по мярка. Заместник-кметът ги обяви за съпруг и съпруга и Маршъл целуна булката с цялата си нежност.

Пиха шампанско и точно пет минути преди дванайсет президентът потегли към следващата си среща. Мелиса и децата останаха още половин час, после и те трябваше да тръгнат. След като благодариха на посланика и заместник-кмета, Ариана и Маршъл излязоха от посолството и си хванаха такси.

— Уха! Женени сме! — извика тя и се плъзна до него.

— Накъде, госпожо Евърет? — попита той с широка усмивка.

Решиха да обядват в градината на „Риц“, а после Ариана предложи да се разходят из „Багател“, парка, където се бяха видели за първи път и където бе започнало всичко в деня, когато тя зарови

кутията. Насладиха се на дълъг и приятен обяд, пиха шампанско и обсъдиха къде да отидат на меден месец. Маршъл предложи Венеция и Ариана одобри идеята му. След обяда взеха такси до „Багател“, макар че Ариана още бе с булчинската си рокля. Купиха си билети и се разходиха из градината. Ариана още носеше букетчето от момини сълзи и непрестанно поглеждаше халката си и Маршъл. Не можеше да спре да се усмихва. Изглеждаше безкрайно щастлива, а и той се чувстваше така. Спряха на мястото, където тя бе заровила кутията, а той я бе намерил и изровил. Всичко бе започнало в онзи момент. Ариана бе погребала миналото си, а той бе открил бъдещето им. И сега отново бяха в Париж. Идеален завършек на историята. Всъщност тя тепърва започваше.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.